

Kosmičko Pitanje Osmog Tornja

John A. Keel

Granada publishing Limited

Panther Books 1978

Prijevod: B.P.

Prvi dio

Ne znam kako da otkrijem nešto novo

a da ne budem uvredljiv

Charles Fort

„Šta jedan tako fin jevrejski dečko radi na mjestu kao što je ovo“? - mrmljao je Gesta, priznati prevarant, dok su se konopci oko njegovih ruku urezivali u meso.

„Kako to da ne možeš prestati da ječiš“? – roptao je Disma, čije je mlohavo tijelo visilo na drvenom stupu, pobijeđeno od strane neopozivog zakona gravitacije.

Između njih, razapet na trećem, loše izrađenom drvenom krstu, visio je čovjek po imenu Jehošua koji je ječao i nerazumljivo mrmljao. Za razliku od njegova dva kompanjona, Jehošua nije bio svezan za krstasti stupac, nego je bio zakucan na njega. Njegovi bolovi bili su veliki. Kroz njegove šake bili su probodeni teški špicasti klinovi i njegovo tijelo je cijelom težinom visilo na finoj muskulaturi i kostima njegovih ruku. Napetost njegovih rastegnutih ruku radila je protiv drugih mišića njegovog tijela, posebno dijafragme, koja pomaže kod disanja. Tako će mu disanje biti sve više otežavano sve dok na kraju ne umre od gušenja.

Gore iznad, pustinjsko sunce se gasilo i nebo se zatamnilo.

„Šta on to reče“ – pitao je Gaj Kasijus.

„Ne znam, nešto o nekome Eliji. Mora biti da je to neki od onih kretena koji su se muvali oko njega“ – zacerekao se kapetan.

„Oni su željeli da spase svoju vlastitu kožu. To uvijek uspijeva“.

„Šta to imaš tamo“? – Kasijus je pitao svog prijatelja.

„Odjeću, koju je nosio ovaj čovjek. To je vrlo dobra odjeća.“

„Aha, pa ako je to sve što možemo dobiti iz svega ovoga, onda je možemo podijeliti“.

„Previše je dobra da bi se cijepala. To je stvarno dobra odjeća“.

„Dobro, dobro, onda ćemo vući štapiće. Pobjednik nosi sve. Tako da neko može dobiti nešto od ovoga.“

„Smiješno. Ovaj čovjek je tvrdio sve i svašta. Znaš, on je bio jedna religiozna luda. I sve što je ostalo iza njega je ova odjeća“.

„Propala rabota“ - uzvratio je Kasijus. „Čovjek živi 30 godina i sve što ostavi iza sebe je komad platna. Niko se neće više sjetiti njegovog imena.“

„A kako se to on ionako zvao“?

„Jehošua. To ništa ne znači. Ovdje ima na hiljade Jehušua.“

Tokom vijekova, pisanje izmišljenih biblijskih dijaloga je bio veoma prifitabilan posao. Pojavila se jedna gomila bestselera, koji su bili zasnovani na sitnim detaljima, čak i na jednoj rečenici iz Biblije. Dječije knjige i nedeljne školske novine u hiljadama slučajeva, prezentirale su rekunstrukcije nejasno definisanih biblijskih događaja, nudeći nam imaginarne konverzacije, pažljivo frazirane engleskim jezikom kralja Đejmsa. Kako su život i smrt čovjeka po imenu Jehošua zadobijali sve veću važnost tokom vijekova, cijela jedna armija fanatičnih učenjaka se trudila da verifikuje biblijske podatke na osnovu drugih istorijskih spisa, tako su brda mitova istiskala i zamjenjivala krtičnjake činjenica. Tumačenje je postalo teološka umjetnost.

Da li je Jehošua uopšte postojao? Mršavi dokazi koji su prihvaćeni od strane milijardi ljudi tokom poslednjih dvije hiljade godina, ne bi bili održivi ni u jednom današnjem sudu. Oni čak ne ispunjavaju ni puno fleksibilnije standarde današnjeg žurnalizma. Drevni spisi ili pergamentni svitci koji opisuju Jehošuin život i smrt, sastavljeni su mnogo godina nakon opisanih događaja i bili su bazirani na glasinama, umjesto na iskazima konkretnih svjedoka. Dok su odavali utisak poznavanja suptilnih detalja u vezi sa rođenjem Jehošue, ti spisi nisu pružili nikakve informacije o njegovom razvoju tokom godina, niti su nam dali podatke u vezi s pozadinom njegove porodice.

Mi čak ne znamo ni potpuno ime tog čovjeka.

Ime Jehošua, što na engleskom znači Joshua, je postepeno bilo izolovano od Judejske pozadine, od strane teologa koji su bili željni da ga učine prihvatljivim od strane nejvrejske populacije. Najraniji spisi su bili pisani na Grčkom, prije nego na Aramejskom jeziku, jeziku Mesopotamije, koji je bio prihvaćen od strane Jevreja. Grčka verzija Jehošue je Isus. Isus je bio poznat kao Jehošua za vrijeme njegovog života a grčka verzija se nije počela koristiti sve do 100-te godine, nove ere, skoro dvije generacije nakon njegove smrti.

Ime Hrist, nije bilo formalno dodavano sve do 400-te, g. Međutim, Jehošuini sljedbenici su bili prezivo etiketirani kao Hrišćani, nekoliko godina nakon njegovog raspeća. Riječ Hrist potiče od grčke riječi Christos, prijevoda hebrejskog „mashiakh“, što znači „(miro)pomazani“ ili „Mesija“. Sam Jehošua nije tvrdio da je on Mesija. Prema biblijskim tekstovima, često je ponavljao da je on „sin čovječji“.

U bukvalnom smislu, Isus Hrist nije nikada postojao.

Ne mnogo godina unazad, bilo ko, ko bi dovodio u pitanje validnost Biblije, bio bi na smrt kamenovan na javnom trgu ili u najmanju ruku finansijski uništen i društveno osuđen. Međutim, u prošlom vijeku, jedna grupa vodećih teologa i religijskih učenjaka sprovela je jedno dublje istraživanje dostupne dokumentacije i zaključila da se cijela priča oko Jehošue/Hrista, može sasvim ozbiljno dovesti u pitanje. Jevanđelja koja opisuju Hristov život i služenje, poticala su iz jednog izvora, prema onima koji su proučavali stil i sadržaj originalnih spisa. (Validnost mnogih drugih dijelova Biblije, kao što je Jonino svjedočenje o njegovoj avanturi u kitovom stomaku, sada je postala kontroverzna.) Drugi religijski i istorijski dokumenti iz tog perioda ne pominju Hrista, uključujući i Svitke s mrtvog mora, koji su bili skriveni trideset godina nakon njegove smrti. Rani fanatici su pokušavali da isprave ove nedostatke proizvodeći veliki broj lažnih zapisa i dokumenata. Sudski spisi i zvanični dokumenti koji pokrivaju prve godine prvog vijeka, kasnije su bili metodično skupljani i uništavani. Sve što je ostalo, to su donekle nezadovoljavajući i kontradiktorni biblijski tekstovi.

Fundamentalisti – oni koji uzimaju Bibliju u bukvalnom smislu, uspijevali su da previde ovakav Hristov profil u Novom zavjetu, koji nije nimalo laskav. On je tu opisan kao čovjek koji je vodio za sobom jednu malu bandu lopova i prostitutki, koji se rugao vlastima i koji je narušavao zakone tadašnjeg mjesta i vremena. Dok je propovijedao skromnost i brigu za siromašne, navodio je sljedbenike da mu peru noge jednom veoma skupom vrstom parfema a bio je sahranjen u grobu koji je bio namijenjen jednom bogatom čovjeku. Na krstu se nije ponašao kao neko ko umire onako kako je to davno bilo predskazano. U stvari, umro je uz manje ponosa, nego ona dvojica lopova koja su dijelila njegovu sudbinu. Jadikovao je i tužio se kako je bio napušten.

Bez obzira na to, milijarde ljudi su emocionalno odgovorili na priču o Isusu i njegovom mučeništvu, iako je jedna skoro identična priča već prethodno dominirala

u egipatskoj civilizaciji, tokom nekih četiri hiljade godina. Duhovni život u Egiptu je bio koncentrisan oko mita o Ozirisu, koji je, kao Hrist, bio veliki duhovni vođa koji je žrtvovao svoj život u bitci protiv zla. A takođe, kao i u Hristovom slučaju, njegov duh se povremeno vraćao natrag, kako bi vodio svoj narod u tragičnim vremenima. Mnoga od hrišćanskih vjerovanja su adaptacije ranije teologije Ozirisa, koja se kasnije proširila do Grčke. Grci su imali veliki uticaj na Hrišćanstvo i mnoga od njihovih ranijih vjerovanja su se poklapala s novom religijom.

Prema vršnom arheologu i egiptologu, E. A. Wallis Budge-u,

Priča o Ozirisu se ne može nigdje naći u jednom povezanom obliku u egipatskoj literaturi, međutim, svugdje i u tekstovima iz svih perioda, život, mučeništvo, smrt i uskrsnuće Ozirisa, uzimalo se kao univerzalno prihvaćene činjenice. Oziris je bio bog kroz čije mučeništvo i smrt, Egipćani su se nadali, da će njegovo tijelo uskrsnuti opet u jednom transformisanom i veličanstvenom obliku a njemu, koji je pobijedio smrt i postao kralj drugog svijeta, Egipćani su se obraćali molitvama za vječan život, kroz njegovu pobjedu i moć. U svakom nadgrobnom zapisu koji nam je poznat, od tekstova u piramidama pa do grubo zapisanih molitvi na kovčezima iz rimskog perioda, ono što je učinjeno Ozirisu, takođe je učinjeno umrlome; Ozirisov položaj i stanje su isti kao i položaj i stanje umrloga; jednom riječju, umrla osoba je poistovijećena s Ozirisom.

Kad sam živjeo u Indiji, bio sam fasciniran čestim glasinama i pričama o direktnim susretima s mnoštvom Hindu bogova. Čak i danas, usamljene individue koje tumaraju po šipragu, nailaze na blještave entitete koji liče na moćna drevna božanstva a onda prime od njih poruke koje su dizajnirane tako da podrže ili učvrste određena vjerovanja. Slično tome, utvare koje izgledom podsjećaju na umjetničke koncepte Hrista, pojavljuju se svake godine i prikazuju hiljadama ljudi, nudeći im utjehu i potvrđujući njihova vjerovanja. Intervuisao sam nekoliko primaoca takvih posjeta i bio sam impresioniran njihovom mentalnom stabilnošću, poštenjem i iskrenošću. Da bi se mit o Ozirisu održao četiri hiljade godina, vjerovatno je to da su se utvare Ozirisa često manifestovale, ponavljajući se iz generacije u generaciju.

Glavni problem nije upitna realnost tih imidža Višnua, Ozirisa ili Hrista. To je ljudski i/ili kosmički sistem koji proizvodi te entitete i vjerovanja koja oni motivišu. Da li te stvari podrazumijevaju samo obične halucinacije, varke ljudskog uma ili poremećaj ljudskog senzornog sistema? Ili ih proizvodi jedna misteriozna vanjska sila koja ima sposobnost da nas manipuliše?

To nisu lagana pitanja za odgovoriti.

Postojanje Hrista je manje važno od uticaja koje je vjerovanje u njegovo postojanje imalo na veliki dio ljudske rase. Čak i biblijski tekstovi priznaju da je Hrist imao veoma malo ili skoro nikakvog efekta na svoje sunarodnike za vrijeme njegovog života. Tek nakon njegove smrti je došlo do rođenja hrišćanskog pokreta. Njegovi učenici su obilazili Srednji istok bez svog vođe i propovijedali njegovo učenje.

Međutim, da se Hrišćanstvo stvarno oslanjalo na samo nekoliko nepismenjaka za svrhu svoje zaštite, mi bi još uvijek obožavali Zevsa i Baal-a.

Hrist je više bio jedan njen simbol a ne osnivač nove teologije.

Teologija je bila posuđena od Egipćana i Grka a onda tokom vijekova rafinirana od strane učenjaka i intelektualaca, skrojena tako da odgovara stalnim manifestacijama očigledno natprirodnih sila. Manifestacije opisane u Bibliji se još uvijek dešavaju, često na globalnom nivou za vrijeme određenih vremenskih perioda a mi tek sada počinjemo da razumijevamo mehanizam koji ih izaziva. Prije kraja ovog vijeka, imaćemo jedno potpuno naučno objašnjenje i mnoga naša religijska i okultna vjerovanja, moraće biti preispitana i zauvijek napuštena.

U Djelima apostolskim, priča o Pavlovoj konverziji ponovljena je tri puta (Djela, 9:1-19; 22:5-16; 26:12-18), i ona tamo opisuje jednu seriju manifestacija koje se dešavaju neprestano u novijim vremenima uz neke manje varijacije. Ono što je iznenadujuće, takve manifestacije se u današnjim vremenima uveliko ignorišu čak i od strane onih teologa koji se žale da je Bog mrtav i da su biblijska čuda odavno prestala da se događaju. U stvari, mi smo opkoljeni istom vrstom dešavanja koja su nekada smatrana čudima.

Savle iz Tarza se bavio pravljenjem šatora i posjedovao je određeno obrazovanje kada se zaputio u Damask kako bi se tamo pridružio bitci protiv rastućeg hrišćanskog kulta. Kad je u pustinji nastalo podne, iznenada se pojavila jedna zasljepljujuća svjetlost, nakon čega je on pao na zemlju i vjerovatno zapao u trans. Ljudi koji su putovali s njim, navodno su čuli glas ali nisu ništa vidjeli. Kad se Savle podigao i povratio svijest, bio je slijep. Bio je slijep tri dana. Onda je hrišćanin Ananija uz pomoć vizija bio naveden da pomogne Savlu, dodirnuo ga je i ovaj je odmah progledao. Impresioniran tim događajem, Savle je odustao od svog hobija – ubijanja Hrišćana – i promijenio ime u Pavle. Postao je instrument za širenje Hrišćanstva, iako nije nikada lično poznavao Hrista. (Doduše, on je vjerovao da je glas iz one svjetlosti bio Hristov.)

Nadzemna, zasljepljujuća svjetlost iz nepoznatog izvora još uvijek se javlja na stotine puta svake godine i hiljade ljudi koji su doživjeli tako nešto, takođe su neko vrijeme patili od konjuktivitisa, slično kao kad čovjek izgori na plaži nakon čega ga peku oči ukoliko ih nije zaštitio od sunca. To je uzrokovano od strane ultravioletnih, aktinskih zraka, od kojih takođe možemo i pocrniti. Strastveni ljubitelji letećih tanjira su zabilježili bezbroj takvih slučajeva širom svijeta.

Jedan još inetersantniji slučaj tih „krivudajućih noćnih svjetala“, kako ih U.S. Air Force naziva, je jedna privremena gluvoća koja je vjerovatno izazvana visokofrekventnim ultrasoničnim talasima, proizvedenim jednim rapidnim pulsiranjem. Za svjedočke takvih svjetala nije nimalo neobično da padnu u trans epiletičnog tipa i da dožive elaborirane halucinacije. Neki će vidjeti strašne monstrume a drugi, svemirska bića, anđele i veličansvena svjetlosna božanstva.

Sve velike religije i bezbrojni kultovi, nastali su izlaganjem jedne osobe ovom fenomenu. Savle, Danilo i drugi biblijski likovi, vidjeli su svjetlosne fenomene na početku njihovih avantura, prilikom čega su ničice padali na zemlju ili gubili svijest. Dok su bili u tom stanju, primali su poruke i tačna proročanstva. Kasnije, kad su prenjeli ta proročanstva svojim prijateljima i sljedbenicima i kada su se ona ostvarila ispred njihovog nosa, oni su to uzimali kao jednu potvrdu posvećenosti njihovog stanja. Tako je rastao i broj njihovih sljedbenika. To je bila procedura koja je inspirisala širenje Hrišćanstva.

U drugim erama, isti proces je iznjedrio paganske religije i demonološke mitove. Razna istraživanja su otkrila da između 10 i 15 odsto populacije posjeduje ekstrasenzorni aparat uz pomoć kojeg mogu vidjeti donekle izvan uskog pojasa spektra vidljive svjetlosti. Oni takođe mogu projicirati i primati misli (ESP – ekstrasenzorna percepcija) a nekolicina je čak u stanju da pronikne u budućnost, percipirajući kratke bljeskove vizija događaja koji će uslijediti. Njihov talenat obično privlači individue koje nemaju taj dar, tako da oni postaju proroci ili vođe kultova. Neki od njih primaju posjete skoro na dnevnoj bazi od strane entiteta koji im diktiraju masivne knjige koje navodno sadrže informacije koje su vitalne za cijelu ljudsku rasu. Danas postoje hiljade takvih „inspirisanih“ knjiga od kojih je većina privatno objavljena i loše distribuirana. Njihovi autori su obično slabo pismeni i nenačitani. Oni su potpuno nesvesni činjenice da je ista informacija smijerno zapisana i objavljena od strane hiljada drugih, tokom mnogo vijekova. To je skoro kao da postoji na nebu jedan ogromni gramofon koji, vijek za vijekom, strpljivo svira jednu te istu melodiju.

Rani hrišćani su čuli „replay“, odnosno, ponovno odsvirano pjesmu, koja je stimulisala sljedbenike Ozirisa, hiljade godina ranije. Danas, mnogi NLO-kontaktirani (ljudi koji misle da imaju direktni, lični, kontakt sa neidentifikovanim letećim objektima s neke druge planete) bivaju uhvaćeni u ovu zamornu igru. Kao Savle, oni bivaju podvrgnuti jednoj zaslepljujućoj svjetlosti što je nadalje praćeno nekom vizuelnom ili čujnom halucinacijom. Događaj je često praćen jednim neodoljivim osjećajem euforije koji je skoro seksualnog karaktera. U religiji se to zove „ekstaza“. Radi se o nekoj vrsti mentalnog orgazma. Nije nimalo neobično to, da oni koji to dožive, nakon doživljaja promijene način svog života, napuštajući posao, razvodeći se od svojih supruga i porodica, mijenjajući imena. (Sudionici su ranije prihvatali uglavnom biblijska ili anđeoska imena, dok moderni kontaktirani često postaju ubjedjeni da su oni sami svemirska bića, pa tako dobijaju svemirska imena. Na primjer, jedan od prominentnih kontaktiranih za vrijeme 50-tih godina, postao je „Princ Neosam od Saturna“.) Generalno govoreći, izlaganje ovom fenomenu ima destruktivno dejstvo na individuu. On ili ona bivaju re-programirani za samouništenje. Savle/Pavle je umro u zatvoru. Drugi bivaju ubijeni. Samoubistva su uobičajena, isto kao i potpuni emocionalni ili nervni slomovi. U najboljem slučaju, žrtva je svedena na jedan fanatizam. Oni bljedoliki religijski fanatici koji se ponosno izlažu podsmijehu na uglovima ulica nekog grada, obično su žrtve te vizuelne procedure. Takođe i oni

advokati letećih tanjira s užarenim očima, koji propovijedaju pluralizam naseljenih svjetova i skori dolazak svemirske braće, koja stiže da bi nas spasila od sebe samih.

Taj kosmički sistem za reprogramiranje ljudskog uma bio je doveden do privremene kontrole kad je svijet bio podijeljen od strane velikih religija. Međutim, kontrola je pukla nakon osnivanja Sjedinjenih američkih država s njihovim ustavnim garancijama religijskih sloboda. U ranim 1800-tim godinama ona misteriozna nadzemaljska svjetla su lansira jednu masu novih religija u Americi. Dječak po imenu Joseph Smith, onesvijestio se na livadi jedne farme u državi New York a onda mu se javio anđeo Moroni. Nakon toga, osnovao je Mormonsku religiju i kasnije su ga ubili. Drugi su pokrenuli Adventističku religiju, Jehovine svjedočke itd. Pojavile su se svakojake nove biblije, inspirisane od Mormonske knjige, pa do Oahspe, koju je napisao jedan njujorški stomatolog dok je bio u stanju transa, isto kao što je muslimanska biblija, Kuran, bila diktirana proroku Muhamedu, nekoliko vijekova ranije.

Veći dio Biblije je nesumnjivo bio proizведен na isti način: diktiran vidovnjacima koji su prihvatali ulogu proroka. Moderni NLO-kontaktirani, često su u stanju da opišu svoja iskustva kao i da naizust ponove dugačke poruke kosmičke braće kao da je cijela stvar bila implantirana u njihov mozak. Rani proroci su, vjerovatno, takođe imali tu sposobnost, tako da su čak i oni koji su bili nepismeni, bili u stanju da sve izrecitaju nekom pisaru a kasnije, svešteniku. U tim vremenima, skoro sve što je bilo napisano, smatralo se svetim. Svitci diktirani od strane proroka bili su strogo čuvani u crkvama i hramovima i čitani na svete dane.

Svi ti radovi su se predstavljali kao da su istorijski zapisi. Mormonska biblija je navodno predstavljala istoriju Sjeverne Amerike prije nekoliko hiljada godina. Oahspe je jedna blatantna revizija Biblije, gdje su neke istorijske greške bile „ispravljene“. Svaka knjiga je sadržavala istorijske činjenice koje su se mogle verifikovati, što je trebalo pružiti kredibilitet fiktivnim dijelovima. Sretni smo jedino zato što su ove kasnije inspirisane knjige dolazile do nas intaktne, onakve kako su originalno napisane, dok je Biblija bila podvrgnuta revizijama i promjenama, gdje se nešto oduzimalo a nešto dodavalо. Veći dijelovi Biblije se značajno razlikuju od originalnih tekstova na grčkom i aramejskom. Kasni prevodioci su namijerno cenzurisali i mijenjali značenja cijelih poglavlja. Biblijski učenjaci donekle preziru Bibliju kralja Đejmsa, dok se bezbroj sveštenika pati oko tumačenja poglavlja koja su pogrešno prevedena.

Neki dijelovi Biblije koji opisuju Hristov život i propovijedanje, pisani su nekoliko vijekova nakon njegove smrti a pošto ne postoji nijedno svjedočenje u bilo kom obliku iz perioda kad je on živjeo, onda se možemo pitati, odakle su autori dobili informacije. Da li su ona nebeska svjetla opržila i njihove oči i kožu, prije nego što su uzeli olovku u ruke?

Postoje mnogo važnija pitanja od pitanja – Da li je Isus stvarno postojao? Mi smo suočeni s jednom serijom manifestacija koje indiciraju da ljudski um može biti programiran i reprogramiran kao jedan kompjuter, da ljudska osjetila mogu biti navedena da vide i čuju bilo šta, što se prohtije tom fenomenu, da naša realnost može biti iskrivljena od stane jedne misteriozne sile. Kad proučavate sve ove manifestacije, postaje jasno to da ova sila ima jednu inteligenciju sličnu dječjoj – kapricioznu a često i iracionalnu.

Ovdje se možemo podsjetiti na Jobovo bolno pitanje: „Ko je Bog i zašto nam on čini tako užasne stvari“?

Pitanja za koje se činilo da nisu postojali odgovori tek nekoliko godina ranije, sada mogu biti odgovorena, bar djelomično. Fenomen letećih tanjira nam nije ponudio nikakve informacije o životu na drugim svjetovima, međutim, uz pomoć pažljivih i neprestanih opservacija i proučavanja tokom poslednjih dvadesetak godina, on nam je pružio mnogo istina o nama samima. Mi možda nismo jedan korak bliže nebesima ali smo na mnogo koraka dalje od pakla.

2.

Devetog marta, 1884. godine, jedan nizak, bradat i blijed čovjek, sjedio je sam u sobi jednog oronulog hotela u Roterdamu dok su njegovi zdepasti prsti čvrsto stiskali jeftini revolver. Na krevetu pored njega, bili su razbacani svežnjevi pisama i starih novina. Ramena su mu bila slegnuta a njegove vodnjikave oči su prazno piljile kroz uski prozor. Njegov svijet se naglo skupio na ovu usku sliku: komadić zimskog neba i pločnik od crvenih cigli, ulice jednog stranog grada. Kad je zapeo kokot, začuo se jedan potmuli klik a onda je polako podignuo revolver prema svojoj sljepočnici.

Smrt Moses-a Wilhelm-a Shapira-e je prošla skoro nezapaženo u lokalnim novinama. Onda, isto kao i sada, usamljeni stranci su često dijelili svoje hotelske sobe sa smrću, ostavljajući iza sebe manje od epitafa.

Prethodne godine, sunce je obasjalo Mosesa Shapiru i vizije slave i zahvalnosti svih nacija njemu, osvjetljavale su svaki njegov korak. Putovao je iz Palestine za Evropu u trijumfalnom raspoloženju, čvrsto držeći uz sebe jednu pohabanu tašnu umjesto pištolja, očekujući pozivnice od strane kraljeva. Umjesto toga, bio je označen kao prevarant i budala. Sadržaj njegove tašne bio je izložen ruglu od strane tadašnjih velikih učenjaka i njihov smijeh mu je još uvijek odzvanjao u ušima, čak i u momentu kad je kokot njegovog pištolja poletio prema naprijed.

Shapirinu malu turističku radnju, u jednoj od sporednih ulica Jerusalima, posjetili su neki ovčari i ponudili mu potamnjele dijelove pergamenta za kojeg su tvrdili da su ga našli u nekim antičkim vaznama u jednoj pećini u blizini Mrtvog mora. On je provodio cijele noći proučavajući izbljedele rukopise i njegovo uzbuđenje je raslo. Mislio je da

je imao u svojim rukama orginalni rukopis biblijske Knjige brojeva. I tako, otišao je u Evropu kako bi prezentirao svijetu to svoje otkriće.

U Berlinu, Parizu i Londonu, Shapirin pergament su ispitali mnogi arheolozi i teolozi, bez ikakvog entuzijazma. Očigledno, ti krhki dokumenti ne bi mogli opstati toliko dugo na suvom pustinjskom zraku. Oni su morali biti besramne krivotvorine a sam čovjek koji ih je donjeo, morao je biti prevarant koji je pokušavao da se brzo obogati. Tako je on bio javno optužen i osramoćen a takođe je postao i predmet pogrdnih karikatura u novinama.

Svitci s Mrtvog mora su bili osuđeni da provedu još 64 godine u čvrsto zapečaćenim vaznama u onoj pećini, prije nego što su ih pronašla druga dva beduina, na njihovom skrovitom mjestu.

Da – kažete, to je bilo prije 100 godina. Moses Shapira bi u današnjim vremenima bio daleko poštenije saslušan. O njemu bi se pisalo u magazinima kao što je The National Enquirer a bio bi i gost na TV.

Ili, - da li bi?

Kada je psihijatar po imenu Immanuel Velikovsky proučavao svjetske mitove i legende kako bi konstruisao interesantnu kosmologiju koju je izrazio u knjizi Sudar Svjetova, bio je jednoglasno napadnut od strane establišmenta i proglašen diletantom. Njegova teorija da je Venera potekla kao jedna kometa izbačena iz maglovitog tijela Jupitera, bila je protivna tada prihvaćenim vjerovanjima od strane astronoma, 50-tih godina. Vodeći naučnici su podvrgli tolikom pritisku izdavača njegove knjige da je editor koji je „pronašao“ Velikovskog dobio otkaz a knjiga je proslijedena drugom, hrabrijem izdavaču. Međutim, 20 godina kasnije, svemirske sonde NASA-e i Sovjetskog Saveza, poslale su dokaze koji su potvrđivali ovu prethodno neobičnu špekulaciju. Danas, nova generacija naučnika prihvata njegove teorije i taj starac se sada vjerovatno zadovoljno nasmiješi u njegovoj kući u Princeton-u, kad mu pogled padne na njegovu knjigu iz 50-tih godina.

S mučninom smo gledali na to kad su Hitlerovi smeđekošuljaši rasturali kuću filozofa-okultiste Rudolfa Steiner-a, 1920-tih godina. To se ne može ovdje desiti, govorili smo. Međutim, nekako smo gledali u drugom pravcu kad je naše društvo bilo uzurpirano od strane paranoidnih individua, 1950-tih godina. U tim danima, jedan od svjetski najpoznatijih psihijatara, Dr Wilhelm Reich, živjeo je u jednom selu u državi Maine, mirno proučavajući nebo, gledajući svoja posla i razvijajući jednu kompleksnu teoriju o energijama koje nas okružuju a možda čak i kontrolišu. Iznenada, gomila američkih, vladinih agenata se spustila na njegovu laboratoriju, porazbijala sjekirama svu opremu i popalila njegove knjige. Dobroćudni, stari psihijatar je bačen u zatvor gdje je umro godinu dana kasnije.

Nešto kasnije, jedan arheolog, amater, iz Švajcarske, Erich van Daniken, zaradio je kletve podivljalih naučnika. Njegove knjige Kočije bogova i Zlato bogova, doživjele su

fenomenalan uspjeh širom svijeta, iako su teorije koje je on u njima prezentirao bile prisutne još od 1920-tih godina i predstavljale su osnovu mnogih naučno-fantastičnih priča. On je tu samo osvježio postavku da su bogovi antičkog svijeta bili, u stvari, drevni astronauti s neke daleke planete. Njegovi dokazi, slično kao i kod Velikovskog, uveliko su se sastojali od mitova i legendi iz ranijih vijekova. Međutim, za razliku od Velikovskog, on je viđao dokaze vanzemaljske intervencije u skoro svim drevnim pećinskim crtežima i duborezima u kamenu, pa mu je uspjelo da razbjesni sviju, od arheloga i skupljača kostiju, do religijskih učenjaka. Bio je napadnut čak i od strane poznatog magazina *Science*, koji je apelovao na sve istinske naučnike da krenu u borbu protiv ovog „zmaja pseudo-nauke“. Da su njegove knjige doživjele fijasko ili bile čitane samo od strane curica u teniskama, *Science* (Nauka) bi ga ignorisala. Iz nekog razloga, naučnici ne mogu podnosići uspjeh, čak i kad se on desi nekom članu iz njihovog vlastitog kluba.

Lee De Forest, pronalazač radio cijevi, morao je da bježi u Evropu, nakon što su ga američki naučnici proglašili prevarantom, zbog onoga što je on tvrdio u vezi sa njegovom modifikovanom električnom sijalicom. Edisona su optužili za ventrilokviju (govorenje iz stomaka; prim prev) nakon što je otkrio fonograf. Braća Wright su bila ismijana i istjerana iz zemlje, te su otišla u Francusku da bi tamo bila priznata. Simon Lake, pronalazač podmornice, takođe je morao da pređe Atlantik, kako bi bio prihvaćen. Ta lista je dugačka i bolna.

U stotinama laboratorija razbacanih širom svijeta, mnoštvo naučnika sada slijedi korake Dr Reich-a, ponovo otkrivajući one misteriozne sile koje je on otkrio i pokušao objasniti. Reich je smatrao da je seks ležao na dnu svega, odakle je postulirao postojanje orgona, energije koju su isijavali ljubavnici za vrijeme orgazma. Zavod za Zaštitu Zdravlja je očigledno smatrao orgazam kao nešto potpuno neameričko – iako se čak i u religiji vijekovima pričalo o tome jer je i teološki koncept bio baziran na moći ljubavi. Kad bi se svi mi međusobno voljeli, bilo nam je rečeno, onda bi se ova naša mala planeta opkolila jednom zlatnom aurom koja bi je pretvorila u raj. Nekako nam to nikada nije pošlo za rukom.

Dr Reich je stvarno otkrio načine da sruši NLO-e uz pomoć energetskih snopova. On je prepostavljao da se Zemlja kupa u kompleksnim energetskim poljima i pokušavao je da iznađe načine zahvatanja svih tih energija. Opet, učenici okultizma su pričali o tome davno, prije pojave bilo kakvih tehničkih definicija. Drevna umjetnost astrologije je bila zasnovana na postavci da se zemljani nalaze, nekako, pod uticajem energije iz kosmosa. Umjetnost magije je takođe pokušavala da razumije i koristi te energetske izvore. Ukoliko bi mogli da proizvedete pravu vrstu energije iz vašeg fizičkog tijela, onda, uz pomoć nje možete privlačiti ili odbijati kosmičke energije. Ljudskom umu je pridavana sposobnost koncentrisanja tih energija i njihovog usmjeravanja na jednu određenu tačku. Ukoliko bi mistik bio u stanju da zamisli jednu stolicu, zajedno sa svakim atomom u toj stolici, onda bi se ta stolica i manifestovala. Ona bi se materijalizovala. Ukoliko poželite da ona nestane, onda samo ponovite isti proces unatrag.

Entiteti – koji su se činili kao da su živa bića – takođe se mogu zamišljanjem egzistencijalno ostvariti. Tibetanske lame su, navodno, imale moć da stvaraju takve „misaone oblike“. Prema tom nauku, problem je u tome što se takve kreature mogu oteti kontroli, kao Frankenštajnov monstrum, pa onda okrenuti protiv svog stvoritelja. U stvari, čini se kao da mi ne možemo pobijediti. Skoro svaki aspekt ove arkanske rabe, na kraju biva destruktivan za onoga koji ju neoprezno upražnjava. Ukoliko anđele, demone i svemirce dočekamo s dobrodošlicom uz šoljicu kafe, oni će nam zabosti nož među plećke, čim im okrenemo leđa. Nasuprot tome, ukoliko ih potjeramo sa toljagama ili puškama, oni će se takođe pokušati osvetiti. Postoji mnogo jezivih, zabilježenih slučajeva gdje osvetoljubivi piloti letećih tanjira, monstrumi s papcima na nogama ili crvenooki anđeli, naprave haos onima koji ih pokušaju proganjati ili im nekako nauditi. Kasnije će biti navedeno par takvih slučajeva.

Dr Reich je posmatrao te stvari kao jednu ultra-terestrijalnu populaciju skrivenih svjetova od sirove energije. U ovom momentu, vi ste opkoljeni svakojakim energijama od kojih je većina ljudskog porijekla, koje vibriraju na svim frekvencijama, od ultravisokih frekvencija modernih vojnih radio sistema do vrlo niskih frekvencija generatora i telefonskih linija. Takođe, postoje i mnogi drugi oblici energija koje su pomiješane. A kako ćemo vidjeti, postoje i oblici energije na tako visokim frekvencijama koje ne mogu biti detektovane ni uz pomoć najnaprednijih naučnih instrumenata. Ukoliko bi vaše oči bile u stanju da vide izvan veoma uskih granica spektra vidljive svjetlosti, našli bi se suočeni s jednom gustom maglom od zasljepljujućih i neprirodnih boja. Neki vidovnjaci i svjedoci NLO fenomena, opisali su te okultne boje i one su uvijek korištene za simboliziranje natprirodnih entiteta. Ukoliko bi mogli zaviriti u taj superspektar, vi bi tamo nesumnjivo vidjeli neke strašne stvari – čudne oblike i jezive forme, slične duhovima, kako se kreću kroz jedno more od energija kao ribe u nekom vanzemaljskom okeanu.

Kada se nivoi energije promijene u nekom polju ili mi, nekako, utičemo na njih, mijenja se i karakter svih tih entiteta superspektra. Na njih takođe utiču nagle promjene u magnetnom polju zemlje (a to polje se često mijenja) a takođe i interakcija zemaljskih energija i jakih kosmičkih polja. U svojoj ludoj trci kroz kosmos, zemlja konstantno prolazi kroz različita energetska polja kao voz koji putuje širom Evrope i prolazi kroz mnoge različite države.

Standardna definicija Boga, „Bog je svjetlost“ je samo jedan jednostavan način da se kaže kako je Bog energija. Elektromagnetna energija. On nije On, nego Ono; jedno energetsko polje koje prožima cjelokupni univerzum a možda se i hrani energijom proizvedenom od strane njegovih komponenti. Vaša vlastita memorija koja nije ništa drugo do jedno električno kolo u vašem mozgu, možda hrani taj kosmički mozak i hiljadu godina u budućnosti, neki vidovnjak će možda biti u stanju da se uplete u specifičnu frekvenciju vašeg uma i vidi obrise vašeg života kao i sve one vaše nestasluke i gadosti koje ste počinili.

Koncept da ovim univerzumom upravlja jedan super-um, objektivno i bez milosti, nije nov. Nekoliko religija je izgrađeno oko njega. Razmišljanje o Bogu na ovaj način nije jeretizam, nego napredna teologija. Bog starih vremena – veliki bradati čiko koji sjedi na tronu, na nebesima - je mrtav. On je počinio samoubistvo prije nekoliko godina, kad su hiljade ljudi počeli da viđaju svjetla na nebu i kao Savle, bivali hvatani u zasljepljujuće svjetlosne snopove. Rezultati toga su jasno vidljivi u društvenim promjenama svuda oko nas. Ljudska rasa biva reprogramirana. Nakon milenijuma nasilja, 1960-tih godina, mladi ljudi su iznenada postali pacifisti. Naš svijet je bio napadnut ali ne hordama Marsovaca i Venerijanaca kako su to zamišljali oni koji vjeruju u leteće tanjire. Mi smo bili napadnuti novim idejama i novim unutarnjim strukturama koje će nam pomoći da nas sprovedu kroz anticipirane krize 1990-tih godina.

Kanadski psihijatar, Dr Richard M. Bucke, izrazio je to ovako, u 1900.g.:

„Jednostavna istina je ta da je ovdje na zemlji živjela među običnim ljudima, javljajući se u intervalima, jedna jedva primjetna druga rasa; hodajući zemljom i udišući isti zrak s nama ali u isto vrijeme, hodajući i na jednoj drugoj zemlji i udišući zrak тамо о čemu mi ne znamo ništa a sve то истовремено подразумijeva наš duhovni život bez којег mi bili duhovno mrtvi. Ta nova rasa je u procesu rađanja из нас а у bliskoj budućnosti, она će okupirati i preuzeti zemlju.“

Hrišćanstvo nije rođeno životom Hrista, nego njegovom smrću i fanatizmom ljudi kao što je Savle/Pavle koji je bio reprogramiran u pustinji uz pomoć zasljepljujuće svjetlosti. Svet 2000-tih je već počeo i na sličan način. Snopovi kosmičke svjetlosti rasuli su svoj užasni sjaj širom planete i djeca 60-tih sada pripadaju jednoj drugoj, veoma posebnoj rasi. Djeca onog drugog doba suočila su se s dvije hiljade godina krvoprolića gdje su milioni umirali u ime religije. Djeca sutrašnjice se suočavaju s drugom vrstom prijetnje: svijet u miru sa sobom ali ekološki ruiniran, gdje će nas glad, prenaseljenost i drugi društveni problemi odvesti u mračno doba.

Isto kao što su arheolozi diskreditovali Mosesa Shapiru a astronomi napali Velikovskog, starije generacije su posmatrale dolazak Novog Doba s jednom mješavinom straha i prezira. Oni su ostali programirani na stari način – prihvatajući nemoral u biznisu, ratovanju i politici.

Prije nekoliko godina, bivši potpresjednik, Spiro Agnew, održao je jedan od najpoznatijih govora gdje nije napao medije ili one majstore negativizma, nego jednog mirnog psihologa po imenu B.F. Skinner. Skinner je bio bihevioralni naučnik koji se brinuo u vezi sa budućim razvojnim pravcem ljudske rase i bio bolno svjestan problema koji nas očekuju u skoroj budućnosti. U svojoj knjizi Izvan slobode i ponosa, on je predložio jedan dramatičan plan reprogramiranja čovjeka-životinje, pokazujući to da je čovjek stalno bio programiran od strane njegove životne sredine, čak i kad se trudio da ju promijeni. Međutim, u budućnosti, kad bude previše ljudi i

pre malo prirodnih rezervi, nauka će morati pronaći način da promijeni čovjeka, tako da on može opstati u tom novom, neprijatnom svijetu. Mr Agnew je proglašio Skinnera emocionalnim fašistom. Međutim, istina je da su ljudi tokom istorije neprestano podvrgavani programiranju i reprogramiranju. Adolf Hitler je promijenio Njemce dajući im jedan novi paket mitova o rasnoj superiornosti. Većina starih sistema puca kad se suoče sa pritiscima sutrašnjice i Skinner je predlagao da razvijemo nove sisteme ponašanja koji će nam omogućiti da se uspješno nosimo s tim pritiscima. Mr Agnew je bio odlučan u tome da se odupre promjenama. Iako je bio član jednog unutrašnjeg konzilijuma koji se bavio izvlačenjem mladih ljudi iz njihove životne sredine i njihovim programiranjem da postanu ubice bez milosti, nakon čega ih je slao u Jugoistočnu Aziju, Agnew je vidjeo u Skinner-ovom prijedlogu jednu prijetnju individualnim slobodama. Njegova publika, od koje je većina već bila programirana da mrze „jajoglave“ kao što je Skinner, pjenila je na usta. Za njih je Skinner bio drugi Moses Shapira sa torbom punom neprihvatljivih dokaza.

Ubij poštara koji donosi loše vijesti!

Bobby Fisher je čovjek opsjednut igrom šaha. Kad mu neko kaže nešto na neku drugu temu, on ga nestrpljivo sasluša a onda zapita: „Pa, dobro, kakve to ima veze sa šahom“? Svi mi poznajemo ljude koji žive s nekom velikom opsesijom.

Šta je to opsesija?

To je jedan oblik programiranja koji je potpuno izmakao kontroli. Religijski fanatici su prvi primjer, isto kao i oni ljudi koji postanu zaokupljeni nekim određenim političkim konceptom. Veći dio ljudskog napretka je rezultat opsesija. Braća Wright nisu bila samo neki mislioci s jednom idejom; njih je ideja progutala. Većina lidera su opsjednuti moću i zaposjednuti jednim toliko velikim egom a zaokupljeni su jedino njihovim mjestom u istoriji. Poznavao sam pisce koji su bili opsjednuti sa samo jednom jedinom temom. Slično kao s Bobby Fisher-om i šahom, bilo šta drugo izvan te teme, njima je izgledalo beznačajno. U bilo kojem obliku umjetnosti – muzici, slikarstvu, plesu – najbolji su oni koji su potpuno opsjednuti tim. Takva opsjednutost se često graniči s ludilom. Ovaj svijet bi bilo jedno tužno mjesto bez ovakvih ludaka.

Jedno vrijeme sam razmišljao o tome da napišem knjigu o „pozivu“ koji je dovelo muškarce i žene u službu. Neki propovijednici, sveštenici i misionari s kojima sam razgovarao, rekli su mi kako su bili okupani jednim misterioznim snopom svjetlosti, nako čega su iznenada postali opsjednuti religijom. Onda sam sreo druge ljude koji su bili opsjednuti nereligioznim temama a koji su, takođe, „vidjeli svjetlost“, nakon čega su doživjeli duboke promjene. Oni su smatrali da je to bilo uslijed njihovog susreta s letećim tanjirima. Primanje „poziva“ nije uopšte neki neobičan događaj. To se stalno dešava širom svijeta svim vrstama ljudi. Možda je Gauguin takođe bio okupan jednim od onih svjetlosnih snopova, prije nego što je napustio svoj posao i porodicu a onda otišao na Južna mora, da se tamo bavi slikarstvom.

Dok se neki primaoci svjetlosti, kao Saul, potrude i zabilježe svoje mjesto u istoriji, drugi ne urade ništa. Doživljaj Prosvjetljenja dovede do određenih promjena u njihovim individualnim životima, međutim, to se ne odrazi na njihov svijet. U mnogo slučajeva, ljudi se promijene nagore, umjesto nabolje. *Većina natprirodnih manifestacija je štetna ili ako ništa, onda, besmislena.* U stvari, naša planeta se nalazi pod jednom stalnom okupacijom, bombardovana strašnim fantomima i monstrumima koji su proizvod istog fenomena koji prizvodi i Prosvjetljenje. U prošlim vremenima, ljudi su dijelili manifestacije na dvije grupe: one koje su bile korisne za ljudsku rasu bile su pripisivane Bogu; one koje su bile zastrašujuće i štetne, bile su đavolji posao.

Moderni teolozi, čak i oni koji pripadaju najkonzervativnijim crkvama, odbacili su koncept đavola. Sotona nije pominjan u orginalnim biblijskim tekstovima u modernom kontekstu. Riječ Sotona je izvorno značila „protivnik“. Kao i mnoge druge stvari u Bibliji, ona je kasnije iskriviljavana sve dok nije dobila jedno potpuno novo značenje. Ljudi su viđali razne strašne, crvenooke monstrume koji su često užasno smrdjeli i smatrali su ih đavolima. Religijski fanatici su pronašli mjesto za đavole u njihovoј kosmologiji, smiještajući ih u pakao. Riječ pakao je prevedenica riječi „sheol“ koja znači „nevidljivi svijet“ ili „zemlja mrtvih“. Mi smo to preokrenuli u mjesto vatre i sumpora kojim lično upravlja jedan vrhovni đavo ili Gospodar Zla. Nakon što smo konstruisali u našim umovima to mjesto, ljudi su počeli redovno viđati đavola, slično kao što su moderni kontaktirani prevoženi na druge planete; ljudi su vođeni na halucinatorne puteve do tih mjestata, kako bi potvrdili njihovo postojanje.

Američki Indijanci su takođe imali iskustva s jednom vrstom đavola. Oni su ga zvali „varalica“ zato što im je stalno radio loše stvari. Za vrijeme Srednjeg vijeka, mi smo dali đavolu jednu prominentnu ulogu u ljudskim poslovima. Čak smo mu priznavali zasluge za sve što je loše i pokvareno u našem svijetu a vjerovali smo da su on i Bog u jednoj stalnoj međusobnoj bitci i da je cijela ljudska istorija samo jedan zapis te bitke. Kad god je nešto krenulo loše po čovječanstvo, mi smo optuživali đavola za to. S obzirom da je veći dio ljudske istorije sramotan po svojoj suštini, mi smo razvili jednu seriju „đavolskih teorija“ kako bi objasnili sve što je bilo kvarno. Na kraju su teorije o đavolu postale isto važne koliko i istoričari. U stvari, mogi od tih teoretičara i jesu bili istoričari.

Ukoliko bi ste se usudili da, prije nekih stotinjak godina, izjavite to da su Bog i đavo u međusobnoj sprezi, bili bi ste pozvani na roštilj, na nekom javnom trgu i vi bi ste bili meso na tom roštilju. Međutim, danas postaje očigledno to da ista sila koja nam odgovara na molitve, takođe uzrokuje padanje artičoka s neba, odnosno, stoji iza svega, od morskih nemani, pa do letećih tanjira. Ona iskriviljava našu realnost po svom ćejfu, ponekad možda iz dosade ili zato što je možda donekle luda.

Bog je možda ludak.

3.

Jednom sam dovukao moje istrošeno truplo preko iračke pustinje do mjesta koje je bilo Vavilon kako bih bacio pogled na zidine na kojima je nešto davno napisano prstima i stajao ispred gomile ruševina koje su nekada bile, navodno, Vavilonski toranj. Herodot, pisac koji je posjetio isto mjesto 460.te g. p.n.e, opisao je to ovako:

„Jedan čvrst toranj je bio tu sagrađen, jedan stadion (oko 18 metara, prim. prev.) dužine i jedan stadion širine. Na tom tornju je stajao drugi a na tom drugom treći i tako nadalje, sveukupno osam tornjeva. U najvišem tornju je bio jedan bogato ukrašen krevet a pored njega jedan zlatni stol. Niko tu nije provodio noć, osim žene koju je odredio Bog, lično. Sveštenici su mi rekli da bi se Bog ponekad spuštao do tog hrama i pridružio toj ženi... ja ne mogu to vjerovati“.

Očigledno, Herodot nije mnogo znao o rogatim bogovima; oni su se javljali svuda unaokolo. Svaka kultura je razvila ceremonije i rituale za svrhu snabdijevanja seksualno poludjelih bogova, mladim i lijepim djevicama. Univerzalnost ovih blijedih mitova i bizarnih žrtvovanja, može nas navesti da malo zastanemo i razmislimo, da li je možda u svemu tome bilo neko zrno istine. Vavilonci su dovoljno čvrsto vjerovali u odvijanje natčovječjih seksualnih odnosa da bi ulagali vrijeme, trud i dragocjene sirovine u izgradnju mijesta za kosmičke randevue, opremajući ih zlatnim namještajem. Slični tornjevi ili stepenaste piramide, izgrađeni su širom svijeta. Oni se mogu naći u Kini, Meksiku, Južnoj Americi, sjevernoj Evropi, pa čak i na udaljenim pacifičkim ostrvima. Na njihovom vrhu je obično bila locirana neka posebna prostorija. Da li su te prostorije, kao ona na Vavilonskom tornju, bile korištene za svrhe kosmičih zavođenja?

Naširoko zastupljena upotreba zlata u religijskim artifikcima, možda ima jedno posebno značenje. Zlato je beskoristan metal. Premekano je da bi se koristilo za proizvodnju alata ili posuđa za kuhanje. Ono je takođe rijetko zastupljeno i teško ga je iskopavati ili ekstrahirati, pogotovo primitivnim ljudima. Međutim, od najranijih vremena, zlato je smatrano svetim metalom i ljudima koji su se susretali s bogovima, bilo je naređivano da ih snabdijevaju njime. U nekoliko navrata Biblija govori o tome kako je ljudima bilo naređeno da prave predmete od zlata i ostavljaju ih na vrhovima planina, gdje ih bogovi mogu preuzeti. Bogovi su bili gladni zlata. Ali zašto?

Zlato je jedan odličan provodnik elektriciteta a takođe je i teški metal, nalazeći se blizu žive i olova na periodičnoj skali elemenata. Stvar možemo pojednostaviti tako da kažemo da su atomi zlata, elementa 79, gusto sabijeni. Ukoliko su drevni bogovi bili stvarni, u nekom smislu, oni su mogli dolaziti iz jednog vremensko-prostornog kontinuma koji je drugačiji od našeg, tako da je i njihova atomska struktura različita od naše. Oni su mogli prolaziti kroz zidove jer su njihovi atomi mogli proći kroz

atome kama. Zlato je bilo jedna od rijetkih zemaljskih supstanci dovoljno gusta da bi oni mogli rukovati njome. Ukoliko bi oni pokušali sjesti na neku drvenu stolicu, vjerovatno bi propali kroz nju. Njima je bio potreban zlatni namještaj prilikom njihovih posjeta.

Davno prije nego što je bio izmišljen novac, zlato je bilo smatrano svetim metalom. Svako, od Vikinga pa do Asteka, lomio je leđa iskopavajući tu stvar kako bi ukrasili njome svoje hramove i sveta mjesta. Sveštenici i samo sveštenici, nosili su na svojim grudima zlatne pločice ili privjeske. Krovovi mnogih hramova, pagoda i crkvi bili su ljupko ukrašeni zlatnim listićima. Ti blješteći krovovi su se mogli vidjeti kilometrima daleko iz zraka. Bog koji lebdi u svom letećem tanjiru, mogao ih je lako vidjeti i znati da će se na dane svetkovina okupiti tu cijela populacija iz tog područja. Ili, svjetlosni snop kosmičke energije koji traži ljudske umove da bi ih reprogramirao, može lako nanišaniti te zlatne antene.

Orginalna aramaična riječ za bogove (plural) je bila Elohim. Prevodioci Biblije su to pretvorili u singular. „Na početku su bogovi stvorili nebo i zemlju“, postalo je: „Na početku je Bog stvorio...“ Monoteizam, vjerovanje u jednog ekskluzivnog boga, pojavio se na Dalekom Istoku vijekovima prije Hrista. Rimljani, Grci i drugi evropski narodi, nastavili su da obožavaju jedno mnoštvo bogova, dugo unutar hrišćanske ere. Većina teologije asociранe sa mnogoboštvom je bila prihvaćena od strane ranih hrišćana a čak i danas, neke crkve nesvesno propovijedaju i šire vjerovanja iz pre-hrišćanske ere.

Postoji mnogo sličnosti u vjerovanjima izolovanih primitivnih naroda. Na primjer, od Afrike do Australije postoje drevni mitovi o tome da su bogovi došli s Plejada, grupu od šest zvijezda koje su vidljive golim okom (odnosno, dvije stotine zvijezda, kada se posmatraju teleskopom.) Kako je upravo taj mit nastao? I zašto su Plejade univerzalno poznate kao Šest Sestara kad je samo šest zvijezda vidljivo?

Da li je moguće da su drevni narodi posvuda bili, u stvari, posjećivani od strane bića koja su se činila natprirodnim i koja su tvrdila da su s neke druge planete? To nije samo moguće, nego je vrlo vjerovatno. Svake godine, hiljade ljudi još uvijek susreću ovu istu vrstu bića. NLO nauka je zasnovana na takvim susretima. Bogovi naših drevnih predaka su vjerovatno bili isto toliko istiniti, koliko i ovi moderni „svemirci“. Istoričari, mitolozi i folkloristi će se užasno iznenaditi kad shvate da su mnogi od šarmantnih mitova i legendi iz prošlosti, zasnovani na istini.

Postoji dosta slučajeva u današnjim vremenima gdje su mlade žene, navodno, bile seksualno iskoristavane od strane svemiraca a mladići zavođeni od strane svemirkinja; pohotljivi bogovi iz starih vremena još uvijek se motaju unaokolo i izvode stare trikove. Čak i razjareni zmajevi iz drugih doba, povremeno prošetaju po nekim predjelima iz dvadesetog vijeka, ostavljajući iz sebe ogromne tragove, isto kao što su se crvenooka krilata čudovišta pojavljivala u Zapadnoj Virdiniji 1960.-tih godina a „šumski divlji čovjek“, opisan u srednjevijekovnoj literaturi, još uvijek se pojavljuje u

dolini Misisipija i šumama sjeverozapada, gdje je poznat pod raznim imenima kao Bigfoot, Sasquatch ili „užasni snježni čovjek“ (Jeti, prim. prev.).

Maglovita prošlost se često isprepliće sa sadašnjošću kroz neshvatljive distorzije vremena i prostora. Ljude u Evropi često znaju da, usred noći, probude zvukovi bitke, odzvanjanje udaraca mačeva o viteške oklope, uz prateće krike ljudi i konja, u sklopu ponovnog, fantomskog odvijanja jedne zaboravljene bitke. Brodovi nasukani na stjenovite grebenove prije stotine godina, ponovo se pojavljuju na mjestima njihove nesreće uz krikove mornara koji se dave, u sklopu jednog ponovnog odvijanja katastrofe. Piloti iz Prvog svjetskog rata, 1914-1918, ponekad se pojave kružeći oko aerodroma u Engleskoj, vjerovatno veoma iznenađeni, videći dole sjajne metalne avione, potpuno različite od njihovih primitivnih, koji su bili napravljeni od drveta i tekstila. Oni su, nekako, za nekoliko momenata, penetrirali vremensku granicu i posjetili budućnost.

Vi i ja smo zarobljeni u vremenskoj struji u kojoj se možemo kretati samo u jednom pravcu – naprijed, iz prošlosti u budućnost. Ali priroda nije tako ograničena. Vrijeme postaje krug gdje su prošlost i budućnost povezani, isto kao što je i prostor zakriven, kako je to Ajnštajn navodio. Ukoliko bi ste gledali dovoljno daleko u prazno nebo, bili bi ste u stanju da vidite potiljak vaše vlastite glave. Ukoliko bi ste se uspjeli progurati dovoljno daleko u budućnost, tamo bi ste našli sebe natrag u dobu dinosaura. Naša realnost nije toliko istinita koliko se čini. Proročanstva kao sposobnost ispravnog viđenja budućnosti, ne bi bila moguća da budućnost već ne postoji u nekom obliku. Nama samo nedostaju sredstva uz pomoć kojih bi definisali i opisali taj oblik.

Prije nego što možemo trezveno ispitati čudne manifestacije ultraterestrijalnih sila oko nas, mi moramo pokušati razumjeti osnovne sile koje utiču na našu realnost. Plemeniti drevni bogovi koji pate od satirijaze su manje važni od onih misterioznih svjetlosnih snopova koji utrnuju naše mozgove, preraspoređuju naša sjećanja, mijenjaju naše živote i prouzrokuju naša vjerovanja i svjetonazole.

Kad su stanovici antičke Grčke i Rima viđali ono što mi sada nazivamo NLO-ima, primjećivali su da su ti objekti mijenjali boje koje su se podudarale s poznatim spektrom boja. Tako je rođena i riječ spektar.

Ljudsko oko ne vidi toliko mnogo. Mnoge životinje imaju daleko bolji vid od nas a takođe i čulo sluha koje daleko prevazilazi ograničene okvire ljudskih ušiju. Ta njihova povišena percepcija podrazumijeva to da se životinje kreću u ovoj realnosti prilično drugačije od nas. One mogu vidjeti i čuti stvari koje mi ne možemo. Ljudska psiha, kako sam to već pomenuo, ima jedan nenormalan pribor za percepciju. Fraza „ekstrasenzorna percepcija“ je donekle nepravilna, to bi bilo pravilnije zвати „proširena percepcija“. Neki ljudi imaju jednu latentnu proširenu percepciju koja može biti aktivirana uz određeni napor i vježbe. Parapsiholozi tvrde da svako ima vidovnjačke sposobnosti, međutim, ja sumnjam u to. Kada se neko ko nije vidovnjak

upusti u praktikovanje vježbi za razvoj tih sposobnosti, on ili ona rizikuju da postanu „opsjednuti“ (zaposjednuti od strane nečega/nekoga drugog; prim. prev.). To jest, neka vanjska sila ili percipijentov vlastiti, nesvjesni um, ulazi u interakciju sa njegovim svjesnim umom, koji je sebe uz pomoć vidovnjačkih vježbi napravio prijemčivim za tako nešto. Mnogi talentovani vidovnjaci su sami „nadsjenjeni“ ili zaposjednuti kad preuzmu ekstremna vjerovanja. Oni koji se upuštaju u praktikovanje vještičarstva ili crne magije, izloženi su istoj opasnosti i vrlo često završe tako što potpadnu pod kontrolu istih onih sila koje su oni pokušavali kontrolisati. One koji se muvaju na periferiji magijskih vještina i ufologije, takođe se mora uključiti u ovu kategoriju jer i oni često postaju meta „psi-napada“ zato što, kad se ljudski um kanalizira u tim prvcima, on bukvalno privlači negativnu energiju iz onoga što ja nazivam superspektrom – spektrom energija koje se nalaze izvan normalnog elektromagnetskog spektra.

Elektromagnetni spektar je sada potpuno istražen i definisan od strane moderne nauke a superspektar je tek odnedavno počeo da privlači pažnju naučnika. Energije u normalnom EM spektru odražavaju se za čovjeka u obliku radio talasa, struje i X zraka. Energije iz superspektra često rade protiv čovjeka jer one više utiču na naše umove, nego na naše mašine. Neke od tih energija su slabo kontrolisane a neke su potpuno nekontrolisane i mogu da uzrokuju sve vrste haosa. Mnoge od manifestacija koje se pripisuju superbiću ili Bogu, u stvari su proizvodi tih nekontrolisanih ili semikontrolisanih energetskih polja. Kompjuter skladišti informaciju uz pomoć jednog električnog sistema pozitivnih i negativnih naboja. Superspektar snima informaciju na isti način ali bez mehaničke asistencije. Njemu ne trebaju tranzistori ili magnetofoni. U superspektru, svaka jedinica energije je polarizovana za izvođenje informativne funkcije. To je nemoguće izraziti uz pomoć nekoliko riječi, tako da će ih ovdje upotrijebiti mnogo više.

Vidljiva svjetlost pokriva veoma mali dio sveukupnog EM spektra. On se sastoji od vibracija elektromagnetne energije, sićušnih energetskih pulseva. Dužina pulsa se naziva frekvencija. Jednostavno zamislite jednu seriju gumenih traka. Najduža traka je 0.000032 inča i nju bi ljudsko oko vidjelo kao crvenu. Najkraća traka bi bila duga 0.000016 inča i nju bi smo vidjeli kao ljubičastu. Cijeli spektar boja je ostao nepromijenjen od vremena kad ste išli u obdanište.

Infracrvena-Crvena-Žuta-Zelena-Cijan-Plava-Ljubičasta-Ultraljubičasta

Infracrvena boja je nevidljiva oku ali se može osjetiti zato što je to toplota. Zagrušujući toplotni talasi često bivaju emitovani od strane NLO-a, pa čak i nekih sablasnih utvara. Mnogi od prijavljenih NLO-a su se prvo pojavili na nebnu kao jedna crvena loptica a ponekad i kao ljubičasta loptica. Onda bi prošli kroz jednu seriju promjena u pravilnom redoslijedu spektra boja, pa bi očvrsnuli, tako da bi se činilo kao da su to tvrdi mehanički objekti ili bi jednostavno izbljedili i nestali. Svjedok je, u stvari, posmatrao tranziciju jedne mase energije od nevidljivog dijela spektra, preko

vidljivog dijela spektra, pa opet natrag, do njevidljivih frekvencija. Ta masa nekako mijenja frekvencije da bi napravila tranziciju.

Tokom godina, mnogi inženjeri i profesionalni fotografi su eksperimentisali sa infracrvenim fotografijama i često su imali zapanjujuće rezultate. Koristeći infracrvene objektive i film, oni su stvarno snimali slike objekata NLO tipa, kad oni nisu bili vidljivi golim okom. Jedan inženjer po imenu Trevor James je bio pionir u toj vrsti fotografije, tamo unatrag, u 50. tim godinama, kada je snimio veliki broj nevidljivih objekata u zraku iznad kalifornijske pustinje. Turisti koji su koristili ultraljubičaste objektive na njihovim aparatima u nacionalnom parku Yellowstone, kasnije su bili iznenađeni kad su vidjeli na slikama velike okrugle objekte. Implikacija ovih slika, naravno, podrazumijeva to da su NLO-i nama normalno nevidljivi i da ih viđamo samo slučajno ili kad oni to hoće.

Ranije, prilikom mojih vlastitih istraživanja NLO-a, primjetio sam da su neki ljudi mogli vidjeti NLO, često velike objekte po veličini, dok drugi koji su stajali na istom mjestu, nisu vidjeli apsolutno ništa. To je zbog toga što osobe sa psi (vidovnjačkim) sposobnostima mogu vidjeti izvan rubova spektra u infracrvena i ultraljubičasta polja kada se ispune određeni uslovi. Ti uslovi uključuju intenzitet prirodnog magnetnog polja na području gdje dolazi do viđenja NLO-a. Vidovnjak ne halucinira. On vidi nešto što jeste tamo a što je nevidljivo normalnim očima.

Nekima od NLO-kontaktiranih kao što je Mr Gary Wilcox iz Newark Valley, bilo je navodno rečeno od strane entiteta da su NLO-i normalno nevidljivi po danu a po noći postanu vidljivi zbog odsjaja energije unutar vidljivog spektra.

Te energetske mase su očigledno vrlo plastične jer su sposobne da se pretvaraju u bezbroj različitih oblika. Na području istraživanja NLO-a je zabilježeno mnogo različitih objekata i svijetlećih entiteta. Poznati „mali zeleni ljudi“ su obično male humanoidne figure opkoljene posebnom plavo-zelenom svjetlošću. U drevnim vremenima, anđeli su bili samo-osvijetljeni, obično, bijelo ili žuto. To su prenosili umjetnici tako što su oko njihovih glava slikali svjetlosne aure.

Paradoksalno, kao što to može biti u jednom biznisu punom paradoksa, jedan od korisnih kriterijuma kad se ima posla sa NLO-ima je činjenica da ukoliko je objekat ili entitet opkoljen svjetlošću ili je viđen kako se mijenja kroz spektar boja, onda je vjerovatno to da je on istinit ili u najmanju ruku, radi se o jednoj istinitoj intruziji u našu realnost. Ukoliko nikakva svjetlost ili sjaj nisu prisutni, onda su velike šanse da se radi o halucinaciji.

Kada energetska masa uđe u vidljivi spektar, postajući crvene ili ljubičaste boje, ona mora nekako mijenjati frekvenciju svojih „vibracija“. Ta promjena frekvencija je dobro kontrolisana, tako da objekat može vibrirati na tačnoj frekvenciji moždanih valova očevidca događaja. Kad su pulsacije objekta sinhronizovane s frekvencijom očevidca, dolazi do medicinskog fenomena. Svjedok ili očevidac pada u hipnotički trans i počinje da halucinira. Ukoliko on ima vidovnjačke sposobnosti, taj trans se

može činiti kao jedan produžetak realnosti i halucinacije će se činiti kao jedan veoma istinit događaj. U većini slučajeva, svjedok će kasnije primjetiti vremenski raskorak; činiće se da je događaj trajao duže ili kraće od onog vremena koje je stvarno prošlo. Svjedoci koji nemaju vidovnjačke sposobnosti, neće padati u trans. Oni će se, jednostavno, samo onesvijestiti.

Kako vidite, osnovni princip kod ovakvih slučajeva je relativno jednostavan, međutim, objašnjavanje inteligencije koja kontroliše te promjene frekvencija je nešto daleko teže. Da bi smo to potpuno razumjeli, moraćemo ispitati elektromagnetični spektar i više enigmatični superspektar, korak po korak.

4.

U proljeće 1936.g. farmeri iz okoline Rima, Italija, žalili su se autoritetima da im neko ubija ovce. Životinje su bile nađene razbacane širom stjenovitih brda bez ikakvih znakova na njihovim tijelima. Uz pomoć autopsije se nije mogao pronaći uzrok njihove smrti. Čak se ni u blatinjavoj zemlji nisu mogli pronaći nikakvi tragovi ili znakovi. Činilo se kao da su se ovce jednostavno srušile i umrle bez borbe i bez razloga.

U junu te godine, supruga Benita Musolinija je planirala da se odveze do Ostija, nekoliko kilometara izvan Rima. Tog jutra, prije nego što je krenula, italijanski diktator joj je za vrijeme doručka šeretski namignuo i zagonetno rekao:

„Ni bi me iznenadilo ukoliko danas budeš imala jedan neobičan događaj“.

Zbunjena, Rachel Mussolini je ušla u limuzinu i krenula na put. Nekoliko kilometara izvan grada, njen šofer je neočekivano naišao na zakrčen put. Kolona auta se prostirala na kilometre. Vozači su otvarali haube njihovih auta i zagledali u motore koji su naglo prestali raditi.

„Šta se to ovdje dešava? – pitala je madam Mussolini.

„Izgleda kao da je svako zakočio u isto vrijeme“ – odgovorio joj je vozač.

Motor njihovog auta se samo zakašljao i ugasio. On je jedino uspjeo da navede auto na stranu ceste.

„Ne mogu ovo razumjeti!“

Prošlo je nekoliko minuta i onda, odjednom, svi zastali automobili su iznenada oživjeli. Zapjenušani vozači su samo slegnuli ramenima i nastavili put za Ostiu.

U to vrijeme, taj incident je bio naširoko zabilježen u štampi. Kad se primakao Drugi svjetski rat, italijanski novinari su oživjeli ovu priču, dodajući to, da je razlog

isključivanja mnogobrojnih automobilskih motora bio jedan tajni eksperiment sproveden od strane nikog drugog, do Guliema Marconia, jednog od najvećih genija 20-tog vijeka. On je tada radio za Musolinija na istraživanju „smrtonosne zrake“, navodilo se u novinama a kad je 1937. godine odbio da preda diktatoru završni projekat, susreo se s iznenadnom smrću.

Trideset godina nakog orginalnog incidenta, on je bio ponovo osvježen od strane jednog lika iz ufologije koji je sebe nazivao Mel Noel. Mr Noel je isplivao na površinu u 1965-66. godini za vrijeme velikog talasa NLO-a koji se odigravao u tom periodu. Tvrđio je da je bivši pilot i da je imao neka neobična iskustva sa letećim tanjirima u 50-tim godinama. On je bio izvanredno zgodan čovjek, činio se iskrenim i imao je jednu karizmu. Nosio je najbolja odijela, odsijedao je u najboljim hotelima i putovao je u društvu lijepih, mladih djevojaka. Prema njegovoj priči, jedna grupa naučnika se izlovala negdje duboko u Južnoj Americi, gdje su pod vođstvom predivnih svemirskih bića konstruisali određeni broj letećih tanjira koje, naravno, planiraju da koriste za dobro čovječanstva. On je podupirao svoju bajku isjećcima iz novina na temu Marconi-jevih navodnih eksperimenata. Marconi je bio jedan od prvih koji su naletjeli na tajne svemirskih bića u 20-tim godinama. Umjesto da je bilo predano Mussolini-ju, njegove bilješke i aparati su prokrijumčareni iz Italije, prije rata, prema Noelu, te su dospjeli u ruke one tajne grupe naučnika u Brazilu.

Noel je obećavao da će dokazati ovu tvrdnju jednom spektakularnom demonstracijom. On će organizovati spuštanje letećeg tanjira neposredno ispred TV kamere koja će biti smještena napolju, ispred TV kuće Jackie Gleason, u Floridi. Na palubu NLO-a će biti ukrcana jedna odabранa grupa reportera i naučnika, rekao je Noel, a onda će im biti obezbijeđeno besplatno putovanje do nekih planeta u susjedstvu. Mr Noel je putovao širom zemlje i regrutovao putnike. Svaki od njih je trebao priložiti dvije fotografije za njegov inter-planetarni pasoš. Noel nije tražio pare niotkoga, tako da je ostalo misterija to, kako je on finansirao ovu avanturu.

Naravno, ne moramo to ni reći, NLO se nije pojavio na travnjaku ispred Gleason TV kamere na predodređeni dan a Mel Noel je nestao u kosmičkoj prašumi.

Osnova Noelove priče je, naravno, slična imaginarnoj kreaciji H. G. Wells-a, Stvari koje će doći. Wells je vidjeo grupu naučnika i humanitaraca koji bježe od ratom uništene civilizacije i osnivaju grupu „Krila preko svijeta“ (WOW – Wings Over the World, prim. prev.) kako bi sačuvali ljudsko znanje i kasnije restaurirali svijet.

Godinama sam pratilo sa cinizmom i skepticizmom priče o Marconi-ju u nedjeljnim novinama jer su mi se one tada činile besmislenim. Međutim, sada sam morao da pokusam gorku čorbu, koja je jedno povremeno jelo na mom stolu, jer – jedan veći dio tih luckastih priča je bio tačan.

Marconi je bio nizak, vitak i ozbiljan čovjek s izraženim asketskim crtama lica i očima sanjača. Rođen 1874. godine, postao je poznat u svijetu već u 23. godini a primio je Nobelovu nagradu kao i mnoge druge, prije svoje 35. godine.

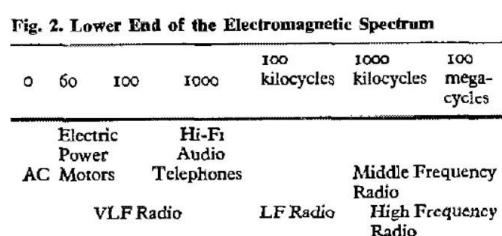
Kad je Marconi počeo sa svojim prvim bežičnim eksperimentima 1890-tih godina, mi skoro da nismo ništa znali o rasprostiranju elektro-magnetnih talasa. Ti rani eksperimenti su bili usmjereni na ono što nazivamo dugim talasima. Danas znamo da je elektromagnetni spektar sačinjen od mnogih frekvencija koje se protežu od veoma niskih (VLF – very low frequency; prim. prev.) koje čine dugi radio talasi, do vrlo sićušnih pulsacija ili kratkih talasa gama zraka ili kosmičkih zraka koje se nalaze na drugom kraju spektra. Negdje na pola puta tog spektra, nalazi se frekvencija koja proizvodi vidljivu svjetlost. Mi možemo vidjeti samo jedan sićušni dio cijelog spektra. Kratki talasi su nam bili nepoznati godinama, isto kao i oni još kraći, mikrotalasi.

Zamislite EM spektar postavljen slično biraču stanica na radiju. Razne radio stanice u okolini su podešene na donekle različite frekvencije. To znači, njihovi individualni signali su emitovani na električnim snopovima koji pulsiraju na kraćim ili dužim dužinama od susjednih stanica. Jedan jednostavan uređaj koji je poznat kao kondenzator koji se sastoji od jedne serije rotirajućih metalnih pločica, sortira za vaste frekvencije kad upalite vaš radio. Tako ste u stanju da podesite birač na bilo koju frekvenciju od onih koje su na njemu, od od onih relativno kratkih pulsacija koje su na jednom njegovom kraju, do onih dužih, koje su na drugom kraju.

Sada, cijeli EM spektar je daleko duži od onog njegovog segmenta koji je dostupan na biraču radija. Talasi se mjere njihovom dužinom a osnovni talas je nazvan „herc“ prema njemačkom naučniku Heinrich-u Hertz-u, koji ih je pronašao. Jedan herc (Hz) podrazumijeva jedan ciklus ili puls u sekundi. Hiljadu ciklusa je jedan kiloherc ili kilociklus.

Vi znate da sijalica pulsira 60 puta u sekundi. To je jedna vrlo niska frekvencija. Vaš hi-fi uređaj, telefon, fen za kosu i električna četkica za zube, rade na vrlo niskom opsegu frekvencija. Ukoliko bi vaša električna kompanija pokušala da vam isporuči struju na 1500 ciklusa na sekundu, ta struja ne bi stigla do vas, nego bi pobegla iz žice u obliku radio signala.

Kad vaš susjed koristi električni aparat za brijanje dok vi gledate vašu omiljenu emisiju na TV-u, on može da stvori interferenciju preko jednog šireg opsega frekvencija spektra i tako ometa ujednačeno pulsiranje struje u vašoj kući. Nadalje, kad avion nadleti vašu kuću, on može da pokosi visoko-frekventne signale koji stižu do vaše antene što vam momentalno može prouzrokovati određene probleme.

(slika gore: donji dio EM spektra)

U početku, naučnici su vjerovali da su kratki talasi beskorisni za emitovanje radio i TV programa. Dugi talasi su bili jedini dokazani medijum i mnogi od novopečenih eksperata koji su se materijalizovali nakon Marconi-jevih prvih uspjeha, sasvim ozbiljno su prognozirali da će dugi talasi pratiti zakrivljenost zemlje i tako omogućiti slanje radio talasa na velike udaljenosti. U 1901. godini, Marconi je poslao prvu poruku preko Atlantika.

Kratki talasi i vrlo kratki mikrotalasi su ostali ozloglašeni nekoliko narednih godina. Za vrijeme Prvog svjetskog rata, nekoliko vlada je počelo eksperimentisati sa VLF – vrlo dugim talasima sa dna spektra. Oni su pronašli da ti talasi ne samo da prevaleju velike udaljenosti, nego da čak prolaze i kroz vodu. Međutim, u vezi s VLF je bilo dosta nekih drugih problema, tako da su te frekvencije nakon rata bile privremeno napuštene.

U 1921. godini, Marconi je održao konferenciju za štampu gdje je iznjeo jednu od najsenzacionalnijih tvrdnji tokom njegove karijere. Rekao je da je prijemna stanica njegove kompanije već nekoliko godina presretala misteriozne, organizovane signale koji su bili nisko, na opsegu dugih talasa. Njihova istraživanja nisu uspjela da nađu izvor tih talasa. Prema njegovom mišljenju, ti talasi su dolazili iz vanjskog prostora!

Danas znamo da je VLF opseg sablasno praćen svakojakim vrstama neobjašnjivih zvukova i signala, kao i elektro-magnetnim pulsevima, nastalim od strane nuklearnih proba, lansiranja raketa, sunčevih pjega i nekih običnih prirodnih fenomena.

Marconi je skrenuo njegovu pažnju na drugi kraj spektra 1920-tih godina, eksperimentišući sa kratkim talasima i mikrotalasima, te je tako otvorio Pandorinu kutiju elektronskih iznenadenja. On je čak predvidjeo i radar u jednom govoru u Njujorku, 20. juna 1922. godine:

„Kako je to prvo bilo predstavljeno od strane Hertza, električni talasi mogu biti potpuno odbijeni od starne sprovodnih tijela. U nekim od mojih eksperimenata, primjećivao sam efekte reflekcije i deflekcije tih talasa od strane metalnih objekata koji su bili kilometrima udaljeni.“

Čini mi se da bi bilo moguće napraviti jedan aparat uz pomoć kojeg bi jedan brod emitovao ili projicirao jedan divergentni snop tih talasa u željenom pravcu, gdje bi se ti zraci, ukoliko bi naišli na neki metalni objekat kao npr. neki drugi brod, odbijali natrag pošiljaocu a onda bivali očitani, te tako bi oni odmah otkrivali prisustvo drugog broda u magli ili nevremenu. Druga velika prednost bila bi ta, da bi taj uređaj mogao upozoriti na prisustvo drugih brodova čak i kad oni nisu opremljeni bilo kakvim radio uređajima.“

Moderni radari dejstvuju na osnovnim principima koje je postavio Marconi u 1922. godini. On sam nije pratio tu ideju sve do nakratko prije njegove smrti, zato što je bio zauzet njegovom internacionalnom kompanijom koja je brzo rasla i razvojem kratkotalasnog radija.

Vjerovali ili ne, jedan incident u Vatikanu je doveo do njegovog ponovnog interesovanja za radar.

U 1930. godini, Marconi je napravio jednu snažnu kratkotalasnu radio stanicu u Vatikanu, dajući tako papi Piusu XI način da komunicira s cijelim svijetom. Tri godine kasnije, jedan od vatikanskih radio operatera je prijavio da prima neki šum kojeg kao da proizvodi neko ko šeta kroz šiprag. Narednih dana, on je bio zbumen time što se to stalo ponavljalo i što je čuo taj isti šum uvijek u isto vrijeme. Jednog popodneva je pogledao kroz prozor njegovog radio studija dok je onaj zvuk odzvanjan u njegovim slušalicama i napolju je vidjeo jednog radnika kako gura neka kolica preko dvorišta zgrade, sijekući tako radio snop koji se upravo emitovao. Kratki talasi su se odbijali natrag od tih metalnih kolica.

Marconi nije posvetio pažnju ovom interesantnom efektu sve do 1935. godine. On to nije znao ali upravo te godine, grupa britanskih naučnika predvođena Robertom A. Watson-Watt-om je radila tajno na mikrotalasima i radarskom efektu. Oni će to dovesti do perfekcije poslednjih dana mira i njihove radarske stanice će odigrati veliku ulogu u odbrani Engleske od Luftwaffe, u 1940-tim godinama.

Benito Musolini je dospjeo na vlast u 1922. godini a Marconi je bio prilično oprezan kod prihvatanja i odobravanja bučnog, malog socijaliste koji je nekako uspjeo da dovede vozove da idu na vrijeme. Čekao je tri godine prije nego što je odgovorio na dučeove ponude.

Već 1935. godine, Marconi je bio smatran jednim od najvećih ljudi, ne samo u Italiji, nego i cijelom svijetu. On je u osnovi bio apolitičan, čovjek od nauke i sa jednom velikom moralnom saviješću. Kad je otpočeo sa svojim radom na radarskom efektu, informisao je Mussolini-ja o tom njegovom projektu. Impresioniran time i nesumnjivo, shvatajući vojnu vrijednost toga, Mussolini je skupio svoje saradnike i naredio im: „Dajte tom čovjeku sve što mu je potrebno. Bilo šta. Ukoliko poželi da cijela italijanska armija manevriše za njega, naredite i to.“

Marconi-jevi zahtjevi su bili skromni. On je zatražio da vojni avioni povremeno prelijeću njegovu laboratoriju izvan Rima dok je on pokušavao da odbija od njih mikrotalasne snopove.

Za vrijeme ranih eksperimenata u 1935-36 godini, došao je do užasnog otkrića. Njegovi talasi su očigledno ubijali životinje u blizini laboratorije. Lokalni farmeri su bili uzbunjeni i proširile su se glasine da se veliki istraživač upustio u praktikovanje crne magije.

Mussolini je, naravno, bio oduševljen. Marconi je otkrio „smrtonosnu zraku“, nešto što diktator može koristiti. Nastavi raditi na tome, naredio je on.

Međutim, Marconi se nije htjeo baviti smrtonosnim zracima. To je bila samo jedna nesrećna, sporedna posljedica mikrotalasa. On je na radar gledao kao na jedno sredstvo koje može spasiti brodove, avione i živote. Tako je ostavio taj primitivni

aparat. Ukoliko su mikrotalasi opasni, onda možda treba posvetiti pažnju drugom kraju spektra, vrlo niske frekvencije i vidjeti da li VLF talasi mogu biti korišteni. To je dovelo do drugog zapanjujućeg otkrića. Dok su se ultravisoke frekvencije (UHF) odbijale od metalnih objekata, VLF (vrlo niske frekvencije) su prolazile kroz električne uređaje i uticale na njih, one su preopterećivale elektricitična kola i dovodile do toga da mašine i električni generatori prestanu da rade. Ukratko, ti talasi su zaustavljali automobile. S druge strane, dizel motori su bili imuni na VLF uticaje jer nisu zavisili od električnog paljenja.

Možemo samo zamisliti Mussolini-jeve reakcije nakon što mu je Marconi saopštio lošu vijest u vezi s drugim „neuspjehom“. VLF nisu bile dobre jer se nisu odbijale, nego su samo zaustavljaju motore. Diktator je likovao. Njegov pronalazač nije samo pronašao smrtonosnu zraku, nego je našao i način da paralizira neprijateljske mašine!

Sviđalo mu se to ili ne, Marconi se našo u situaciji gdje je razvijao uređaje koji su bili protivni njegovim humanim principima. Mora da ga je grizla savijest u vezi s tim.

U 1937. godini, njegovo zdravlje je počelo da propada. Doživjeo je jednu seriju srčanih udara, međutim, on je i dalje nastavljao s eksperimentima. Sedamnaestog jula, 1937. godine, imao je jedan privatni prijem kod pape. Godinama kasnije, njegova kćerka Degna je napisala:

„Ono o čemu su oni pričali nikad se neće znati. Govorilo se da je otac htjeo da predviđa papi vijesti o najnovijim razvojima na području bežične tehnologije. To je moglo da pričeka. Uvjerena sam da je otac bio potaknut nekim njegovim ličnim motivima. On je bio na pragu jednog novog života. Kako mi je on to povjerio, odlučio je da se preseli u Englesku, uprkos njegovoj velikoj ljubavi za ovu zemlju.“

Da li je Marconi čuo za britanske eksperimente s radarom? Da li je želio da pobegne od svojih obaveza prema italijanskom diktatoru? Dogovorio je sastanak s Mussolinijem za 20. juli i taj sastanak se nikada nije održao. Marconi je doživjeo jedan jak srčani udar i umro u 3:45, tog jutra.

Šta se desilo s Marconi-jevim bilješkama u vezi s njegovim eksperimentima, ostalo je nepoznato. Svakako, Mussolini je vjerovatno pokušao da ih konfiskuje kako bi drugi mogli da nastave njegov rad. Možda je taj istraživač uništio sve, prije nego što je umro. Čak je moguće i to da mu je papa sugerisao da uništi sve dokaze „užasnih“ eksperimenata. Italija nije učestvovala u razvoju radara (iako ga je Njemačka brzo usavršila u početnim danima rata.)

Još jedna kratka bilješka pripada ovoj priči. Dvadeset trećeg januara, 1950-te godine, novine, the Los Angeles Daily Mirror, objavile su priču autora Dick-a Williams-a, pod naslovom „Da li je 15-togodišnji dječak naišao na tajnu letećih tanjira?“ Williams je tu tvrdio da je u 1941.g. jedan dječak iz Appleton-a, Wisconsin, eksperimentisao s jednim amaterskim radiom i slučajno pogodio talasnu dužinu

magnetnih frekvencija i kad god je birao tu frekvenciju, zaustavljao bi sve automobile u jednom krugu prečnika od tri milje. Williams je tvrdio da je on to provjerio i na aerodromu Appleton-a, gdje su mu rekli da je čak i kod aviona dolazilo do poremećaja u radu motora, kad su nadlijetali kuću u kojoj je dječak živjeo.

Nedavno sam pitao neke istraživače iz Wisconsin-a da pokušaju provjeriti tu priču, za mene, međutim, već je prošlo preko 30 godina od tada, tako da nisam uspjeo ništa bitno saznati. Ipak, sasvim je moguće da je dječak, igrajući se sa VLF, nemamijerno potvrdio Marconi-jevo otkriće.

Chester L. Swital, novinar iz Čikaga je, navodno, posjetio Appleton tada, u 1941. godini kako bi mogao napisati članak o tome, međutim, kad je stigao na to mjesto, tamo je vidjeo gomilu FBI agenata. Oni su konfiskovali dječakov kratkotalasni uređaj i preselili njega i njegovu porodicu u Washington s ciljem daljeg proučavanja.

Ovo je samo jedan od mnogi slučajeva „preseljenih porodica“ iz UFO područja. U modernijim epizodama, cijele porodice bi, navodno, nestajale, nakon što bi se vojni kamioni pojavili na njihovim imanjima i utovarili svu njihovu imovinu. U jednom slučaju, istraživanom od strane kolega Ivana Sandersona, u Pensilvaniji, čak su i slavine za vodu bile izvađene iz lavaboa! U drugim slučajevima, porodice su bile nestajale nakon što bi neki od njihovih članova (najčešće dijete) bio spržen ili misterizno povrijedjen od strane nekog neidentifikovanog objekta. U 1967.g., pričalo se da je jedna porodica bila odvežena vojnim kamionima, nakon što je jedan čudan objekat sletio na njihovo imanje. U drugom slučaju, dječak, tinejđer je odvežen vladinom limuzinom u nepoznato, u 1965. godini, par dana nakon što je napravio nekoliko fotografija srušenog NLO-a, u državi Virginia.

Međutim, takve priče se mogu pratiti unatrag, do 1800-tih, kad su razni podrumski pronalazači radili na perpetum mobile mašinama. Tako se tada pojavila i priča o jednom pronalazaču koji je pronašao način da automobilski motor radi na vodu. Gdje je on sada kad nam je stvarno potreban?

5.

„Smrdilo je gore od pokvarenog jajeta... gore od izgorenog mesa“, izjavio je D.S. Desvergest, vođa izviđača iz Floride, u 1952. godini, nakon jednog užasnog susreta sa svijetlećim, okruglim objektom. Dok su tri dečka iz njegove trupe gledala s distance, Desvergers se pažljivo približio tom objektu a onda ga je iznenada onesvijestila jedna vatrena kugla koja je izletjela iz njega. Drake na njegovim podlakticama su izgorjele a na njegovoј kapi su bile tri progorene rupe. Kapetan Edward Ruppelt, šef projekta Blue Book, vazduhoplovnih snaga, lično je istraživao ovaj sučaj i otkrio je da je korjenje trave na navodnom mjestu slijetanja NLO-a, bilo

sagoreno dok je trava iznad tla bila neoštećena. Taj čudni efekat je kasnije bio nalažen i na drugim mjestima spuštanja NLO-a.

Poslednjih godina su mikrovalne pećnice postale popularne. Raniji modeli nisu bili toliko uspješni zato što mikrotalasi griju supstance iznutra prema vani. Pljeskavica tretirana mikrotalasima može ostati sirova izvana dok bi bila pečena u sredini. Očigledno, trava u Floridi je bila podvrgnuta mikrotalasnoj radijaciji.

Na NLO području nalazimo mnogo slučajeva kod kojih su objekti i ljudi bili kuhanici od strane mikrotalasa. Jedan od prvih incidenata te vrste je završio tragično u 1954. godini i bio je dosta publikovan od strane Donald-a E. Keyhoe-a, popularnog pisca na temu NLO-a, iz tog perioda. Dva pilota vojnog vazduhoplovstva su, kako je prenešeno, bili u potjeri za NLO-om iznad mjesta Walesville u državi New York, kad je iznenadna nepodnošljiva toplina zahvatila kabinu njihovog aviona F-14. Oni su morali da se katapultiraju iz aviona a on je pao na jedan gradić gdje je ubio četvero ljudi od kojih su dvoje bila djeca. Iako je priča dospjela na naslovne stranice, njen NLO aspekt je bio prigušen ili potpuno igorisan u većini slučajeva.

Vozači u zatvorenim automobilima često osjete naglo povećanje temperature kad negdje u blizi lebdi NLO. Njihova vozila se tada bukvalno ponašaju kao mikrovalne pećnice. Ljudi koji stoje na otvorenom prostoru, mogu biti izloženi oboma, aktinskim zrakama i mikrotalasima, tako da im i hlače mogu izgorjeti. Policajcima, A.H. Perkins-u i C.F. Bell-u se upravo to i dogodilo kod Willistona, u Floridi, 5. decembra 1955. godine. Rekli su da im je odjeća postala nesnošljivo vruća dok su im se ekstremiteti virtuelno paralizovali dok su objekti (šest njih) prelijetali nisko iznad njihove lokacije.

Kontaktirani koji tvrde da su bili u neposredoj blizini letećih tanjira, obično nakon toga pate od pojačane žedi što je siguran znak da su bili izloženi dehidrirajućim efektima radio talasa.

Pokojni Dr Olavo T. Frontes je istraživao spektakularni incident u garnizonu u Itaipu, Brazil, 4. novembra 1957. godine. Dva uzbunjena stražara su se našla zahvaćeni intenzivnim toplotnim talasom dok su posmatrali jedan naranđasti objekat kako lebdi u njihovoј blizini. Dok su oni vikali i borili se za vazduh, u garnizonu je došlo do nestanka struje. Prema Fontes-ovom izvještaju, tokom neke tri minute, to mjesto je bilo jedna scena haosa i panike. Vojnici su bespomoćno trčali tamo-vamo a nisu mogli uzeti oružje u ruke jer je ono bilo prevruće. Objekat je napokon otplovio odatle a ona dva stražara koja su zadobila opekatine, bila su prebačena u bolnicu u Rio de Janerio, gdje su bili smješteni pod obezbjedenjem. Vijest o događaju je iscurila uz pomoć bolničkog osoblja i Dr Fontes je posvetio pažnju tome. Rekao je i to, da su oficiri američke vojske posjetili taj garnizon i ispitali sve svjedočke.

U oktobru 1973.g. intervjuisao sam jednog mladića koji je bio izložen niskoletećem NLO-u na području Ulster County u državi New York. „Čovječe, to je ispuštao toliku toplotu“, žalio se on, „mislio sam da će mi izgorjeti seksualni organi“.

Mikrotalasi posebno zahvataju oči i testise. Tamo natrag u šezdesetim godinama, kad sam detaljno intervjuisao neke muške svjedoke, čudio sam se kad su mi u povjerenju saopštili da su ih boljeli testisi neko vrijeme nakon viđenja NLO-a. Neki su kasnije dobili nespecifične infekcije sa svim simptomima spolnih bolesti. Pokušajte objasniti svojoj supruzi ili djevojci da ste to dobili od letećih tanjira!?

Nakon što sam i ja sam primio jednu dozu ovog kosmičkog tretmana u proljeće 1968. godine, počeo sam duboko proučavati medicinske efekte elektro-magnetne radijacije.

Dr Bethold Schwartz, psihijatar iz New Jersey-a, je nezavisno istraživao jedan slučaj u kome su bili zahvaćeni muški organi. Žrtva, čovjek sa završenim fakultetom koji je živjeo sam na jednoj farmi u planinama Catskill, doživjeo je jedan čudan događaj u augustu, 1968.g.

„Čuo sam jedan piskav zvuk, - kao zavijanje dinamo mašine. Nisam se mogao pomjeriti. Pogledao sam u psa i on je stajao nepomično... Izgubio sam osjećaj za vrijeme, - to je moglo trajati nekoliko sekundi a takođe i pet do deset minuta. Buka je odjednom prestala i mogao sam se pokrenuti. Kad sam pogledao unaokolo, vidjeo sam psa i konja kako se takođe kreću... Na nebuh iznad ambara vidjele su se dvije rupe bijele kao snijeg. Kao kad gledaš u neku burad. One su bile potpuno okrugle – veličine automobilskih guma i na metar udaljene jedna od druge. Mirno su stajale tamo i nisu se pokrenule nekih deset do petnaest minuta – onda su nestale... Nije bilo nikakvog uticaja na svjetla u kući, na sat i na radio, jedino što je bilo čudno, - telefon nije radio kad sam te noći pokušao da ga upotrijebim. Idućeg dana je bio u redu.“

Kada je taj čovjek ustao sljedećeg jutra, patio je od disurije, peklo ga je prilikom mokrenja. To je popustilo nakon nekih desetak minuta, međutim, par sati nakon toga, na njegovom penisu su se pojavile crvene pruge.

„Nije bilo vidljivih razloga za ono na šta se on žalio“, primjetio je Dr Schwartz, kao cystitis, prostatitis ili neke razne spolne bolesti.

Na elektro-magnetsnom spektru, mikrotalasi se miješaju s infracrvenim radijacijama što nadalje vodi ka onim frekvencijama koje proizvode vidljivu svjetlost. Marconi je iz tog razloga nazivao mikrotalase „kvazi-optičkim“.

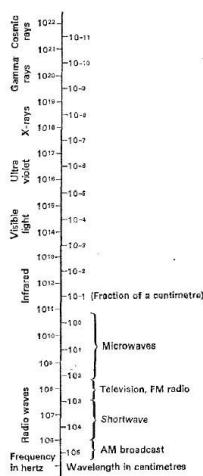
Infracrveni talasi se proizvode od strane toplove i obratno. Mikrovalne pećnice rade na rubnoj liniji, između infracrvenih i nižih frekvencija. Naredne slike predstavljaju taj dio spektra.

Fig. 3. Frequency Bands

Abbreviation	Frequency band	Frequency range
VLF	Very low frequency	below 30 kHz
LF	Low frequency	30-300 kHz
MF	Medium frequency	300-3000 kHz
HF	High frequency	3000-30,000 kHz
VHF	Very High frequency	30-300 MHz
UHF	Ultrahigh frequency	300-3000 MHz
SHF	Superhigh frequency	3000-30,000 MHz
EHF (Microwave)	Extremely high frequency	30-300 GHz

Vidljiva svjetlost slijedi infracrvenu. Dr Meade Layne i drugi rani istraživači NLO-a su primjetili da su se objekti često magično pojavljivali kao crvene grudve na nebu a onda su progresivno mijenjali boje spektra sve dok ne postanu bijedo ljubičasti i pretope se u nevidljivo ultra-ljubičasto. Pojmovi „mat“ i „demat“ za materijalizaciju i dematerijalizaciju bili su tada uvedeni. Često, objekat bi bio vidljiv samo nekoliko sekundi, navodeći uzbudene svjedoke da zatrepu i zapitaju: „Šta je ovo zaboga bilo?“

„Zabranjene“ knjige na temu crne magije, vještičarstva i drevnih religijskih vjerovanja, sve opisuju ovaj osnovni proces materijalizacije, uključujući i upozorenja da se oči trebaju sklanjati u stranu, ukoliko materijalizujete nekog anđela ili demona uz pomoć nekih tajnih rituala jer ćete u protivnom patiti od konjuktivitisa i drugih bolnih poremećaja proizvedenih od strane zraka EM spektra. Cijela mitologija nam kaže da čovek ne smije direktno gledati u lice jednog materijalizovanog boga. S obzirom na to da im je nedostajala pravilna terminologija za te efekte, morali su to da izražavaju u obliku „zraka“ i „vibracija“. Tajni kultovi su vijekovima znali to, da entiteti ulaze u našu realnost kroz jedan proces mijenjanja frekvencija.

U Vavilonu i vjerovatno u mnogo ranijim kulturama, učeni ljudi su takođe bili svjesni činjenice da je zemlja neprestano kupana „zrakama“ iz vanjskog prostora i da te zrake nekako utiču na čovjekovo stanje. Oni su to pokušavali izraziti matematički kroz astrološku nauku. Znali su da ti misteriozni zraci definitivno utiču na biološke organizme, da ti zraci fluktuiraju u njihovom intezitetu u različitim periodima godine i pretpostavljali su da oni utiču na različite ljudi, na različite načine. Uz pomoć

posmatranja kretanja zvijezda tokom perioda od nekoliko stotina godina, zaključili su da su ti zraci kontrolisani takvim kretanjima. Na kraju su otišli još dalje, pretpostavljajući da pozicija zvijezda za vrijeme nečijeg rođenja ima određeni uticaj na ličnost i život ljudske individue. Veliko dio ranog astrološkog znanja je sada izgubljen. Moderna astrologija je bazirana samo na fragmentiranim ostacima tog znanja.

Kretanje zvijezda i planeta je, naravno, iluzorno. Umjesto njih se kreće zemlja a ono što mi vidimo s ove žalosne, sićušne, plutajuće, kosmiče olupine, nije jedan validan izgled kosmosa. Kretanje planeta i zvijezda nema nikakav značaj. Oni što je važno, to je kretanje zemlje i njena orbitalna pozicija u različitim vremenskim tačkama. Mi se neprestano krećemo u prostoru kroz ogromna energetska polja. Neka od tih polja nesumnjivo imaju veliki biološki efekat. Nema nikakve veze to da li je Venera u konjukciji s Jupiterom. Ono što ima veze, to je da planeta zemlja putuje kroz jedno energetsko polje od određenog inteziteta u određeno vrijeme.

Ukoliko ste rođeni u 1940.g., onda ste bili okupani zrakama koje su bile dosta drugačije od onih koje su utjecale na ljude, recimo, 1910.-te godine. Moderna astrologija je samo jedna izopačena metoda za prevođenje tih uticaja na ljudski prihvatljive pojmove. To stvarno funkcioniše ali sam siguran da je funkcionalo mnogo bolje hiljade godina unatrag, zato što su drevni astrolozi, nekako, znali mnogo više o svemu ovome, nego što mi znamo. Međutim, mi sada učimo o tome i to prilično brzo.

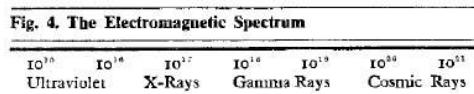
Moderna nauka nije primila prijeko potreban udarac nogom u dupe sve dok ljudi kao što su Hertz i Marconi nisu natrapali na elektro-magnetni spektar. Zapanjujući dio naše moderne tehnologije ili skoro sve, zasnovan je na manipulaciji spektra, isto kao što su i drevna astrologija, magija, vještičarstvo i religija bile većim dijelom bazirane na jednom izvjesnom znanju o „vibracijama“ i „zrakama“. Stari narodi su takođe znali o atomu a vježbe magije su navodno omogućavale ranim magovima da manipulišu atomsku energiju, izazivajući po volji, materijalizovanje i dematerijalizovanje raznih objekata.

Danas jedno mnoštvo naučnika koji rade na odvojenim i nepovezanim područjima, prelazi prag svijeta drevne nauke. Mi to nazivamo napretkom, međutim, Merlin će biti onaj koji će se poslednji smijati. Nauka se približava magiji a nauka dvadesetprvog vijeka će vjerovatno predstavljati ništa drugo, do oživljavanje alhemije. U Bibliji i mnogim drugim ranim religijskim radovima, rečeno nam je da su stari sveštenici i magovi konsultovali misteriozne pločice i kristale, i komunicirali s nevidljivim entitetima preko jedne vrste radija. Danas naši radio-astronomi skeniraju nebesa s ciljem slične komunikacije, dok se drugi naučnici gomilaju oko komplikovanih magnetofona i VLF prijemnika u njihovim laboratorijama, pokušavajući da interpretiraju fantomske glasove i signale. Sam radio je uznapredovao od jednog masivnog komada ružnog namještaja, do male kutije za sortiranje EM frekvencija uz pomoć kristalnih fragmenata koji se zovu tranzistori.

Studiranje stvari kao što su primjena biološke energije, alfa talasi (moždani talasi), bioritam, katapultirale su nas unatrag do oblasti znanja, poznatog i praktikovanog od strane jogija i mistika hiljadama godina. Mi, jednostavno, stavljamo respektibilne naučne naljepnice na stara kultha ostvarenja. Prije kraja ovog vijeka jedan lakonski fakultetski profesor će vjerovatno primiti Nobelovu nagradu za ponovno otkrivanje naučnih principa koji su bukvalno kontrolisali sve drevne kulture.

Iza ultraljubičastih zraka spektra – onih aktinskih zraka koje proizvode eritemu (crvenilo kože; prim. prev.), stare dobre opeketine od sunca i pečenje očiju, ulazimo u jednu više mističnu oblast. Prvo, tu imamo X-zrake, veoma kratke talase pronađene od strane Roentgen-a, u 1895. godini, koje probijaju čvrstu materiju i naravno, imaju važne medicinske aplikacije. Ali i one su veoma opasne. Kako talasi na spektru postaju kraći, dolazimo do gama-talasa. Kad eksplodira jedna atomska bomba, gama-zraci naprave najveću štetu.

Kosmički zraci, najviši mjerljivi zraci na skali, polijevaju ovu planetu iz vanjskog prostora. Oni bi nas sve poubjiali da nisu filtrirani od stane Van Allen-ovog pojasa, pojasa radijacije koji okružuje zemlju i od strane atmosfere. Moguće je to da kosmički zraci ponekad slučajno procure kroz našu prirodnu zaštitu, te tako njihovi snopovi stignu do površine zemlje i udare po jadnim i nevinim. U 1968. godini, profesor Fritz Zwicky sa Kalifornijskog tehnološkog instituta, izjavio je kako on vjeruje da svake godine, nekoliko ljudi biva usmrćeno od strane takvih snopova koji prođu kroz naš kosmički omotač. Ovaj krajnji dio spektra je prikazan na slici ispod.

Sunce zrači energiju širom cijelog spektra, od toplih infracrvenih zraka, pa do gama i kosmičkih zraka. Mi još uvijek ne razumijemo mnogo toga u vezi sa suncem ali nam je poznato to da sunčeve pjege ili oluje na suncu, mogu napraviti haos na našim komunikacionim sistemima što znači da se tom prilikom proizvode VLF i više radio frekvencije. Zemlja je ponekad domaćin i misterioznih magnetnih oluja koje narušavaju i ometaju radio prijem, pa čak i telefone a često izazivaju i naširoko rasprostranjene nestašice električne energije. Aurora Borealis ili Sjeverna svjetla predstavlja jednu vrstu magnetne oluje i taj fenomen je usko povezan sa sunčevim pjegama.

Proučavanja sprovedena za vrijeme Internacionalne geofizičke godine (1957-58) su indicirala da sunčeva aktivnost podrazumijeva izbacivanje ogromnih struja elektrona u prostor. Ti elektroni se prosijavaju kroz zemljinu magnetosferu i Van Allen-ov pojas, pa se prirodno grupišu na sjevernom i južnom polu, kao što se metalna piljevina skuplja oko magneta. Kada uđu u atmosferu, oni joniziraju i elektrificiraju atmosferske čestice, navodeći ih tako da svijetle. Rezultat je Aurora Borealis. Neke od tih visoko nabijenih solarnih čestica mogu da procure i na druga mjesta, formirajući svijetleće mase na nebū koje se mogu pogrešno protumačiti kao leteći

tanjiri. Neki naučnici su pokušali da proguraju stav da te električno nabijene mase, zvane plazmoids, objašnjavaju sva viđenja NLO-a. Međutim, američke vazduhoplovne snage su ispitale taj koncept i odbacile su ga. U 1967. godini, naučnici sa Univerziteta Colorado, ponovo su ispitali tu teoriju i zaključili da te manifestacije električne plazme, ne predstavljaju praktično rješenje cjelokupne misterije.

Te magnetne oluje su predvidljive i bile su tačno predviđene, ne samo od strane astronoma koji pilje u sunce kroz teleskope, nego i od strane astrologa. Kapetan David Williams, nije bio samo glavni inženjer njujorške elektrokompanije Consolidated Edison, on je takođe bio i astrolog. Nakon što je proučavao nestanke struje u 50-tim godinama, postao je ubijedjen da su oni bili oboje, predvidljivi i izbjegljivi. On je unaprijed proračunao nestanak struje u Njojorku, 17. augusta, 1959. godine i primjetio je da kad je nestalo svjetla na taj dan, takođe je došlo do jedne neobjašnjive interferencije kod kratkotalasne radio predaje u zahvaćenom području. To je bio dokaz jednog šireg fenomena. Na njegov prijedlog, kompanija Con Edison je izašla na ulice Njujorka i postavila posebnu zaštitu oko mreže podzemnih električnih kablova, dužine nekih 8460 milja. Nakon toga, broj slučajeva nestanka struje je drastično opao.

Na žalost, druge električne kompanije u ogromnoj sjeveroistočnoj mreži, nisu pratile ovaj primjer. U novembru 1965. godine, nezaštićeni kablovi i releji u sjevernom dijelu države New York, bili su zahvaćeni geomagnetskom olujom i svjetla su opet nestala. Telefoni (koji su radili na vlastitim izvorima struje od 45 volti) i radio aparati na baterije, radili su tokom nestanka struje dok su kratkotalasni operateri imali mnogo problema.

Oni koji su pripadali kultu letećih tanjira, vjerovali su da su te noći kosmička braća isključila struju u Njujorku.

Jedan privatni pilot je u blizini mjesta Clay, New York, izvjestio da je vidjeo svjetlosni bljesak kod trafostanice, neposredno prije nego što je nestala struja. Da li je taj bljesak značio da su se Venerijanci sagnuli ovamo dole i iščupali osigurače? Mnogo ljudi jeste vjerovalo u to.

Četvrtog juna, 1967. godine, počeo je šestodnevni rat između Izraela i Arapa. Nekoliko sati nakon što su ovi izmjenili prvu vatru, došlo je do nestanka struje u četiri države u sjeveroistočnoj Americi. New York nije bio zahvaćen ali Pennsylvania jeste. Te godine je bilo dosta aktivnosti NLO-a i većina njih je bila koncentrisana oko mjesta Harrisburg, koje je bilo jedno od mjestâ zahvaćeno zamračenjem.

Nekoliko sedmica prije, dogovorio sam sa Don-om McKinney-om jedan radio intervju u Filadelfiji, za 5. juni. Struja je ponovo došla, neposredno prije nego što sam došao u studio sa James-om Mosseley-em i Timothy-om Beckleyem, dvojicom poznatih ufologa iz Njujorka. Kratko nakon što je razgovor počeo, McKinney nas je upozorio

da nipošto ne pominjemo nestanak struje. Ta zabrana nas je zbulila a McKinney nam nikada nije objasnio razloge za nju.

6.

Sedamdeset hiljada ljudi, od kojih su mnogi bili bolesni i bogalji, stajalo je na kiši, na jednom polju pored mjesta Fatima u Portugalu, u 1917. godini, kad se zasljepljujući blještavi disk spustio kroz oblake i manevrisao iznad njihovih glava. Neki su pomislili da sunce pada na zemlju. Svi su osjetili toliko jaku toplinu, da je ona momentalno osušila njihovu natopljenu odjeću.

Nemoćnim i bolesnim ljudima koji su dahtali, razbacani u gomili, bolovi su naglo prestali uslijed električnih talasa koji su prolazili kroz njihova tijela.

To je bilo čudo u Fatimi.

Poslednjih godina se desilo dosta čudesnih izlječenja povezanih sa NLO fenomenom. Obično, oni koji su bili izlječeni, patili su od nervnih poremećaja, artritisa i drugih poremećaja koji dobro odgovaraju na tretman infracrvenim i ultraljubičastim zračenjem, kao i na tretman vrlo niskim frekvencijama i mikrotalasima. Mi tek sada počinjemo razumijevati nevjerovatne iscjeliteljske mogućnosti EM spektra. Na primjer, znamo da VLF (vrlo niske frekvencije) potpomažu zarašćivanje rana a čak ubrzavaju i zarašćivanje slomljenih kostiju. Znamo i to da više frekvencije mogu uticati na nervni sistem, na dobre i loše načine. Radijacija iz NLO-a i kako se čini, kontrolisanih energetskih snopova iz nekih kosmičkih izvora, može imati i - često ima – povoljne efekte.

S druge strane, EM talasi će, ne samo da sprže korjen trave, nego će utjecati na mozak i krv. Sovjetski naučnici, Z.V. Gordon, T.Y. Sazonova i V. Plekhanov su izlagali kuniće i miševe vrlo niskim frekvencijama u sklopu jedne duge serije eksperimenata. Oni su otkrili da VLF zračenje od 0.5 Hz do 30 Hz može da vam uzrokuje glavobolju, nesanicu, iritabilnost i zamor – što su česti simptomi kod onih koji su bili u interakciji s NLO-ima. Radarski zraci mogu biti iznimno opasni, ukoliko ste im konstantno izloženi. Možete čak začuti i bruhanje u svojoj glavi a ukoliko dovoljno dugo stojite u njihovom snopu, vaš mozak može biti ispečen kao korjenje one trave.

Ovi radio talasi mogu povećati gama globulin i broj leukocita u vašoj krvi, izazvati oštećenja na vašim moždanim nervima, pa čak povećati i vašu tiroidnu žlezdu.

Bruhanje i zujanje često prate NLO manifestacije (ti zvukovi su se takođe čuli kod Fatime) i to vjerovatno predstavlja jednu psihičku reakciju na zračenje NLO-a. Postoji dosta mjesto na svijetu gdje se ti zvuci mogu skoro stalno čuti – dijelovi Yellowstone

parka i kod rijeke Pascagoula u Misisipiju (koja je lokalno poznata kao „pjevajuća rijeka“, zbog njenog neprestanog brujanja).

Tokom poslednjih nekoliko godina, sveznajuće telefonske kompanije su podigle tornjeve širom zemlje koji emituju uske mikrotalasne snopove s jednog vrha brda na drugi kao zamijenu za staromodne telefonske žice i bandere. Ukoliko živite u nekom većem gradu, onda se stalno tuširate EM radijacijama, radio i TV talasima i svim vrstama kratkih talasa koji dolaze iz raznih izvora. Ta zračenja pokrivaju cijeli spektar i često ulaze u jednu međusobnu interakciju, proizvodeći nešto što inženjeri nazivaju „elektromagnetnom neusklađenošću“. Neka banka može uključiti svoje kompjutere i na lokalnom aerodromu odmah izgore svi osigurači jer kompjuter, nekim slučajem, radi na istoj frekvenciji kao i električne instalacije na aerodromu. Jedan moj prijatelj je imao dobar filmski projektor koji je primao muziku iz lokalne radio stanice. U nekim slučajevima, najobičniji magnetofon bi iznenadio vlasnika snimanjem policijske radio komunikacije.

Prije nekoliko godina, u gradu Phoenix, u Arizoni, došlo je do uzbune u vezi s čudnom epidemijom bolesti od kojih su sve bile uzrokovane elektro-magnetsnom neusklađenošću. Radio talasi su činili ljude bolesnim. Svake godine dođe do nekoliko epizoda „masovne hysterije“ kod kojih mnogo ljudi u školama ili na drugim javnim mjestima, naglo bude pogodeno mučninom, vrtoglavicom i svrbljivim osipima na koži. Sve su to simptomi EM radijacije. To je jedan od rastućih problema u našem društvu koji je skoro potpuno ignorisan od strane organizacija za zaštitu životne sredine. Međutim, Američki biro za radiološko zdravlje je proučavao tiho ovu problematiku i neki od inženjera su napravili dobru karijeru na tome. Našli su dosta toga u vezi s čim bi se trebali zabrinuti.

Od 1945. godine, velike sile su sprovele preko devet stotina atomske proba, uglavnom u atmosferi. Elektromagnetni puls je jedan od sporednih produkata atomske eksplozije i on predstavlja jednu magnetnu oluju stvorenu od strane čovjeka koja se može raširiti miljama unaokolo, stvarajući prekide u snabdijevanju električne mreže, ometajući komunikacije, pregrijevajući osigurače i čak, zaustavljajući aute. Neki od naših problema sa nestancima struje u 60-tim godinama, mogu se pripisati sovjetskim i kineskim atomskim probama.

Neki moderni učenjaci su takođe zabrinuti da atomske probe mogu napraviti rupu u zemljinom zaštitnom omotaču, omogućavajući tako jedan proboj smrtonosnoj radijaciji sa sunca i drugih zvijezda. Periodično, cijela stada ovaca i goveda na Zapadu bi iznenada uginjavala bez vidljivog razloga. A takođe, i zasljepljujuća noćna svjetla su se svuda pojavljivala u poslednjoj dekadi.

Naš zaštitni omotač sada vjerovatno izgleda kao jedno sito. Ukoliko, tamo izvan, stvarno postoji nešto što želi da uđe ovamo, onda smo mu uveliko pomogli u tome.

Međutim, elektro-magnetno zagađenje nije ništa novo. Evidentno je to da su glavne manifestacije natprirodnog u biblijskim vremenima elektro-magnetne prirode. Ljudi su

privlačili na sebe sile EM spektra, iako nisu znali kako im je to polazilo za rukom. Kako bi se stvar pospješila, ispred njih su se manifestovali entiteti i davali im instrukcije kako da prave uređaje koji omogućavaju prijem VLF (vrlo kratkih talasa). Drevni sveštenici su govorili u metalne pločice i komadiće kristala, povezane sa zlatnim nitima. Hiljade kultista i religijskih grupa bi izvodili svoj rituale oko velikih logorskih vatri, zato što bi na jedan zapanjujući način, glasovi njihovih bogova izbjigli iz plamena i obraćali se kongregaciji. To nije toliko luckasto ili nemoguće, kako se na prvi pogled može činiti. Još od 20-tih godina, radio eksperimentatori znaju da vatra može poslužiti kao jedan perfektan zvučnik. Vi to možete dokazati себи samima u vašoj vlastitoj kuhinji. Prikačite izvodne kablove iz vašeg omiljenog hi-fi uređaja na gasni sagorjevac na šporetu i vatra će reproducirati VLF talase vašeg uređaja s jednim visokim kvalitetom zvuka. Što veća vatra, utoliko glasniji zvuk. Na istom principu, jedna velika logorska vatra se može podešiti da prima VLF talase i reaguje na njih.

Postoje i druge drevne aplikacije. U Knizi brojeva, 21.9, Mojsije nam je rekao kako je bio upućen da napravi metalnu zmiju i stavi je na motku:

„I Gospod reče Mojsiju: Načini zmiju vatrenu, i metni je na motku, i koga ujede zmija, neka pogleda u nju, pa će ozdraviti.

I načini Mojsije zmiju od bronze, i metnu je na motku, i koga god ujede zmija on pogleda u zmiju od bronze, i ozdravi.“

Kako može metalna zmija izlječiti otrovni zmijski ujed? Najsmrtonosnije zmije na Srednjem istoku su bile i još uvijek jesu, pripadnici porodice kobra. Njihov otrov spada u neurotoksine, što znači da ne putuje krvotokom kao u slučaju, na primjer, zvečarkinog otrova, nego se prostire preko nerava. Povezivanje rane je beskorisno. U stvari, nakon što se otrov počne širiti nervnim sistemom, skoro sve je beskorisno.

Moderni eksperimenti s radio talasima su pokazali da talasi iz određenih dijelova spektra utiču na ljudski nervni sistem. Tako je moguće da talasi iz određenog dijela spektra spriječe aktivnost neurotoksina i izlječe kobrin ujed. Takođe je moguće da je Mojsije napravio jedan namotaj od bronze koji kad se postavi na određenu visinu nekog stupa, može biti podešen na određene frekvencije i raditi kao prijemnik radio talasa koje bi onda odašiljao oko stupca na kojem se nalazi.

Pre-denikenski autori kao što su Brinsley Trench, Paul Misrake i drugi, posvetili su veliku pažnju onom poznatom Mojsijevom „zavjetnom kovčegu“. Mojsije je dobio uputstvo kako da napravi nešto slično jednoj kutiji i da to obloži zlatom. U Bibliji je dosta strana posvećeno tom projektu i opisu kovčega do najsićušnijih detalja. Jedna zlatna stolica je stavljena na taj objekat zajedno s parom anđela heruvima s raširenim krilima. Izgradnja tog artifakta je bila jedan veliki posao i svi Mojsijevi sljedbenici su morali doprinjeti njihov zlatni i srebrni nakit kao sirovine za izgradnju kovčega. Da bi se ljudi ohrabrili a možda i uvjerili da Mojsije nije samo starac

koji sjedi na nekom planinskom vrhu i gravira kamene ploče, bila je organizovana i jedna mala predstava.

„A kad bi Mojsije ušao u Šator, stup bi se oblaka spustio i ostajao na ulazu u Šator dok je Jahve s Mojsijem razgovarao.

Videći kako stup oblaka стоји на улазу Шатора, сва би се народ тада дизао и сватко би се дубоко кланяо на вратима свога шатора.

Tako би Jahve разговарао с Mojsijem licem u lice, kao što човек говори с пријателjem“.

(Izlazak 9-11)

Ljudi su počeli da rade s entuzijazmom i posao je završen. Elektroinženjeri koji su proučavali biblijski opis, tvrdili su da je to bio jedan stvarno veliki kondenzator koji je bio u stanju da skuplja i otpušta velike količine elektriciteta. S obzirom na to da je on bio šupalj i rezonantan, moguće je da su krila heruvima služila kao antene i da je cijela stvar bila samo jedan veliki VLF zvučnik. Čim je kovčeg bio završen, jedan sjajni oblak se spustio na šator u kojem je bio smješten. Izraeliti su to, uz velike napore, vukli sa sobom kad su putovali preko pustinje, pričali su s tim i navodno, dobijali od toga razne savjete. S obzirom da je već bilo poznato to da je Mojsije prethodno razgovarao s „gorećim žbumjem“ i „oblačnim stupom“, onda vjerovatno nije bilo neobično ni to da se razgovara sa zlatnim kovčegom.

Deniken i njegovo društvo su tvrdili da su Djeca Izraela razgovarala sa ljudima iz svemira. Taj koncept ima svoj šarm koji se ne može negirati, međutim, tu bi se moglo raditi o jednom prepojednostavljenom rješenju. Iz tog razloga, religijsko vjerovanje da je Mojsije razgovarao s Gospodom, takođe bi bilo jedno prepojednostavljivanje stvari. Radijacije koje su vibrirale zlatom obložene zidove kovčega, nisu obavezno morale dolaziti od strane nekog tehničkog transmitera. Moderna nauka sve više postaje uvjerenja da postoje inteligentna zračenja koja nas okružuju ali da ona nisu emitovana od strane nekog intergalaktičkog Marconi-ja. Ona mogu podrazumijevati jedno permanentno stanje naše planete.

Jedna od prvih poruka dobijenih od strane zavjetnog kovčega se ticala simptoma lepre i kako liječiti one koji su oboljeli od nje – a ta bolest ima nekih sličnosti s bolestima od radijacije. Očigledno, mnogo Izraelita je patilo od te bolesti.

Sveštenicima su bila data detaljna uputstva kako trebaju da bezbjedno rukuju s kovčegom. On je bio smješten u jednom šatoru koji je bio uzemljen a sveštenci su oblačili posebne kostime koji su ih štitili. Par ljudi, po imenu Nadab i Abih su bili nepažljivi, pa su doživjeli električni šok od strane zlatnog kovčega.

Čavrjanje s kovčegom nije bilo toliko luckasto kako se čini. Tih dana, u – eri magije – sveštenici su pričali sa statuama, ukrašenim krunama i cijelim nizom drugih objekata. Mnoge generacije Grka su hrili u Delphi, da tamo prime proročanstva i

savjete od strane misterioznih proroka. Da li su svi ti ljudi bili blesavi ili je neka misteriozna sila uspostavila liniju direktne komunikacije s čovječanstvom, kako bi nas sprovela kroz teška vremena?

7.

Vladimir Gavreau iz Marseille, Francuska, je patentirao stvarnu „smrtonosnu zraku“. On je napravio funkcionalni uređaj koji radi na daljini od pet milja. Taj uređaj je u stanju da ubije sve što je živo, uključujući i lišće na drveću, bez pravljenja nekog nereda kao što je to slučaj s atomskim bombama ili ružnim krvavim ranama od vatrenog oružja. To nije laser koji je visoko koncentrisan svjetlosni snop i koji može probiti čelik, niti „maser“ koji podrazumijeva jedan mikrotalasni snop. Ovaj ubija zvukom.

Zvučni talasi proizvode cijeli jedan niz interesantnih uticaja na biološke organizme od kojih su neki slični efektima radio talasa. Zvučni talas, prave frekvencije, može vas ispuniti jednim apsolutnim užasom čak i kad ga ne možete čuti. Duhovi, dlakavi monstrumi i NLO-i, mogu nekada biti praćeni ovim vrstama zvuka a čak i životinje mogu imati još jače reakcije jer one mogu čuti zvukove koji su izvan opsega ljudskog slухa.

Elketromagnetični talasi su fluktuacije električne energije. Zvučni talasi su vibracije samog zraka. Oni se mjere u ciklusima i decibelima (akustični vati). Prosječno ljudsko uho može čuti zvukove unutar opsega od 16 – 20000 ciklusa. Zvukovi ispod 16 ciklusa su nečujni i oni se nazivaju infrasoničnim. Zvukovi iznad 20000 ciklusa su takođe nečujni i oni se nazivaju ultrasoničnim.

M. Gavreau-ov zvučni uređaj radi na infrasoničnom području. On proizvodi jedan nečujan zvučni talas koji prolazi kroz kosti i izaziva jednu užasnu agoniju, preko cijelog vašeg nervnog sistema i onda vas ubija.

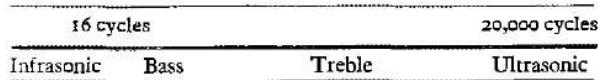
Infrasonični pulsevi često prethode zemljotresima i vulkanskim erupcijama. Psi i druge životinje ponekad, satima prije, znaju da se bliži zemljotres zato što mogu čuti te pulseve. Ljudi mogu reagovati mučninom, dezorientacijom, zamagljenim vidom ili opštim zamorom.

Muzički, teški bas zvukovi su u donjem dijelu audio spektra. Viši, sopranski zvukovi, zračni i žičani instrumenti, zauzimaju gornji dio spektra. Ceremonijalna muzika primitivnih kultura je obično bazirana na bubenjevima. Ponekad se ti bubenjevi stave na zemlju ili se djelomično ukopaju u nju. Njihove vibracije su vrlo niske i bliže se infrasoničnom području i one imaju skoro jedan hipnotički uticaj na slavljenike. Druga vrsta plemenske muzike, teški rok, takođe se uveliko oslanja na bas note i naravno,

ima jedan uočljiv uticaj na slušaoce. Muzika je uvijek bila jedan vid komunikacije s bogovima.

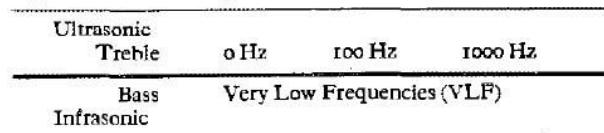
Jedno približno predstavljanje zvučnog spektra, može se vidjeti na slici ispod.

Fig. 5. The Audio Spectrum

Zato što audio spektar igra jednu značajnu ulogu kod paranormalnih fenomena, mi ćemo ga ovdje uključiti vertikalno u našu mapu EM spektra.

Fig. 6. The Electromagnetic Spectrum and Audio Spectrum

Zvučnik se sastoji od jedne papirne kupe koja vibrira uz pomoć magneta. Slušalica na vašem telefonskom prijemniku se sastoji od jednog metalnog diska ili dijafragme koja takođe vibrira uz pomoć magneta. Kad ta dijafragma vibrira, ona pokreće zrak potiskujući ga. Taj zrak koji se kreće, proizvodi jedan zvučni talas koji nadalje izaziva vibracije bubne opne u vašem uhu (interesantno je da ovo „bubna“ potiče od bubnja.) Vaša bubna opna prevodi vibracije u energiju i prenosi je preko vaših nerava do mozga.

Mojsijev kovčeg je možda bio napravljen tako da vibrira ne samo na čujnom području spektra, nego takođe i na infrasoničnom i ultrasoničnom. Stari zavjet bukvalno predstavlja jednu biografiju zavjetnog kovčega, navodeći njegova putovanja i avanture a mnoge od manifestacija koje su mu pripisane, spadaju u sferu električnih i zvučnih fenomena. U Knjizi Jozuinoj, 6. poglavlje, rečeno nam je kako je kovčeg bio korišten za razaranje zidova Jeriha. Izraeliti su kružili oko zidina Jeriha sedam dana, noseći kovčeg svezani za pritke. Sedam sveštenika je išlo ispred i duvalo u trube napravljene od ovnjujskih rogova, povremeno duvajući u njih, svi u isto vrijeme. Ovaj fenomen i njegove manifestacije uvijek su pogrešno predstavljeni. Razni inženjeri su špekulisali da su zvuk od ovnjujskih rogova i vika napadača doveli do toga da se zidovi Jeriha sruše. Ako je to tako, onda su ti zidovi morali biti veoma krhki. Više je vjerovatno da kad bi sveštenici svaki put zasvirali trube, šuplji kovčeg bi odjekivao i slao napolje jedan nečujni infrasonični puls koji je oslabljivao zidine. Zidine su bile podvrgnute tom tretmanu šest dana. Do sedmog dana, one su morale biti toliko ispuçane da bi ih i malo jači vjetar srušio.

Poslednjeg dana, sveštenici su zatribili nešto duže a napadači su se proderali iz petnih žila... i zidine su se potpuno srušile. Tako je ondašnja, nepoznata nauka o zvuku uništila Jeriho.

U srednjim 60-tim godinama, jedna žena iz mjesta Gaffney, South Carolina, je bila izložena jednom sablasnom bruanju i čudnim mehaničkim zvukovima. Žalila se lokalnoj policiji da neko kopa tunele ispod njene kuće, međutim, istraga nije otkrila ništa.

Druga žena koja je živjela u mjestu Bellmore, New York, protestovala je što je njena kuća bila zahvaćena brujećim i zujećim zvukovima i morala ju je žurno napustiti. Ti zvuci su bili ponekad praćeni i jednim mučnim smradom nekog gasa. Istraga je ustanovila to da se zvuci jesu čuli ali ne i njihovo porijeklo.

Na Antartiku, jedna mala grupa naučnika je otkrila zvukove teške mašinerije koji su dolazili s udaljenih snježnih područja. Za vrijeme mojih vlastitih istraživanja, tumarao sam po planinama na sjeveru New Jersey-a i starim pećinama, do pola ispunjenih vodom, nakon što su mi lokalni stanovnici rekli da su tamo čuli pulsirajuće zvukove neke mašinerije. Dalje na sjeveru, ljudi koji žive na planini Catskill, rekli su Dr Berthold-u Schwartz-u da su čuli mehaničke zvukove iz nepoznatog izvora u jeku talasa NLO-a, 1966. godine. U stvari, imamo na stotine izvještaja širom svijeta koji opisuju misteriozne zvuke motora, bruanja, zujanja, piskanja i zvonjave, koji su stizali iz nevidljivih izvora. U parku Yellowstone, već stotinama godina se povremeno mogao čuti i zvuk koji kao da je stizao iz nekih ogromnih orgulja. Jezera, od područja njujorškog jezera Finger, pa do Afrike, ponekad su zahvaćena veoma glasnim eksplozijama, sličnim onima od topovskig granata.

Prema NLO kultistima, ti zvuci dolaze sa veličanstvenih svemirskih brodova koji pripadaju misterioznim vanzemaljskim putnicima. Druga grupa i to prilično velika, gleda na sve to kao na jedan dokaz postojanja Deros-a, - opasnih robova – koji žive u utrobi zemlje i koji nemaju dobre namjere.

Aurora Borealis je ponekad praćena zvukovima bruanja i pucketnja koji su vjerovatno električnog porijekla kao zujanje koje stvaraju radarski talasi. Neki od tih zvukova su nesumnjivo proizvedeni od strane džepova od visoko-frekventnih talasa, koji ne samo što postavljaju vibracije, nego i pune vazduh ozonom i azotnim dioksidom, jednim nadražujućim gasom koji može proizvesti efekte kao one viđene u Bellmor-u. U maju 1973. godine je širom države bilo mnogo viđenja NLO-a. Nekoliko ljudi oko Woodsrock-a, New York, gdje je locirano moje planinsko sklonište, prijavili su viđenje svijetlećih zelenih kupa kako lebde na noćnom nebu. Svake večeri oko 6 sati, moj televizor bi pucketao i šuštao a njujorška TV stanica koju sam gledao bi se pretopila u neku drugu sliku, fragmenti programa TV stanica iz Miami-a, Florida, koji je udaljen na hiljade milja, bljesnuli bi na mom ekranu. Kad bih izašao napolje po noći, vidjeo bi jedan brillantan prikaz svjetlosnih zraka raznih boja, na sjeveru. Bilo je očigledno to da se tog mjeseca odigravao jedan poseban magnetni fenomen koji je uzrokovao skokove signala iz Floride i pojavu bliještećih objekata na nebu.

U mnogim slučajevima, zemljino magnetno polje je vjerovatno uzročnik naizgled neobjašnjivih fenomena. Naša planeta je prošarana magnetnim anomalijama i

poremećajima. Kompas ne pokazuje sjever na mnogim mjestima. Njegova igla se može čak i neprestano kretati ukrug. Nepouzdana mjesta su pažljivo zabilježena na morskim kartama. U 1950-tim, posebno opremljeni avioni Američkog geološkog zavoda su napravili geomagnetne karte većeg dijela države označavajući sve anomalije i aberacije. Interesantno je to što su se najspektakularniji događaji u vezi s NLO, iz prošle dekade, dešavali upravo oko mjestra tih anomalija.

Drevni sveštenici i građevinari su morali poznavati zemljin magnetizam i njegove čudne fluktuacije. Oni su locirali svoje hramove, grobnice i piramide u središta tih magnetnih anomalija. Takođe su i odredili duge, uskostrelične „kanale“ ili energetske linije između tih magnetnih tačaka.

Sve do avanturističkog putovanja Marka Pola, Kina je bila izolovana od zapadnog svijeta; nije bilo komunikacije između antičke Kine i drevne Britanije. Ipak, obje zemlje su imale identične legende o velikim zmajevima. Obje su označavale pojave vatrenih nebeskih objekata i obje su imale ucrtane linije koje su označavale putanje tih objekata. U Kini su te linije bile poznate kao zmajevski putevi i bile su dio jednog kompleksnog jin-jang koncepta. Kinezi su vjerovali da magnetne struje ili polja silnica, prate određene linije. Ukoliko bi se vaša kuća zadesila na nekoj od tih linija, bili bi ste smatrani veoma sretnim. Bogati i moćni ljudi su često bili pokopavani na tim linijama, nakon njihove smrti.

Tamo natrag u 1950-tim godinama, vodeći francuski ufolog, Aime Michel, otkrio je da su NLO-i pratili specifične rute preko Francuske. Drugi, kao što je Dr O.T. Fontes iz Brazila, proširili su to otkriće i pokušali da proračunaju NLO rute širom planete. Ja sam takođe pokušao da formulišem te rute NLO-a na osnovu opsežnih podataka iz 1966. g. ali sam vidjeo da se većina viđenih NLO-a mogla pratiti samo nekih 200 milja. Ta viđenja su se uglavnom svodila na jedno cirkularno područe koje se protezalo napolje iz centra magnetne anomalije. Bilo je moguće potvrditi prolazak svakog objekta od tačke do tačke unutar jedne granice od 200 milja a nakon što bi dosegnuli tu granicu, oni bi jednostavno nestali. Te krugove sam nazivao „prozorima“. U dolinama Ohio-a i Mississippi-a, ti prozori su često bili koncentrisani oko indijanskih humki ili drevnih arheoloških mjesteta. Vjerovatno su rani graditelji tih grobnica primjećivali slične stvari kao što su i Kinezi, te su gradili svoje monumente na rutama letenja NLO-a. U drevnim vremenima je znanje o zemljinih magnetnim poljima i silama, vjerovatno bilo univerzalno a takođe smatrano i veoma važnim za čovječanstvo jer su ti ljudi provodili godine njihovih života u određivanju i označavanju tih polja i gradnji monumenata na njima.

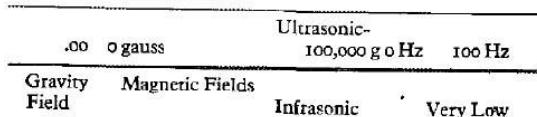
Dva britanska autora, John Mitchell i F.W. Holiday, ispitali su sistematicno sisteme energetskih linija u Velikoj Britaniji i proučili sve istorijske zapise. Holiday je otkrio da su mnoge velike crkve i monumenti (kao Stonehenge) u Engleskoj, bili vrlo precizno podešeni s magnetnim sistemima i uskladijeni s energetskim linijama. S obzirom da je to bila jedna uobičajena praksa (i još uvijek jeste) da se crkve grade na mjestima

drevnih hramova, mi smo uspjeli da održimo te drevne sisteme, čak iako nismo znali da su oni uopšte postojali!

Magnetizam se mjeri u jedinicama nazvanim gauss, prema njemačkom astronomu Karlu Gauss-u. Zemljin prirodni magnetizam i njegovi mnogobrojni efekti je nešto što je veoma važno za naše razumijevanje cjelokupnog fenomena. Magnetni gauss se javlja ispod hercijanskih talasa na našem elektromagnetskom spektru. Jedno intenzivno magnetno polje ima, naravno, karakteristike slične VLF talasima. Na ovoj tački ćemo pokušati sagraditi nešto što je poznato kao superspektar. To je jedan hipotetički spektar energija za koje je poznato da egzistiraju ali koje ne mogu biti precizno izmjerene uz pomoć današnjih instrumenata. To je jedan sjenoviti svijet energija koji proizvodi dobro vidljive efekte, posebno na biološke organizme (konkretno - ljudi). Taj superspektar je izvor svih paranormalnih manifestacija, od ekstrasenzorne percepcije (ESP) do letećih tanjira, malih zelenih ljudi i velikih dlakavih monstruma. To je teško naučno dokazati jer je stvar ekstra-dimenzionalna, što znači da egzistira izvan našeg vremensko-prostornog kontinuma a opet, utiče na sve u našoj realnosti.

Na rubu tog superspektra imamo silu koju nazivamo gravitacija. Gravitacija je jedna vrlo čudna rabota. Mi znamo da ona postoji. Znamo čak i to da kad astronauti napuste ovu planetu, oni takođe napuste i njeno gravitaciono polje. Međutim, mi ne možemo precizno definisati gravitaciju. Mi je ne možemo izmjeriti. Nju opisuju kao jedno intergalaktičko ljepilo koje drži univezum na okupu. U školi su vas učili da je to privlačenje jedne mase od strane druge. Ta sila privlačenja nije magnetična. Mi ne znamo šta je to.

Fig. 7. The Superspectrum

U kasnim 1950-tim i ranim 60-tim, Vazduhoplovne snage SAD, NASA i mnoge druge naučne fondacije, usule su velike pare u zečju rupu gravitacije s ciljem da pronađu jedan anti-gravitacijski uređaj. Da su uspjeli, cijeli naš svemirski program bi bio dosta drugačiji. Na žalost, gravitacija je pobijedila analitiku. Mi nismo mogli napraviti mašinu koja bi bila u stanju da poništi tu silu zato što nismo mogli otkriti to, koju vrstu sile želimo da poništimo. Naš neuspjeh se može uglavnom pripisati našem tvrdoglavom tehnološkom nagonu. Gravitacija se ne može poništiti uz pomoć žičanog namotaja ili pulsirajućeg motora zato što se ona prostire izvan elektromagnetskog spektra. Međutim, ona se može poništiti uz pomoć moći uma. Ljudi su to činili hiljadama godina. Kad sam u 1950-tim godina planinario po Himalajima, vidjeo sam jednog lamu kako izvodi levitaciju. Takva ostvarenja su već i fotografisana a Nicholas Roerich, veliki arheolog i humanitarista, naslikao je lamu kako lebdi u lotus stavu, iznad himalajskog jezera. Poznati monasi, sveštenice i sveštenici su izvodili levitaciju, ponekad lebdeći u zraku ispred gomile svojih

sljedbenika. Prilikom bezbrojnih seansi, objekti, teški stolovi i ljudi bi se podizali iznad poda i lebjeli po sobi. Jedan od najpoznatijih medijuma 19-tog vijeka, Daniel Douglas Home, često je uspijevaо da levitira ispred skeptičnih naučnika i novinara. Takođe nije neobično da žrtve demonske opsjednutosti budu vezane za krevet od strane doktora ili sveštenika, zbog njihove misteriozne tendencije da odlebde do plafona.

Levitacija – poništavanje gravitacije bez mehaničkih sredstava, - je jedna dokazana činjenica i važan dio religijskog i vidovnjačkog područja. S druge strane, neki inženjeri i naučnici koji se bave NLO kontroverzom, smatraju da leteći tanjiri dejstvuju na nekom tehnološkom antigravitacionom principu. Međutim, čini se da je istina u tome da je gravitacija jedno stanje naše okoline ili realnosti i da tzv. zakon gravitacije ne mora postojati u ekstra-dimenzionalnoj oblasti koju ovdje istražujemo. S obzirom na to da gravitacija ne može biti poništena od strane onih ljudi koji bi, jednostavno, poželjeli da polete, morala bi postojati jedna suptilna biološka veza između te sile i nas.

Superspektar je sazdan od bioloških energija s gravitacijom na njegovom dnu (pogledaj prethodnu sliku). Iz gravitacije se nalaze druge biološke sile koje proizvode sve psi (vidovnjačke) i okultne manifestacije.

Članovi Instituta elektronskog i električnog inženjeringu (IEEE) su godinama proučavali i pokušavali da testiraju te super sile. Oni su otkrili jedan čudan prirodni fenomen kojeg su nazvali „crne struje“ (ili tokovi). Ti štetni zemljini zraci utiču na odgajivače pilića, tako što uzrokuju oboljenja kod pilića i razne druge vrste poremećaja. „Otkrili smo da žice, kablovi ili željezne cijevi koje prelaze preko tih crnih struja, nose zajedno sa sobom i sve probleme, cijelom svojom dužinom“ – primjetio je jedan britanski inženjer, 1969-te godine. Drugi istraživači su otkrili da ljudi koji žive u kućama iznad tih crnih struja, imaju neobično visok stepen oboljevanja od raka.

Usko povezana sa fenomenom crnih struja, je drevna i poštovana umjetnost radiestezije ili rašljarstva – nalaženje podzemnih voda, hodajući po nekom polju sa rašljastim štapom. Jedna osoba od sedam njih, ima sposobnost da to radi. U Vijetnamu, američka vojska je koristila rašljare za pronalazak neprijateljskih podzemnih tunela i zakopanih zaliha. Radiestezija je definitivno zavisna od određene biološke sile. Rašljasti štap služi kao antena a osoba koja ga drži igra ulogu jednog biološkog radio prijemnika. Tekuća voda na neki način proizvodi energiju koju ne može odrediti nikakav mehanički instrument ali koja se može osjetiti od strane ljudskog prijemnika. Ili obrnuto, čovjek emituje energiju koja reaguje na jedno strano polje sile koje se nalazi ispod tla.

Mi još uvijek nemamo neki prihvatljiv naziv za te sile ali rašljarska sposobnost je jasno povezana sa vidovnjačkim sposobnostima i ESP. Ljudi koji mogu primati i prenositi misli drugim ljudima (a ta sposobnost je dokazana hiljadama laboratorijskih testiranja), često su i odlični rašljari. Mnogi poznati rašljari često imaju posebne

vidovnjačke sposobnosti. Neki od njih čak ne moraju da hodaju po nekom polju. Oni su toliko vidoviti da im je dovoljno da drže štap iznad neke geografske karte i njegov vrh će se spustiti tačno na mjesto gdje se može naći voda.

Fig. 8. The Superspectrum

.00000	.0000	.000	.00	0 gauss
Dowsing Field	Black Streams	Gravity Field	Magnetic Field	
Extrasensory Perception (ESP)				

Atomi se mogu ponašati kao sićušni radio odašiljači koji emituju na ultrakratkim talasima. Sam čovjek, kao i sve vrste naizgled inertne materije, stalno emituju zrake. Mnogi naučnici su pretpostavljali već godinama postojanje takvih zraka koje dolaze od čovjeka i svih živih stvari a vjerovatno i neživih.

Mi, sada, to više ne „prepostavljamo“. Mi to znamo.

8.

U mojim ranim tinejdžerskim godinama, ponekad sam mogao osjetiti misli drugih ljudi i pretpostavljao sam da svako ima tu sposobnost. Naravno, kasnije sam saznao da samo jedan mali procenat ljudi ima umove podešene sa superspektrom. Uskoro, nakon što sam se vratio u SAD s mojih putovanja širom svijeta u 1957.g., dobio sam telefonski poziv od jednog artikulisanog, srednjovječnog čovjeka, koji mi je rekao da je naučnik koji radi na vladinom projektu israživanja ESP, u mjestu Pensacola, u Floridi. On je htjeo da doputujem do Pensacole o mom vlastitom trošku i da me on tamo podvrgne jednoj seriji ispitivanja. Nisam otisao a nikad nisam ni čuo bilo šta o tom projektu. Međutim, kasnije jesam volontirao u jednoj dužoj seriji testova u parapsihološkoj laboratoriji u Njujorku, koju je vodio Dr Karl Osis, jedna od superzvijezda na području fizičkih istraživanja.

Moje ESP sposobnosti nisu bile pouzdane. Kao u onoj TV seriji, Djevojka s nečim više, saznao sam da mogu očitavati neke ljude cijelo vrijeme, neke samo povremeno a neke nikako. Imao sam prijatelje koji su funkcionali na istim talasnim dužinama kao i ja, do jednog takvom stepena da neka naša međusobna konverzacija nije bila ni potrebna. Grubi ESP se ne bavi prenosom riječi ili cjelokupnih misli, nego osjećanjima koja stoje iza misli. Ja ne mogu osjetiti fraze tipa: „Kakvu odvratnu kravatu ovaj ima na sebi!“, nego, radije mogu osjetiti neprijateljstvo iza neke misli a onda prepoznati da se radi o mojoj kravati.

Tako, ponekad sretnem nekoga čiji je um prijemčiv u odnosu na moj. Onda, ne samo da mogu osjetiti o čemu ti ljudi razmišljaju, nego mogu projicirati svoje misli u njihov um i oni će ih prihvati kao svoje vlastite. Ukratko, mogu kontrolisati nečiji um u

jednom skromnom stepenu. Postoje ljudi koji imaju tu moć prilično razvijenu. Oni mogu kontrolisati druge, čak s velike udaljenosti. Sasvim je moguće da neke velike svjetske vođe, pogotovo oni koji su zločudni kao Hitler, imaju i koriste te sposobnosti. Jedan poznati vidovnjak je tvrdio da je mogao dati konduktoru u vozlu prazan list papira umjesto vozne karte i ovaj bi mu ga uredno probušio, misleći da je to karta.

Interpretacija misli i osjećanja drugih je mršav poduhvat u poređenju sa sljedećom stvari na skali a to je – prekognicija. Sposobnost viđenja budućnosti. Ljudi koji imaju tu sposobnost ne usklađuju svoj um s drugim ljudskim umovima; njihovi mozgovi se nekako usklađuju sa samim superspektrom a onda dopiru do informacija koje su tamo pohranjene. U superspektru, budućnost već postoji.

Najednostavnija analogija ovog fenomena je poređenje superspektra sa dječakom i mikroskopom. Kad on posmatra kroz mikroskop kapljicu vode na staklenoj pločici, u nekom smislu, on gleda u jedan drugi svijet, odvojen od njegove realnosti. Za trideset sekundi njegovog vremena, on može posmatrati cijeli životni ciklus jedne bakterije – njeno rođenje, razmnožavanje i smrt. Zbog njene male veličine, ukoliko bi ta bakterija imala osjećaj za vrijeme, tih 30 sekundi bi se činile kao naših trideset godina. Vrijeme, kako je to Ajnštajn primjetio, nije stvarna mjera jer je relativno. Bakterija koja pliva u kapljici vode, ne zna ništa o univerzumu izvan njene životne okoline a dječak egzistira u potpuno drugačijoj dimenziji.

Naš mladi dječak može primjetiti neku prepreku na bakterijinom putu, mnogo prije nego što ona postane svjesna nje. Tako je dječak u određenom stepenu sposoban da predviđa budućnost te bakterije. Ukoliko bi on uronio vrh igle u tu kapljicu vode, mogao bi manipulisati tu bakteriju. Ukoliko bi bakterija mogla vidjeti tu iglu, ona bi je smatrala jednim fenomenom koji se neobjašnjivo pojavljuje i nestaje. Ona ne bi imala nikakakav referentni okvir za jedan takav objekat, tako da bi morala da špekuliše i teoretičira kako bi nadošla na neko objašnjenje. Ukoliko bi rekli bakteriji istinu – da jedan drugi svijet postoji u jednoj mnogo većoj dimenziji i da je onaj fantomski objekat samo jedna igla u rukama djeteta, bakterija bi vam se nasmijala u lice. Ona bi vam rekla kako svako zna da je cijeli univerzum tečan.

Plastične mase energije koje formiraju nukleus NLO fenomena egzistiraju izvan našeg vremena na isti način kao dječakova igla, samo ponekad dođu u našu dimenziju. S obzirom da su odvojeni od naše realnosti, oni nisu zahvaćeni prirodnim zakonima koji upravljaju nama. Na primjer, zemljina gravitacija ne utiče na te mase. Oni ne poništavaju gravitaciju mehanički. Oni je samo ignoriraju na isti način kao što i vrh dječakove igle ignorira slabašne struje u bakterijinoj kapljici vode. Leteći tanjiri ne lete. Oni jednostavno lebde kao što i „duhovi“ lebde.

U stotinama NLO izvještaja može se vidjeti to kako entiteti često pitaju pitanja u vezi vremena: „Koji je vaš vremenski ciklus?“ „Koliko je sati?“ „Gdje smo u vremenu?“ Na neki način, oni su zぶnjeni isto kao što bi bila i ona bakterija kad bi joj pokušali objasniti dječakovu vremensku tačku. Oni su ušli u našu realnost iz jednog potpuno

drugačijeg vremenskog polja. Dječak bi mogao vidjeti nekoliko generacija bakterija za vrijeme od jednog popodneva. Možda i NLO energije mogu takođe pokriti mnoge ljudske generacije i lako se kretati iz naše prošlosti prema budućnosti kao ona dječakova igla. Oni su ekstra-dimenzionalni a ne ekstra-terestrijalni.

Energetsko polje superspektra dijeli prostor našeg sunčevog sistema, poništavajući još jedan od naših zakona, da dva tijela ne mogu dijeliti isti prostor u isto vrijeme. S obzirom na to da su energije superspektra drugačije od energija elekromagnetskog spektra, one mogu zauzimati isti prostor.

Naš svijet je kapljica vode. Jedan drugi svijet inteligentne energije je isprepleten s našim i on je dobro svjestan nas dok smo mi samo nejasno svjesni njega. Taj svijet ne samo da ima jednu jasnu sliku budućih događaja u našoj dimenziji; on može manipulisati prošle i sadašnje događaje kako bi pripremio teren za neke važnije događaje u budućnosti. Drugim riječima, budućnost može kontrolisati sadašnjost kao što su hiljade ljudi primili misteriozne mentalne poruke da se ne ukrcavaju na određeni brod ili avion. Ukoliko, na primjer, pretpostavimo da je jedan pronalazač tranzistora rezervisao kartu na Titaniku i da se on ukrcao na njega, onda onaj pronalazač ne bi bio začet. Djed ne bi nikad saznao zašto ga je onaj fantomski glas upozorio da ne ide na put. To nije bilo zbog spašavanja njegove kože, nego da bi se zaštitio ili omogućio jedan događaj koji je tada bio daleko u budućnosti – razvoj uređaja koji će promijeniti veći dio tehnologije.

Ekstradimenzionalni svijet nije mjesto gdje drveće raste a političari kradu. To je jedno energetsko stanje. Sve vrste informacija o našoj trivijalnoj realnosti su uskladištene u tom energetskom polju kroz jedan sistem čestica ili energetskih jedinica u pozitivnom ili negativnom stanju, isto kao što i naš mozak pohranjuje informacije otvarajući i zatvarajući milijarde nervnih prekidača zvanih sinapse. To polje je slično jednom masivnom radio talasu i određeni ljudski umovi imaju sposobnost da se usklade s tim. Neki od tih mozgova su podešeni na frekvenciju banke podataka budućnosti. Tako oni primaju obrise budućnosti kao iznenadne misli, vizije (slike u svjesnom umu), snove (slike u nesvjesnom umu) ili kao jednu kombinaciju od to troje. S obzirom da je superspektar izvan našeg vremenskog okvira, njegov sistem za mjerjenje vremena je drugačiji od našeg i vrlo malo ljudi s vidovnjačkim sposobnostima su u stanju da raspetljaju taj vremenski ciklus budućih događaja. Čak i naši najbolji vidovnjaci imaju poteškoće kod tačnog određivanja datuma ili vremena budućih događaja.

Neki od ljudskih prijemnika, ne samo da pokupe informaciju iz tog polja, nego imaju i toliko senzitivne umove da se ti podaci prevedu u riječi na njihovom jeziku, tako da oni mogu da čuju glas koji im navodi informaciju. To se zove „clairaudience“.

Kao svaki konvencionalni radioprijemnik, mozak senzitivnih ljudi je takođe podložan velikim količinama statike. Smeće sa donjeg dijela ESP pojasa se stalno miješa s oblakom informacija koje se primaju procesima prekognicije i „clairaudience“.

Dok je sposobnost predviđanja budućnosti rijedak dar, milioni zemljana imaju neke od ESP sposobnosti. Njihov mozak je kanaliziran u pojas superspektra, koji je uveliko lišen bilo kakvih drugih informacija. Zamislimo jednu GP (građanski pojas) radarsku frekvenciju punu čavrljanja djece koja imaju toki-vokije, glasova taksi dispečera i domaćica koje međusobno čavrljaju uz pomoć GP uređaja. To bi bila jedna gungula i ukoliko bi podesili svoj prijemnik na tu frekvenciju, primili bi ste jednu gomilu besmislenog materijala. Taj ESP pojas superspektra je upravo tako zakrčen.

Nadalje, kapriciozni ljudski um širi preko svega ovoga svoju vlastitu dimnu zavjesu. Ukoliko je programiran religijskim, okulnim ili naučnim vjerovanjima, on će upumpavati ta vjerovanja u primljene poruke. Međutim, primatelj će misliti da on ili ona, čuje Boga direktno, pokojnu strinu Maru ili Aštara, jednog veoma važnog lika iz Velike intergalaktiče federacije. Ti bestjelesni glasovi će često preuzeti na sebe izabrani identitet. Hiljade godina prije, ljudi su shvatiti to da su „spiriti“ koji se javljaju na seansama pretvarači i varalice. Statika iz ESP pojasa stvara nestošne a ponekad i zločudne uzorke, zato što je većina ljudskih umova preokupirana pohlepolom, egom i požudom. Ukoliko vidovnjakov um bude više podešen donjoj skali ESP-a, nego višim frekvencijama baze podataka, većina informacija koje dođu će odslikavati misaone procese milijardi umova koji se bakću svakodnevnim trivijama. Iako mnogi od tih umova neće biti u stanju očitavati jedan drugog, svi oni će odašiljati u superspektar a to energetsko polje će slijepo snimati sav taj beskorisni materijal. Vidovnjak bi trebao podesiti svoj um sa željenim dijelom superspektra a malo njih je u stanju da to učini. Tako su seanse, pa čak i naučni eksperimenti iz parapsihologije, zasipani svakojakim vrstama smeća.

Prilično blizu „clairaudience-a“, nalazi se jedan čisto medicinski fenomen – šizofrenija. Šizoidne osobe takođe čuju glasove. Vrlo često, ti glasovi ih mogu da navode da izazovu neki požar ili da počine ubistvo. Psihijatrijske teorije za ovaj slučaj su bezbrojne. Sada neki doktori smatraju da postoji medicinski uzrok. Prije nekoliko godina, jedna supstanca pronađena u krvi šizofreničara je bila ubrizgana u pauke i ovi su počeli da se ponašaju kao ludi i da pogrešno pletu svoje mreže. Drugi su otkrili da šizofreničari dobro reaguju na masivne doze nekih vitamina. Međutim, ta bolest se još uvijek smatra neizlječivom.

Šizofreničar kao i vidovnjak oblači glasove koje čuje u neki identitet. On misli da priča s nekim svetcem, velikim likom iz prošlosti ili s Marsovcem iz vanjskog prostora. U nekim slučajevima se čini da nesvesni um preuzima svjesni um, tako da svi žrtvini potisnuti strahovi i agresivne osobine mogu otvoreno da izbjiju na površinu a ovi onda pređu u akciju. Međutim, moguće je i to da neki od šizoida budu podešeni s onom gomilom smeća koja ispunjava onaj donji pojas ESP-a, i oni onda probiru one misli koje predstavljaju njihove vlastite stavove i vjerovanja. Vidovnjaci ne gube kontrolu nad svojim ličnostima, dok šizoidi gube. U dosta slučajeva, šizofrenija liči na nešto kao kad se medijumstvo okreće na loše.

A medijumstvo je iduća tačka na skali superspektra. Medijum je osoba koja ustupa svoje tijelo kosmičkim energijama. Medijum obično pada u nesvijest, puls mu usporava a temperatura tijela pada. Stanje transa je blizu smrti. Dok je on u tom groznom stanju, druga svijest zauzima njegovo tijelo. Iz glasnih žica će se pojaviti glas potpuno drugačiji od medijumovog glasa. Oni koji su prisutni seansi, mogu voditi konverzaciju s tim upadačem. On obično uzima neki poznat identitet, kao neka poznata umrla osoba ili „indijanski vodič“. Nauk o letećim tanjirima se počeo razvijati od 1946-47. godine, kad je medijum po imenu Mark Probert, proizveo svijest pilota NLO-a koji je onda izdeklamovao svemirske tajne doktoru Meade Layne-u i drugima. Naravno, na taj način su bile producirane i sve druge informacije o nebesima i paklu.

Te seanse se mogu pretvoriti u vesele igrice uz mnogobrojne entitete koji će da se bore za preuzimanje kontrole nad medijumom. Dobri i loši momci se pojavljuju na toj drugoj ravni a onda isporučuju luckaste informacije začinjene nevjerojatno ispravnim deklaracijama.

Obično, tijelo medijuma ostaje potpuno nepokretno tokom cijele predstave a bilo je i slučajeva kad bi entitet preuzeo kontrolu i nad muskulaturom medijumovog lica, tako da su posjetioci seanse imali utisak da razgovaraju direktno s jednim natprirodnim entitetom.

Spirualizam je uživao veliku popularnost krajem poslednjeg vijeka i materijalizacije su bile prilično uobičajene. Medijumi u transu bi iznenada proizvodili i jednu masu svijetlećeg materijala koji se zvao ektoplazma. Ili, u mnogo slučajeva bi se stvarni entitet polako materijalizovao u ljudskoj formi pred iznenađenim posjetiocima seanse. Poslednjih godina su takve materijalizacije postale rijetke.

Bezbrojni kultovi i religije su uvijek pokušavale da izoluju ovaj fenomen, međutim, kako možemo vidjeti, sve je to vrlo čvrsto povezano jedno s drugim. Sve to je bazirano na ljudskom perceptivnom aparatu. Stepen sofisticiranosti tog aparata je jedan važan ključ. Mozak koji je usklađen sa samo jednim malim dijelom superspektra je slijep isto kao i ljudsko oko koje je podešeno da vidi samo jedan dio vidljivih zračenja elektromagnetskog spektra. Mozak koji nije usklađen s nekim većim dijelom superspektra, može otamo jedino pokupiti konfuziju i kosmičko smeće. Mozak koji je programiran idejama neke vjere, farbaće njome i iskrivljavati sve što bude primao. Osoba koja je daltonista, može misliti da je cijeli svijet siv. Za nju on to i jeste.

Knjiga koja je postala bestseler i film koji je snimljen na osnovu nje, učinili su milione ljudi svjesnima jednog vijekovima starog fenomena, demonske zaposjednutosti. Međutim, ta opsjednjost nije ništa drugo do jedna otvorena, nedobrovoljna verzija medijumstva. Žrtvino tijelo i svijest su privremeno kontrolisani od strane jedne vanjske inteligencije. Ukoliko žrtva i oni koji istražuju slučaj i pokušavaju da je izlječe, vjeruju u đavola, onda će sila koja ju kontroliše preuzeti taj identitet. Isti slučaj se dešava u ufologiji s osobom koja tvrdi da je svemirac. I sada se postidim kad se

sjetim kako sam stajao po noći u poljima s nekim kontaktiranimi koji bi iznenada počeli govoriti dubokim baritonom, predstavljajući se kao svemirci. Bez obzira na to koliko su moja pitanja njima bila podmukla i komplikovana, oni su uvijek imali brz i razuman odgovor. Činilo se da su oni znali sve o svemu, isto kao što su i demoni u religijskim slučajevima opsjednutosti, znali najsitnije detalje iz života njihovih egzorcista ili kao što bi spiriti koji govore kroz usta medijuma u transu, znali gdje je vaš ujak Đorđe sakrio njegov dagocjeni, zlatni ručni sat.

Uskoro sam saznao da je ta inteligencija emocionalno neobuzdana, slična djetetu, čak i glupa. Borba protiv te inteligencije je slična borbi protiv namotaja trake u jednom kompjuteru (ovo se odnosi na stare tipove kompjutera jer je ova knjiga pisana prije 40 godina; prim. prev.). Ona se zbuni ukoliko ne prati pažljivo programiranu proceduru. Postoje odrešita pravila za igre koje ona igra i vi morate da poštujete ta pravila. Demonska opsjednutost je samo jedna igra dovedena do perfekcije od strane bezbrojnih vijernika, tokom vijekova. Spiritualizam je druga igra. I naravno, igra sa svemircima je posljedna njena verzija i trenutno najvažnija.

Vi ste stalno opkoljeni energijama iz elektromagnetskog spektra kako sam to već naglašavao, i sve te radio frekvencije su sada toliko prenatrpane da one ulaze u međusobnu interakciju jedna s drugom, tako da ponekad uzrokuju i kvarove električnih mehanizama. Pored te EM neusklađenosti, mi danas imamo problem i sa psi-zagađenjem. Energije superspektra su takođe prenatrpane. Danas, više od četiri milijarde ljudskih umova upumpavaju svoje signale u superspektar. Zemlja je opkoljena jednim ogromnim poljem ljudske energije.

Fig. 9. The Superspectrum

X ¹⁰	X ²	XX	.00000
Mediumship	Clairaudience	Precognition	ESP
(Schizophrenia)			
Possession			

Veći dio te energije je negativan, sporedni produkt misli povezanih s mržnjom, predubjeđenjima, strahom i pohlepom. Isto kao što negativne energije EM spektra mogu proizvesti povratnu spregu i uništiti neki transformator, tako i negativne energije superspektra mogu proizvoditi svakojake vrste povratne sprege. Teolozi i filozofi to znaju već vijekovima, tako da su većina religija dali veliku važnost ljubavi, najačoj ljudskoj emociji i potrebi da se pozitivno razmišlja. Međutim, bez jednog naučnog poznавања navedenog fenomena, takvi napori će morati propasti.

Ljubav postaje negativna sila.

Pojava „Isusovih fanatika“ i mnogih drugih kultova lijepo demonstriraju tu negativnu ljubav. Sljedbenici tih kultova ulaze u jedno stanje opsjednutosti, ustupajući svoja tijela i živote jednoj emociji koja je toliko nemilosrdna i destruktivna za individuu kao što emocije mržnje i bijesa progutaju žrtve demonske opsjednutosti. Oboje spada u jedan kosmički sistem za robotizaciju ljudi.

Vještičarstvo, crna magija i tajni ezoterički redovi se bave sistemima za kontrolu elemenata superspektra. Njihovi rituali i parafernalijske su samo ukrasi u izlogu, kao dio igre. Energija učesnika je ono što je tu stvarno bitno. Oni pokušavaju da usmjeravaju tu energiju kroz njihove rituale. Te aktivnosti pojačavaju te energije a onda privlače negativne energije iz superspektra što obično dovodi do jednog oblika opsjednutosti i krajnjeg uništenja praktikanta.

Svaki referentni okvir pruža vlastito objašnjenje za ovakve paranormalne manifestacije. Religijski redovi prizivaju anđele, pa čak i velike svijetleće lopte, za koje tvrde da je to sam Bog. Magijskim vještinama se prizivaju demoni i spiriti. Spiritualisti prizivaju sijenke njihovih dragih koji su umrli. Dok se njihovi rituali i vjerovanja mogu uveliko razlikovati, osnovna metoda je ista. Osobe sa vidovnjačkim sposobnostima – usklađenim umovima – zadiru u superspektar i tamo skupljaju sebi energije. Kad ljudski prijemnici skupe fragmente te energije, slično kao što radio skuplja energije EM spektra, frekvencije se promijene. Ta energija je dovedena u našu realnost, u naš vremensko-prostorni kontinuum i u slučajevima materijalizacije, ona se pretvara iz čiste energije u atomsku materiju. Entiteti koji se proizvedu na taj način, nemaju svoj vlastiti um. Njihov um je djelomično obrazovan od strane ljudskog prijemnika a djelomično povezan sa energetskim poljem superspektra. Nakon što budu stvorene, neke od tih transmogrifikacija stižu jedan određeni stepen nezavisnosti. Međutim, one su bezumne i izgubljene. One mogu tumarati unaokolo po našoj dimenziji kao duhovi ili viljenjaci, bezopasni sve dok ne nađu jednog vijernika a onda počnu da se hrane sviješću i emocijama tog vijernika, preuzimajući identitet kojeg je vijernik podsvjesno izabrao, te nadalje, stvaraju manifestacije unutar njegovog konteksta vjerovanja ili referentnog okvira.

Za vrijeme srednjeg vijeka, milioni ljudi su vjerovali u vile, širom svijeta. Međutim, vilinske manifestacije i njihove zdravstve posljedice na ljude koji su im svjedočili, bile su istovjetne s onim iz kasnijeg spiritualističkog perioda i modernog perioda letećih tanjira. Dok se igre mijenjaju, osnovni fenomen ostaje isti.

Na kraju, paranormalne manifestacije se mogu činiti potpuno besmislenim. Međutim, svi ti čudni događaji i igre imaju jednu suptilnu podlogu i svrhu. Oni veoma efikasno obrazuju jedan pokrov koji kamuflira prisustvo stvarnog fenomena kao i njegovu stvarnu svrhu. Prodiranje kroz tu kamuflažu i pravilno tumačenje istinske prirode tog fenomena, podrazumijevaće krajnji stepen evolucije čovječanstva.

9.

U 1966.g., poligraf ekspert po imenu Cleve Backster je povezao žicama detektor laži s nekim biljkama i otkrio da one proizvode reakcije slične ljudskim što je indiciralo da one imaju emocije, pa čak i sistem pamćenja. One su reagovale na bolove i prijetnje

da će im neko nauditi. Takođe se činilo da su te biljke imale neku vrstu psihičke veze sa ljudskim eksperimentatorom. Drugi naučnici su nastavili s tim eksperimentima i imali su nevjerojatne rezultate. Jedan čovjek je čak otkrio i to da su njegove biljke reagovale kad je on imao seksualni odnos na priličnoj udaljenosti od laboratorije. Sve ovo podsjeća na onu staru priču Ray-a Bradbury-a u kojoj su biljke bolno vrištale kad im se približavao farmer s kosom u ruci.

Semyon Kirlian, sovjetski inženjer elektronike, otkrio je da može fotografisati energetsko polje ili auru oko ljudskog tijela, nakon što ga izloži struji visoke voltaže i frekvencija. Danas je Kirlianova fotografija jedan važan parapsihološki alat. Kirlianove fotografije ljudskog tijela su demonstrirale da je drevna kineska medicinska vještina akupunkture (sprečavanje bolova i liječenje bolesti ubadanjem igala u određene dijelove tijela) bila zasnovana na preciznom poznavanju aure ili energetskog polja.

Mi sada učimo mnoge iznenađujuće stvari o biološkim energetskim poljima. Sve žive svari i neke neorganske stvari (kao tekuća voda) zrače energiju u opsegu superspektra. Nadalje, tu postoji jedna neprestana izmjena energija između organizama a ti organizmi su pod uticajem energetskih talasa iz mnogih izvora, na mnogim različitim frekvencijama. Oblak tih energetskih talasa obuhvata zemlju a taj proces energetske izmjene je nesumnjivo kosmičke prirode, gdje zemlja odašilja i prima energije iz svih dijelova univerzuma. Tok i puls zemljinih prirodnog magnetnog polja utiče na onaj oblak biološke energije, isto kao što utiče i na vremenske prilike. Paranormalne manifestacije imaju tendenciju da se javljaju na područjima gdje se javljaju i magnetni poremećaji za vrijeme magnetnih oluja.

Drevni okultisti su govorili o "kapijama", posebnim geografskim područjima gdje su paranormalni događaji redovno dešavaju, generaciju za generacijom. Te energetske linije ili zmajske staze iz jučerašnjih vremena, očigledno su očitavale magnetna polja sile. Moderni NLO događaji ih takođe prate, kao i određeni religijski događaji (prikaze i pojave). Vidovnjaci – ljudi čiji su mozgovi usklađeni sa superspekrom – vide značajne stvari u tim kapijama ili prozornim područjima kad se zadovolje određeni uslovi. Maršal britanskih vazduhoplovnih snaga RAF, Sir Victor Goddard, je u njegovom govoru u Londonu, 1969.-te g. rekao da je imao razloga da vjeruje da kad ljudi koji nemaju vidovnjačke sposobnosti stoje unutar unutar opsega aure onih koji ih imaju, oni mogu takođe percipirati NLO-e i entitete koji bi im normalno bili nevidljivi.

Na simpozijumu IEEE-a, (Institut Elektroničnih I Električnih Inženjera) na temu elektromagnetne kompatibilnosti, u 1970.-toj godini, u mjestu Anaheuim, California, Rexford Daniels, predsjednik kompanije Interference Consultatnts Inc., je tvrdio da te energije imaju mnoga imena, kao:

"...druga sila gravitacije (graviton); eloptici; hidronici; rašljarstvo, radionika i radiestezija – da pomenemo par njih. Moderna elektronika je naišla na njih ali nema

sredstava da ih poveže u neke praktične odgovore... Jedna grupa iz Georgia-e je patentirala instrumente za prenos i prijem te energije koju su oni nazvali ELOPTIKA kao kombinaciju riječi elektricitet i optika, zato što ta energija prati neke ali ne sve zakone elektriciteta i zakone optike. Ona je opisana kao jedna energija koja zrači iz, ili je na nekin način odašiljana, ili formira polje sile oko svega u našem materijalnom svijetu u normalnim okolnostima, na normalnoj sobnoj temperaturi i bez tretmana bilo koje vrste".

Neki vidovnjaci su stalno u stanju da vide auru oko svih živih stvari. Ljudi pod uticajem psihodeličnih supstanci, takođe tvrde da viđaju aure. Akupunktura je vjerovatno razvijena od strane onih koji su imali dar da vide auru.

Ekstrasenzorna percepcija je neupitno rezultat podešavanja ljudskih umova sa superspektrom i očitavanja tih visoko-frekventnih talasa. Sir William Crookes je već bio svjestan toga kad je, u 1897.g. rekao:

"Čini mi se da u tim zrakama možemo imati jedan mogući način za prenos inteligencije... Možemo li zamisliti da mozak sadrži jedan centar koji koristi te zrake kao što glasne žice koriste zvučne vibracije i odašilje ih napolje brzinom svjetlosti, kako bi ove posegnule za ganglijama drugih prijemčivih mozgova."

Dok se mi oduševljavamo trivijalnim manifestacijama te sile, kao što je bizarna sposobnost Uri-ja Geller-a da savija kašike bez njihovog dodirivanja, sovjetski naučnici sprovode elaborirane i metodične eksperimente. Na primjer, oni su otkrili da kad se jednog nadarenog vidovnjaka zatvori u faradejov kavez (zastor koji blokira sve radio talase), on još uvijek može primati i prenositi ESP poruke. Neki testovi su otkrili da talasi superspektra prevazilaze brzinu svjetlosti uprkos Ajnšajnovim tvrdnjama da je tako nešto nemoguće. Radio talasi putuju brzinom svjetlosti (186000 milja na sekundu), tako da postoji jedna vremenska zadrška kad se oni emituju na velike udaljenosti. Međutim, za ESP talse se čini da oni putuju momentalno od mozga do mozga, bez obzira na međusobnu udaljenost. To je dokaz da se superspektar nalazi izvan našeg vremensko-prostornog kontinuma, pa tako njime ne upravljaju naši prirodni zakoni. Teoretski, vidovnjak na jednoj planeti udaljenoj od zemlje milijarde milja, može nam poslati poruku momentalno, iako bi radio talasima trebale godine da nas dosegnu.

Ukoliko su NLO-i energetske mase iz superspektra, oni se mogu prebacivati širom univerzuma momentalno, dok bi za nas takva putovanja uz pomoć naših primitivnih raket, trajala stotinama godina. S obzirom na to, da životinje i biljke mogu očigledno slati signale kroz superspektar, takođe je moguće i to da one i primaju signale iz jednog višeg izvora, izvora koji je u stanju da sprovodi jednu suptilnu kontrolu nad cijelokupnim organizmom.

Odatle, taj superspektar ne samo da kontroliše nas, nego on upravlja svim živim stvarima u našoj životnoj sredini, proizvodeći red u onome što bi u drugom slučaju bilo jedan kompletan haos.

Rani ljudi su otkrili to da mogu čak direktno razgovarati sa superspektrom i tražiti od njega određene ustupke. Kada bi zahtijev bio unutar obima manipulativnih sposobnosti superspektra, onda bi na neki način bilo odgovorenog na njega i tako je rođena molitva. Kasnije je otkriveno da su molitve efikasnije kad se obavljaju kolektivno od strane veće grupe ljudi. Tako su počeli religijski rituali. Paganske religije su pokušavale da kontrolišu superspektar kroz magijske rituale i ponekad su uspijevale jer on ima jednu inteligenciju sličnu kompjuterskoj, koja može biti kontrolisana. Međutim, dok se populacija povećavala, niže frekvencije su postajale sve više zakrčene statikom, dok su se gornje frekvencije više bavile rastućim brojem umova.

Zamišljeni akaški zapisi orjenta (legendarne knjige za koje se tvrdilo da sadrže kompletну istoriju svih individua, prošlosti, sadašnjosti i budućnosti) mogu postojati negdje. Ukoliko bi mi naučili da selektivno zavirimo u ove kosmičke trake (današnjom kompjuterskom terminologijom: "hard drive" ili disk; prim.prev.), onda bi mogli kontrolisati našu individualnu i kolektivnu sudbinu. Međutim, sve dok nam to ne podje za rukom, superspektar će nas kontrolisati kao neke radio-operativne robote u laboratoriji jednog ludog naučnika.

10.

Dr John. C. Lilly, naučnik koji je postao poznat kroz njegove eksperimente komunikacije s delfinima, sproveo je jednu dugu seriju testova sa psihodeličnim supstancama na ljudskim subjektima. On je pokušao da dokaže da se ljudski mozak može programirati kao jedan kompjuter ali je on otiašao iza standardnih metoda ispiranja mozga i psihološkog ratovanja. Uz pomoć korištenja droga, njegovi subjekti su bili navođeni na dešavanja za koje se činilo da su potvrđivala prethodnu namjeru eksperimenta. Kroz šesnaest eksperimenata, njegovi subjekti su bili navođeni da napuštaju svoja tijela i parkiraju ih negdje dok su išli da istražuju nove univerzume. U psi žargonu, to je poznato kao astralno projiciranje. Tu se svijest, navodno, odvaja od fizičkog tijela a onda ide da se prošeta svuda unaokolo. Taj fenomen se takođe dešava u ufologiji gdje oni koji to doživljavaju putuju na druge planete dok njihova tijela ostaju kod kuće. Svi naši slučajevi kontaktiranih podrazumijevaju neki oblik astralne projekcije. Percipijent stoji u nekom polju sam, opsjednut pulsirajućom svjetlošću na istoj frekvenciji kao njegovi ili njeni moždani talasi. Tijelo postaje „paralizovano“ i subjekat halucinira kosmički brod i putovanje na njemu. Kasnije biva „vraćen“ na isto mjesto i kad se ponovo osvijesti, on se sjeća halucinacije s jednom živopisnom bistrinom.

Kod psi-fenomena, neki koji su se astralno projicirali, bili su u stanju da opišu neke udaljene događaje koji su se dešavali upravo u vrijeme dok su oni bili u transu. Interesantno je to da mnogi od astralnih projektanata imaju „duha-vodiča“, obično

nekog indijca ili azijata, koji ih vodi kroz njihove avanture u kosmosu, isto kao što su NLO kontaktirani vođeni od strane svemiraca s neke druge planete.

Neki od Dr Lilly-evih subjekata su bili navedeni da povjeruju u egzistenciju bića koja egzistiraju u ljudima i koja direktno kontrolišu ljude. Drugi su bi navedeni da traže ona bića koja mi kontrolišemo i u kojima mi egzistiramo. Drugim riječima, Dr Lilly je namijerno zamišljao neke đavolje teorije i reprogramirao svoje subjekte da prihvate te teorije.

„Grupno prihvatanje teoreme jedne nedemonstrirane egzistencije i zavodljivih vjerovanja, ne pridodaje više vitalnosti toj teoremi i vjerovanjima, nego što nečije vlastito fantaziranje može pridodavati“, upozoravao je Dr Lilly. „Zavisno grupno ponašanje nije ništa bolje od solitudnih fantazija o „istini“.“

Entuzijasti letećih tanjira razdragano ukazuju na razne ankete koje pokazuju da pola populacije, uključujući i mnoge naučnike, sada vjeruje u postojanje NLO-a. Međutim, ljudi iz drugih doba su takođe prihvatali postojanje zmajeva, vamira, vukodlaka i vila na osnovu veoma subjektivnih svjedočanstava očevidaca. Međutim, kako je to Dr Lilly naglasio, grupno prihvatanje nekog vjerovanja, ne pretvara to vjerovanje u realnost. Takva grupna prihvatanja su samo proizvod metaprogramiranja i masovne suspenzije kritičkog razmišljanja.

Ukoliko bi vi uspjeli sagledati vaša lična okultna i duhovna vjerovanja (a takođe, u mnogim slučajevima i politička) s jednom totalnom objektivnošću, vjerovatno bi ste se šokirali kad bi ste shvatili da su ona zasnovana više na kondicioniranju i metaprogramiranju, nego na stvarnim činjenicama.

Međutim, hiljade godina pažljive opservacije i doživljaja miliona ljudi, beskrajno ponavljanju kroz cijelu istoriju, indiciraju jedan drugačiji tip programiranja – direktnu interferenciju superspektra u ljudskim životima, jednu nevjerovatnu akumulaciju neobjašnjivih koincidencija i čak jednog suptilnog upravljanja cijelim nacijama. Veliki događaji koji se jednoj generaciji čine potpuno lošim (nehumanim), često se nekoliko generacija kasnije ispostave korisnim za opšte stanje čovječanstva. Generacija zahvaćena tim događajima, često ne može to razumjeti ili predvidjeti njihove rezultate, međutim, ponekad se čini da su određeni događaji dio jednog većeg plana. U ranijim periodima, neki veoma važni ljudski događaji su bili djelo lidera koji su slijedili uputstva proroka, medijuma u transu, astrologa i mračnih društava koja su prizivala natprirodne entitete i slušala njihove naredbe. Čovjek je od samog početka bio kondicioniran da prihvata egzistenciju bogova i da bez pitanja slijedi njihove naredbe. Taj sistem Bog-kralj se pogoršao u hrišćanskoj eri, postajući sve više političan s pojmom Svetе rimske imperije. Veći dio svijeta je bio kontrolisan od strane religijsko-političkog sistema sve do 1848.g. kad su počele revolucije širom svijeta i kad je nastala Industrijska era. Te godine je došlo i do jedne bolne tranzicije, od okultne vlasti u ljudski vlast. Trebalo nam je nekih pet hiljada godina da bi došli do te tačke.

Bog ili Bogu-slična sila bi bila na najvišoj tački superspektra; energija koja vibrira na nezamislivim frekvencijama koja pohranjuje sve informacije negativnim ili pozitivnim nanelektrisanjem i koja dejstvuje s jednom inteligencijom, toliko rafiniranom i sveobuhvatnom, da je to nemoguće opisati. Kao jedan kompjuter, ona bi bila bez milosti ili emocija jer manipuliše sve fizičke komponente u univerzumu, od mikroba i mrava do cijelih galaksija. Ona bi bila u stanju da mijenja frekvencije po volji spuštajući se dolje niz spektar, manipulišući energetske mase u donjem dijelu EM spektra, stvarajući materiju, čak i žive stvari, od energije. Dlakavi monstrumi, svemirici sa insektoidnim očima, užasne stvari i svjetlosni anđeli, sve bi to bile njene rukotvorine, njen način protezanja prema dole i komunikacije s nama. Ti entiteti, ovako stvoreni, ne bi imali svoj vlastiti identitet, ne bi imali prošlost ili budućnost. Oni bi se pojavili izvan vremena i prostora, stalno ponavljajući zagonetnu tvrdnju – „Mi smo Jedno“.

U stvarnom smislu, svi mi jesmo jedno s tim beskrajnim energetskim poljem. Ono nije jedan naš dio. Mi smo jedan trivijalni dio njega. Energije na nižim frekvencijama bi ponekad odgovarale na rituale i molitve. Čovjekov vlastiti um kao dio većeg uma, može nesvesno manipulisati neke od tih energija i formirati jednu pseudo-realnost naseljenu duhovima i demonima. Kako su Emanuel Swedenborg i drugi veliki mislioci otkrili, mi možemo čak i programirati te entitete i dati im identitete. Kao eksperimentalni subjekti Dr Lilly-a, mi stvaramo taj supernaturalni svijet. On je dio nas. Duhovi naših mrtvih su jedan izdanak vjerovanja onih koji su živi. Đavo je sporedni produkat zla koje je u svima nama.

Danas čak i one konzervativnije religije, u njihovim žurnalima diskutuju ovaj energetski koncept, iako je on ovdje prisutan veoma dugo i integralni je dio hrišćanske nauke Marry Baker Eddy-a. Uskoro ćemo imati i matematičku jednačinu za tu silu kao $E=mc^2$. Kako naše tehnološko društvo troši resurse i zastaje, tako ćemo se vraćati unatrag prema dobu magije. Svijet sutrašnjice neće biti svijet televizora od-zida-do-zida i svemirskih letjelica u svakoj garaži. To će biti svijet proroka. Mi ćemo možda biti sposobni da tačno predviđamo budućnost i da izbjegavamo užasne katastrofe. Možda ćemo biti u stanju da levitiramo sebe i veliko kamenje, tako da možemo graditi piramide u svom dvorištu. Kad bi samo uspjeli razviti ESP na jednom praktičnom nivou, doveli bi telefonske kompanije do bankrota.

Možda su ljudi prošli i prije kroz sve ovo. Možda su prije 100 hiljada godina ili prije 5 miliona godina bila inteligentna bića koja su otkrila te energije i koristila ih. Kao i mi, počeli su sa pragmatičnim naukama i na kraju su se njihovi fizičari, kao naši, našli suočeni s neočekivanim i neobjašnjivim. Nakon što su postigli direktnu i svjesnu komunikaciju s ovom silom, vrijednosti njihovog materijalnog svijeta su isparile. Jedinstvo s kosmosom bi eliminisalo potrebu za novcem, za proizvodnjom, za jednom organizovanom civilizacijom. Cijela populacija bi postala nešto kao razbacani asketi koji sjede u transu u nekim pećinama, uživajući u Božjoj glavi jedno potpuno jedinstvo sa superspektrom. Naš svijet bi tako, polako, došao do zastoja jer

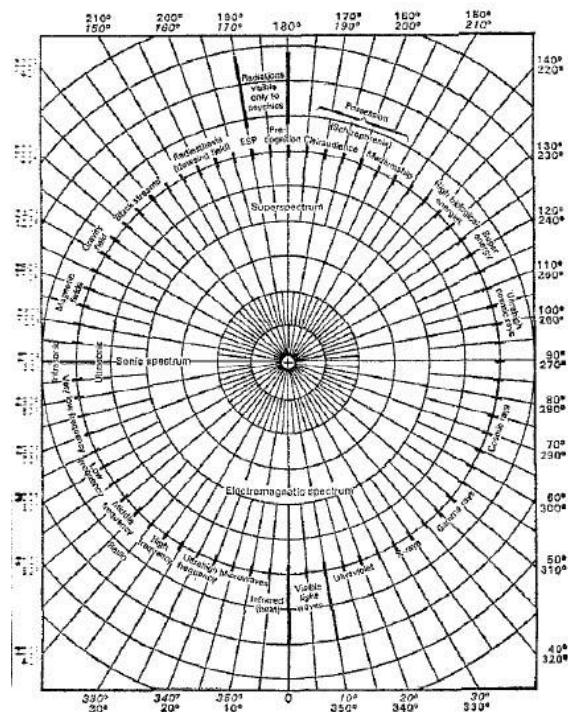
bi oni varljivi fragmenti energije koju nazivamo svijest, dezertirali iz naših tijela i pridružili se glavnoj masi.

Zemljina aura, koja je sada navodno crna ili prljavo-smeđa, pretvorila bi se opet u zlatnu.

To je subdina koju nam sve velike religije obećavaju. Biblija tvrdi da će kraj biti blizu kad se čuda počnu pojavljivati na nebu, kad stari ljudi snivaju snove a mlađi viđaju vizije. "Mladotres" iz 60-tih godina je označio početak te faze. Tamo natrag u 50-tim, svako se smijao kad su NLO kontaktirani govorili o "Novom dobu," kada će oživjeti intresovanje za psi-fenomene i kad će se odvijati nova čuda. Okultizam se činio mrtvim, ubijen od strane naših materijalističkih i tehnoloških strijeljenja. Međutim, Novo doba jeste stiglo i Ouija ploče (za kanaliziranje; prim. prev.) su se počele prodavati daleko više od igre Monopol. Poznati astronomi su počeli tiho proučavati stare astrološke zapise. Fizičari su navalili na knjige o alhemiji.

Superspektar nije više tamo neka udaljena fantazija. On postaje naučna realnost u hiljadama laboratorija. Ono što se samo prije par godina činilo nemjerljivim i nedokazivim, sada se mjeri i testira.

Šta čemo naći na vrhu superspektra? Kada čestica vibrira na najvišoj mogućoj frekvenciji, javlja se efekat vrtloga kad sve unutra postane mirno. Energije s vrha spektra se onda moraju promijeniti. One se promijene u oblik kosmičkih talasa a to znači da je naš cijeli spektar jedan veliki krug (vidi sliku).

Možemo se vratiti na našu početnu tačku – do Marconi-a i njegovog zaustavljanja automobila na italijanskoj obali, do usamljenih ljudi koji stoje na brdima i posmatraju

nezemaljske svjetlosne snopove koji se kreću preko noćnog neba, do osjećaja zadivljenosti i mračne zemlje morskih zmija, do zmajeva i stvari koje iskaču ispred nas u noći.

2. dio

11.

Ja sada imam teoriju da ljudi nisu nikada evoluirali od nižih životinja; nego, da se u ranim i plastičnim vremenima, na ovoj zemlji pojavilo ljudsko biće odnekud drugo i da su mnoge vrste životinja uzele njega kao jedan model a onda su nepristojno i groteskno imitirali njegov izgled, tako da su danas, gorile iz Konga i Čikaga samo karikature, dok su neki od nas ostалиh, samo donekle uspješni u imitaciji tih ljudskih bića.

Charles Fort

Dr Carl Jung, psihanalitičar i jedan od vodećih svjetskih parapsihologa, posmatrao je superspektar iz jednog malo drugačijeg ugla. On je špekulisao o kolektivnom nesvjesnom, - superumu koji se sastojao od nesvjesnih umova cjelokupnog čovječanstva, koji ima svoju vlastitu volju i realnost. Međutim, drevni kineski filozofi su vizualizirali jednog monstrouznog duha koji naseljava prostor i koji se hrani dušama zemljana. Mi nismo ništa do „hrana za mjesec“ u kosmičkom poretku stvari.

Pokojni Ivan T. Sanderson, zoolog i veoma orginalan misiljac, otišao je jedan ogroman korak dalje. Ukoliko bi postojalo to kolektivno nesvjesno kao neki ogroman magnetski pokrivač preko cijele planete i ako to može nezavisno manipulisati našu realnost, to bi značilo da je ovaj svijet stvarno jedan živi organizam sa svojim vlastitim umom. Kako bi osigurao svoj vlastiti opstanak, on se mora hrani nama. On mora da nas stalno sisa, navodeći nas da se razmnožavamo i davajući nam neku vrstu nade, tako da mi ne bi digli ruke i počinili samoubistvo. Zemlja nas treba zato što svako od nas predstavlja jednu ćeliju njenog masivnog mozga. Isto kao što ljudski mozak kontroliše svaku ćeliju i organ u tijelu, superum ima moć da kontroliše svakoga od nas i može da određuje našu individualnu i kolektivnu sudbinu. Ukratko, sama zemlja je Bog.

Neke religije propovijedaju da su ljudi stavljeni ovdje da udomljavaju duše. Zemlja je neka vrsta farme a ljudi su njen najvažniji proizvod. Druge religije propovijedaju da se duše premiještaju iz jednog tijela u drugo u jednom dugotrajnom i dosadnom procesu reinkarnacije. Duša bi tu bila polako obrazovana kroz mnoge generacije i

kad na kraju primi svoju nebesku diplomu, ona se oslobađa, otpluta u prostor i postaje dio kosmičkog uma.

Medicinska nauka ne priznaje ljudsku dušu zato što ju nijedan patolog nije nikada izvukao iz nekog leša i stavio u teglu. Međutim, ljudi su uvijek vjerovali u postojanje jedne posebne sile ili fragmenta energije koji opstaje nakon smrti. Pogrebne ceremonije mnogih kultura uzimale su u obzir ta vjerovanja. Egipćani su predstavljali dušu jednom malom pticom koja odleprša iz leša. Današnji vidovnjaci tvrde kako vide jednu slabašnu svjetlost kako se izdiže iz ljudskog tijela u momentu smrti. Psi često žalosno zavijaju u momentu kad im umre vlasnik. Kakav to signal podstiče njihovo zavijanje? Da li njihove senzitivne oči vide komadić energije koji se uzdiže u nebo.

U 1960-tim, NLO-i su imali interesantnu tendenciju da lebde iznad mrtvačnica i bolnica. U nekim slučajevima, NLO-i su se pojavljivali iznad određenih kuća, svake noći, tokom nekoliko sedmica, sve dok neki od tamošnjih stanovnika ne bi umro. „Inspirisana“ knjiga Oahspe, pominje „brodove duša“ – velike svijetleće lopte koje lete iznad zemlje i skupljaju duše nedavno umrlih. Drevnim Egipćanima je taj fenomen bio takođe poznat, tako da su brodovi duša bili dio njihovih pogrebnih rituala.

Stvarno, kada razmišljamo o tome, standardni koncept duše je vrlo nepraktičan. To jest, duša bi tu sačuvala pamćenja i lične karakteristike njenog vlasnika, kad se uzdigne na drugu „ravan“ i smjesti u jednu kolibu natkrivenu ružama, tamo na drugoj strani. To bi se činilo apsurdno i što je još važnije, nebitno, za kosmički poredak. Mark Twain je jednom izjavio kako on nema želju da ide u raj gdje svako dobija harfu i par krila. Zamislite svo ono klepetanje kad netalentovani muzičari prebiru po strunama dok beznadežno lepršaju krilima. Robert Ripley, osnivač onog poznatog „Vjerovali ili ne“, je jednom izračunao broj ljudi koji su hodali ovom planetom od onog rajskega vremena i onda je odredio koliko bi nebesa trebala biti velika kako bi svakoga od njih udobno akomodirala. Cifra je bila nevjerojatna. Nebo je trebalo biti mnogo veće od cijelokupnog sunčevog sistema. Nešto više u vezi s tim, kakva bi bila moguća svrha takve jedne prazne besmrtnosti?

Kosmos je vrlo uređen a individua je skroz beznačajna. Druge činjenice staju na put besmrtnosti. Naše ličnosti se stvarno, veoma usko, odnose na fizička tijela. Ukoliko smo prelijepi, razvićemo jednu ličnost koja će biti drugačija od ličnosti koju bi imali da smo rođeni s ružnim tijelom. Ukoliko većini ljudi svučete fizičko tijelo, zajedno s njim će te odstraniti i 90% njihove ličnosti. Što se tiče naših ličnih sjećanja, naši mozgovi ih zapisuju uz pomoć jednog električnog sistema. Kad umremo, prestaje i dovod kiseonika u naš mozak i to je prvi organ koji se isključuje – obično unutar tri do četiri minute. To je kao kad neko pritisne prekidač. Moždana kola postaju jedna besmislena hrpa životinjske tvari.

Postoji jedna stara izreka, „Anđeli nemaju pamćenje“. Ukoliko bi mi bili otpušteni s ovog svijeta bez naših sjećanja i naših ličnosti, šta bi ostalo?

Svijest je ekskluzivna za samo neke od životinja, uključujući čovjeka i to je nešto što je uvijek zbumjivalo antropologe. Kad je čovjek prvi put razvio svjestan um i kako? Religije pripisuju Bogu zaslugu za taj dar. Erich von Daniken misli da su drevni astronauti možda imali neke veze s tim. Postoji i jedna druga teorija koja je potkrepljena s toliko dokaza da ju vrlo malo ljudi prihvata. Oni je odbacuju jer ona sve pojednostavljuje i ne ostavlja prostora za osnovne religijske koncepte.

Čovjek je biohemidska mašina, jedan vrlo pametno konstruisani robot. On je različit od svih drugih stvorenja na ovoj planeti i uprkos velikim naporima evolucionista iz nekoliko generacija, apsolutno ne postoje nikakvi dokazi da je čovjek pratilo evolucijski put od nižih životinja. Čovjek se pojavio ovdje iznenada hodajući uspravno, mašući rukama i s balama koje su mu curile iz nosa. Nauka želi da povjerujemo u to kako je taj dlakavi bipedal čamio u pećinama dva miliona godina a onda, iznenada, postao nevjerojatno industrijalizovan i unutar samo osam do deset hiljada godina, on je uznapredovao od pećine do nebodera. To se čini vjerovatnim, ukoliko uzmemmo u obzir to da nam je trebalo samo 150 godina da bi transformisali agrarnu kulturu u industrijsko društvo. Međutim, napravili smo jedan kvantni skok reformišući drevni bog-kralj sistem i odbacujući sa sebe omču religije i praznovijera. Prije 1848., kao jedne veoma važne godine u modernoj istoriji, čovjek je bio zaronjen u njegovoj duhovnosti puzajući prema Bogu kojeg nije razumjeo a nije se ni usuđivao da postavlja pitanja.

Stvari je promijenio Charles Darwin s njegovom teorijom evolucije, izbjijajući Bogu iz ruku stvaralačke zasluge a krivicu za to je pripisao jednoj seriji prirodnih incidenata i koïncidencija. Sada se zaključilo to da žena nije iskočila iz Adamovog rebra, nego je potekla od ženskog guštera, salamandera. Čovjek nije ovdje stušio s nebesa, nego je izronio iz dubina okeana, usput odbacujući svoje škrge i peraje, dok su druga stvorenja učila kako da se opernate i lete.

Danas se dešava jedna tiha revolucija među naučnicima. Teorija evolucije gubi tlo pod nogama i pojavljuju se nove verzije kosmičke kreacije. Čovjek je previše kompleksan i previše drugačiji da bi se jednostavno pojavio iz neke lokve hemikalija u koju su ponekad udarali gromovi. Tu je morao biti uključen jedan pravilan proces; jedan kontrolisan proces. Ali, kontrolisan od strane koga ili čega?

Možemo igorisati čovjeka za jedan momenat i razmišljati od drugim životinjama na ovoj blatnjavoj lopti koja se vrti. Hiljade tih naših stvorenja su totalno absurdni po izgledu i ponašanju. Neki su pokriveni oklopom. Neki imaju bezvezno duge vratove, luckaste noseve, neobične senzorne organe i skandalozne seksualne prakse. Da li su sva ta stvorenja proizvedena nekim akcidentalnim prirodnim procesom ili su ona kao takva, zamišljena od strane nekog biološkog mislioca s jednim perverznim smislom za humor? Da li je zemlja Diznilend bogova?

Ukoliko je Bog, Kosmički Um, sam odgovoran za sve ove absurdne životne oblike ovdje, onda imamo još jedan dobar razlog da dovedemo u pitanje Njegovu trezvenost. Mnogi niži životni oblici imaju vrlo praktičan i efikasan sistem za razmnožavanje. Međutim, kako idemo na skali prema gore, tako i seks postaje sve ludi. Čovjekov reproduktivni sistem zahtijeva ne samo jedno nezgrapno sparivanje dvije različite vrste bića, nego je još udružen sa vrlo komplikovanim mentalnim i emocionalnim procesom. Učesnici bivaju nagrađeni za uložene napore jednom serijom signala koji se prenose do centra za uživanje u mozgu. Nakon što nam je poklonio tu biološku nagradu, Bog nam je naložio – preko Njegovih kurira i proroka, da ju je grijesno uživati. Postali smo kao pacovi u laverintu, krećući se kroz sve vrste zbunjujućih zamki i opasnosti, kako bi na kraju dobili zrno kukuruza. Biohemski robot je prvenstveno preokupiran jednim nagonom za samo-očuvanjem i instiktivnom potrebom za čulnim zadovoljstvom. Te dvije stari su uprogramirane u nas a onda društvo pokušava premostiti naš nervni sistem zabranjujući izražavanje tih instikata. Nama je dozvoljeno da se olakšavamo samo pod određenim uslovima.

Kada svedete ovaj sistem na njegovu osnovu, onda imati jednu vrstu stvari o kojoj svaki ludi naučnik sanja u njegovoj laboratoriji, unutar nekog dvorca: (1) Podražaj, (2) odgovor na podražaj, i (3) nagrada. Pavlovljeva zvona koja zvone za njegove pse.

Ukoliko je Bog poželio da čovjek leti, onda je to neko morao prenjeti braći Wright ili bi morao prije izmisliti LSD. Ukoliko je Bog želio da ljudi idu naprijed i razmnožavaju se, zašto je izmislio toliko seksualnih tabua? Odgovor je, naravno, da se zaštiti društvo. Da je On želio da zemlja bude prenatrpana ljudima, On bi stvorio milione ljudi a ne samo dvoje.

Proces stvaranja nije kontinuiran što nervira evolucioniste. Nove vrste se ne pojavljuju u nekom velikom stepenu. Munje više ne bičuju lokve amonijaka. Priča o Adamu i Evi se može pratiti unatrag do najranijih kultura. Ona je dobro poslužila za objašnjavanje pojave čovjeka i njegove seksualnosti. Hrišćanstvo je kasnije dodalo zvrčku o početnom grijehu.

Čovjek je možda preostatak neke vrlo stare civilizacije i on je možda bio jedan izum te civilizacije, sklopljen od strane nekog njihovog, malo dementnog djeteta koje je posjedovalo bio-hemijski pribor. Moj prijatelj, naučni pisac, Otto Binder, je ubjedljivo zagovarao teoriju da je čovjek ovdje posađen od strane svemiraca. Otto, kao i većina naučnika evolucionista, pažljivo je previdjeo jedan od najubjedljivijih argumenata cjelokupne natprirodne kreacije. Svakog mjeseca, negdje na ovoj planeti, nakratko se pojavi neki monstrum. On iza sebe ostavi ogromne tragove. Onda nestane. Za kratko vrijeme je on bio istinit, fizički entitet viđen od strane jedne, deset ili sto osoba, a onda prestane da postoji. Ti monstri uzimaju razne oblike i viđeni su od strane miliona ljudi tokom poslednjih nekoliko hiljada godina. Koliko za sada znamo, oni nemaju seksualni aparat ali oni dejstvuju prema jednoj skupini specifičnih pravila. Pravila koja jedino mogu biti smisljena od strane jednog ludog naučnika.

Ukoliko neka sila u ovom univerzumu može privremeno stvoriti jednog monstruma, onda ista sila može zasigurno stvoriti i čovjeka. Evolucionisti trebaju da udruže njihove fondacije i vladine donacije a onda da idu na teren i istražuju izvještaje o monstrumima. Neće morati daleko da putuju. Naši monstrumi su posjećivali predgrađa Njujorka i Čikaga. Oni se mogu vidjeti svake godine u dolini Misisipija. Oni su jedan integralni dio misterija superspektra.

12.

„Moj pas se zaletio preko onog grebena, pa pravo gore na vrh brda,“ rekao je Edgar Harrison, sjećajući se kako su on i grupa reportera bili u potjeri za jednim visokim i dlakavim humanoidom. „Oni su se zaletjeli za tom stvari, nakon što su je čuli. Čovječe, trebalo je snimiti te ljudi kad su naletjeli na oblak smrada. Ja sam bio s njima i to je bilo svuda oko nas, smrdilo je toliko jako da bi čovjek pomislio da hoda kroz konjska govna. To je bio toliko jak smrad. Pas je otisao oko 100 metara prema gore a onda se brzo vratio natrag s podvijenim repom. Legao je na travu iza kuće i bio je bolestan, koliko se može biti bolestan. Oči su mu bile zakrvavljeni i ležao je tamo oko sat vremena, stalno povraćajući. Otada, ne mogu ga više natjerati da ide na ono brdo.“

Harrison je bio jedan od glavnih likova u poznatom slučaju Mome ili Misurijskog monstruma, u 1972. godini. Momo je bio prvi put viđen 11. jula 1972.g. od strane tri Harisson-ova djeteta. „Bio je tamo, tačno kod drveta,“ rekla je Doris Harrison, petnaestogodišnja djevojčica, „šest do sedam stopa visok, crn i dlakav. Stajao je kao čovjek ali nije tako izgledao. Počela sam plakati a onda sam otrčala da pozovem majku telefonom.“

Prvo viđenje je bilo u tri i trideset, popodne, što je jedna vanredna činjenica jer se većina naših žestokih strašila pojavljuje po noći. Terry Harrison, dječak od šest godina, rekao je da je lice te životinje bilo potpuno pokriveno dlakama, izgledala je kao da nema vrata a činilo se kao da je pod jednom rukom nosila mrtvog psa koji je bio sav krvav.

Narednih dana, neka čudna bijela svjetla i zelene „vatrene lopte“, bili su viđani na nebu oko grada Louisiana, u Misuriju. Noću su se često čuli užasni krivi, različito opisivani, kao kad žena vrišti, beba plače ili bolno oglašavanje neke ranjene životinje. Neki ogromni tragovi su bili nalaženi, kao i crne dlake u šumama na brdu Marzolf, u blizini Harisson-ovog imanja. Šef policije, Shelby Ward, organizovao je potjeru od dvadeset ljudi i oni su pretražili cijelo područje. Iako je monstrum ostao sakriven, krivi i užasan smrad neprestano su se ponavljali. Tim NLO istraživača iz Oklahoma City-a, posjetio je to mjesto i sasvim trezveno zaključio da se tu očigledno

radi o iskrcavanju jednog monstruma iz letećeg tanjira. To je, kako su oni rekli, samo još jedan od dobroćudnih posjetilaca iz svemira.

Na kraju, Edgar Harrison je iselio svoju porodicu iz njihove male kuće i pokušao je da ju proda, međutim, nije bilo zainteresovanih. Niko neće monstruma za komšiju.

Međutim, hiljade ljudi živi na teritorijama širom SAD, gdje se pojavljuju monstrumi. Ti ogromni, smrdljivi bipedi ostavljaju masivne tro-prstaste tragove svuda unaokolo. Jedan stanuje na području parka Brookside, kod mjesta Cleveland, u državi Ohio i viđan je skoro svake godine. Drugi već nekoliko godina često plaši kampere pored jezera Worth, kod rezervoara Forth Worth, u državi Texas.

U Floridi, „odvratni pješčani čovjek“ zasmrđuje mjesto Everglades još od pojave velikog NLO talasa, 1966-te godine. Gored iznad, uz obalu Atlanskog okeana kod mesta New Jersey, po obližnjem močvarnom terenu tumara tzv. „Jersy Đavo,“ već nekih 40 godina. California ima poznatog „Bigfoot-a“, ogromnog humanoida, koji vježba bacanje diska, bacanjem guma od kamionskih točkova. Dalje sjeverno, u Oregonu i Washingtonu imamo monstruma po imenu „Sasquatch“. Čini se da je on turista iz Kanade. U Britanskoj Kolumbiji su ga toliko mnogo puta vidjeli da je novinar, John Green objavio jedan debeli katalog gdje je naveo sve njegove pojave. Američki indijanci su nazivala Sasquatch-a „Windigo“. On se kreće oko jezera Great Lakes, posebno u državama Michigan i Illinois, gdje su njegove aktivnosti primjećene svake godine.

Dva tinejdjera, Cheryl Ray i Randy Creath, ugledali su dlakavog posjetioca iz svemira u junu 1973.g. Taj je bio pokriven bijelim dlakama, prema Miss Ray, iz Murphysboro-a, Illinois. Hodao je unaokolo na dvije noge kao čovjek i činilo se kao da nije obraćao nikakvu pažnu na zapanjeni par.

Prije nekoliko godina sam skupio jedan dokumentovani izvještaj o nekih 70 takvih slučajeva. Četrdeset četiri su opisivali stvorenje veće od čovjeka – sedam do deset stopa visoko. U deset slučajeva, to stvorenje se približavalo, pa čak i napadalo automobile i njihove vozače. U šest slučajeva, životinje kao što su psi, ovce i goveda, pronađene su mrtve i unakažene. U svakom slučaju, nije se igrati s tim stvorenjima.

Tokom cijele 1972.-ge godine, desetine ljudi u mjestu Pittsburgh, Pennsylvania, vidjeli su obrise visokih dlakavih monstruma. Stan Gordon, lokalni istraživač, intervjuisao je preko stotinu svjedoka. Par godina ranije, kad sam ja objavio moje vlastite nalaze, tvrdokorni NLO entuzijasti su podrugljivo urlikali. Sada, Gordon i drugi su potvrđivali neke od mojih čudnih otkrića. Na primjer, otkrio sam da su oboje, NLO i monstrumi, ciljali žene koje su imale menstruaciju. Takođe sam otkrio da su se nestanci životinja i njihovo unakazivanje, redovno dešavali na NLO/monstrum područjima. Gordon je otkrio da su psi, mačke, pilići i ovce nestajali ili doživljavali užasnu sudbinu prilikom pojave monstruma.

Tu se postavlja jedno važno pitanje: Ukoliko su ta stvorenja istinita, šta ona jedu? Očigledan odgovor bi bio – nikoga i ništa što bi oni poželjeli. Jedna životinja visoka sedam do deset stopa i teška par stotina kilograma (sudeći po dubinama njihovih tragova), morala bi imati žestok apetit. Ukoliko bi oni bili vegetarijanci, kao na primjer, slonovi, onda bi ostavljali iza sebe jedan širok trag od skršenog granja i lišća. Ukoliko bi oni bili karnivori, onda bi im zasigurno trebalo mnogo više od, tu i tamo, nekog psa ili mačke. Oni bi praznili cijele kokošnjce, gutali bi stada ovaca i kupili djecu na njihovom putu u obdanište.

Premalo je slučajeva nestanka životinja i njihovog ugibanja, na tim područjima. Čini se da su ti napadi simbolični, možda više iz razloga da podržavaju vjerovanje da se tu radi o stvarnim stvorenjima.

Međutim, hiljade goveda stvarno nestaju za vrijeme velikih NLO talasa, navodeći policiju da se upušta u potjeru za divljim guskama, misleći da imaju posla s kradjivcima goveda koji se služe avionima i helikopterima. Prvi nestanci goveda su zabilježeni tokom talasa „dirižabla“ u 1897.g. Porodica Hamilton je navodno vidjela objekat u obliku cigare kako prelijeće njihovu farmu u blizini Vernon-a, Kansas, u aprilu. „U tome je bilo šest najčudnijih bića koje sam ikada vidjeo“, rekao je Alexander Hamilton. Mrmljali su na nekom stranom jeziku a onda su spustili konopac, bacili laso na jednu od krava, uvukli je unutra i odletjeli. Taj događaj je bio ponavljan nebrojeno puta u skoro svakoj objavljenoj knjizi na temu NLO-a, tako da ga ovom prilikom samo ukratko pominjem. U današnjim vremenima postoji mnogo slučajeva sličnih ovome.

Postoji jedna stara religijska teorija koja tvrdi da demoni i bogovi trebaju fizičku materiju iz ovog svijeta da bi potpomogli njihovu vlastitu materijalizaciju. A kad se jednom materijalizuju u fizičkom obliku, onda se moraju stalno obnavljati kako bi održali taj oblik. Naravno, to takođe nalazimo i u mnogim pričama na temu vampira u srednjoj Evropi. Smrt i nestanci životinja i ljudi su uvijek pažljivo objašnjeni nekom vrstom fenomena koji je prihvativ u datim vremenima. Mi više ne vjerujemo u vampire, međutim, milioni nas sada vjeruju u leteće tanjire iz svemira a čak i u crvenooke monstrume.

Kalifornijski „bigfoot“ je tumarao po tamošnjim šumama kasnih 50-tih godina, a izveštaji o NLO-ima su ponovo oživjeli od 60-tih godina, pa nadalje. Međutim, najveća priča iz 58-me godine, nije uključivala bigfoot-a ili NLO. To se desilo u mjestu Riverside, California, noću, osmog novembra.

Charles Wenzel je vozio ulicom Noth Mains Street, u Riverside-u, kad je užasna sablast iskočila ispred njegovog auta. Bila je najmanje šest stopa visoka, prema Wenzel-u, i napala je njegov automobil.

„To nije bilo ljudsko“, rekao je on. Imalo je duže ruke od bilo čega što sam ikad vidjeo. Kad je to vidjelo mene u autu, gurnulo je ruku iz vjetrobrana i pokušavalо je da me dohvati grebući me kandama. To nije imalo nikakve uši. Lice mu je bilo

okruglo. Oči su mu sijale kao nešto fluorescentno i imalo je ispupčena usta. Bilo je pokriveno krljuštim kao lišćem.“

Wetzel je pritisnuo gas i to stvorenje je spalo s auta uz glasno krkjanje. „Mislim da sam ga udario“, rekao je policiji. „Čuo sam da je nešto udarilo u oplatu ispod auta.“ Na vjetrobranu auta su ostale dugačke ogrebotine ali ništa nije bilo nađeno na mjestu događaja.

Ovdje imamo jednu jednostavnu koincidenciju nad kojom bi se mogli zamisliti. Wetzel je donekle neobično prezime (koliko Wetzela poznajete?). U Zapadnoj Virđiniji postoji Wetzel County. Još od 1987-me godine, na tom području je bilo mnogo izvještaja o pojavi NLO-a. U 1967-moj godini, i ja sam tamo vidjeo svjetla u zraku, nekoliko stopa iznad vrha jednog grebena. Kad bi neki istraživač ispitao porijeklo Charles-a Wetzel-a, vjerovatno bi se ispostavilo da on potiče iz tog područja ili da ima rođake tamo.

Jedan od najvećih problema s kojim se istraživači susreću su velike poteškoće kod provjere starih slučajeva. Svjedoci se presele ili nestanu. Ako njihova priča dobije publicitet, onda ih počnu proganjati kojekakvi entuzijasti sa široko otvorenim očima, dobijaju anonimne pozive telefonom i čudna pisma, sve dok na kraju ne odluče da jednostavno negiraju cijelu stvar. Drugi sami sebe nagovore da prihvate neko racionalnu objašnjenje, neracionalnog događaja. Tako odluče da nisu vidjeli ništa osim meteora ili nekog prevaranta u čudnom kostimu.

Najgori problem kojeg sam primjetio tokom mojih vlastitih istraživanja nekih starih slučajeva bila je činjenica, pogotovo kod svjedoka koji su viđali monstrume, da oni umiru unutar 6 mjeseci, do dvije godine. Te utvare kao da su neko prokletstvo. Smrt bude obično prirodna, - infarkt, nesreća, dugotrajne bolesti. Drevni folklor je povezivao pojave demona s bliskom smrću. Možda tu ima više istine nego što mi to možemo priznati.

Prateći svjedočke novijih događaja, otkrio sam kod njih jednu neobično visoku stopu smrtnosti, samoubistava, emocionalnih poremećaja, razvoda braka itd. Na žalost, nikada nisam imao vremena da napravim jedan katalog takvih slučajeva i da te podatke statistički obradim kako bih potvrdio ovu špekulaciju. To je jedno od područja koje je potpuno zapostavljeno od strane vijernika u NLO-e/monstrume i njihovih organizacija.

Ukoliko smrt ili neka tragedija stvarno prati većinu ovih događaja, onda tu imamo jednu važnu vezu sa psi-fenomenima.

Pokrajina Tucker, u Zapadnoj Virđiniji, bila je domaćin crvenookog dlakavog monstruma, kroz cijelu 1960-tu godinu. On je bio viđen nekoliko puta tog ljeta u okolini sela Davis i Parsons. Jedna grupa kampera ga je opisala kao najmanje osam stopa visokog s krovčavim dlakama preko cijelog tijela i sa dva oka koja su sijala kao

žeravice. Nije baš lijepo mirisao a za sobom je ostavio ogromne tragove, čisto da dokaže da je bio tamo.

Međutim, viđenja u drugim djjema pokrajinama su bila važnija. Najvažnije je bilo ono koje je, naravno, bilo najviše ignorisano od strane novinara. To je bio jedan od rijetkih slučajeva kod kojeg je došlo do pojave elektro-magnetnog efekta, istovremeno s pojmom monstruma. U stvari, očeviđac W.C. Pristley je tvrdio da mu je to stvorenje pokvarilo sistem paljenja motora na autu.

U oktobru 1960. godine, Pristley se vozio kroz šumu Momonongahela, oko tri milje sjeverno od mjesta Marlington, u Zapadnoj Virđiniji. Marlington je oko 60 milja južno od Parsons-a. Oba mjesta su na autoputu 219. Grupa njegovih prijatelja se vozila u malom autobusu ispred njega. Iznenada, motor njegovog automobila koji je sve do tada „preo kao mačka“, iznenada se zakašljao i ugasio. Dok je vozio u leru tražeći mjesto gdje da stane, ugledao je ogromnu zvijer nakostriješenu kao dikobraz, kako stoji sa strane puta i pilji u njega s očima koje su bile kao žeravice.

Čovjek i zvijer su piljili jedno u drugog, dugo vremena. Pristley nije mogao odrediti koliko dugo. Ljudi u autobusu ispred su primjetili da njega više nema iza njih, pa su se zaustavili i krenuli natrag.

„Ne znam koliko dugo sam sjedio tamo“, rekao je on, „sve dok prijatelji nisu primjetili da me nema, pa krenuli natrag“. Izgleda da se monstrum uplašio autobusa, pa je opustio dlake i na moje iznenađenje, čim je to uradio, moj auto se opet upalio. Nisam rekao prijateljima šta sam vidjeo. Kad se autobus zaustavio, ta zvijer je pobegla.“

Međutim, Prisley-eva noćna mora nije bila završena. Kad je nastavio da prati autobus, njegov auto je opet počeo da zastajuće. Varnice su izljetale ispod haube kao da je došlo do nekog kratkog spoja. Opet se našao vozeći u leru neko vrijeme dok se nije zaustavio sa strane puta. I opet, vidjeo je čudnu životinju kako stoji pored ceste i pilji u njega s ogromnim svijetlećim očima. Autobus se opet vratio i ta stvar je nestala u šumu.

„Elektrode na svjećicama mog auta su bile potpuno izgorile“, žalio se Pristley kasnije.

Da sam ja bio tamo 60-tih godina, pokušao bih utvrditi koliko dugo su njih dvoje piljili jedno u drugo (vremenski element je veoma bitan u takvim slučajevima.) Pregledao bih Pristley-eve oči na znakove konjuktivitisa a takođe bih skupio podatke iz istorije njegovog života. Ljudi koji viđaju te stvari, često imaju neka vidovnjačka iskustva iz prošlosti, - proročke snove, slušanje čudnih zvukova po noći, viđenje patuljastih figura dok su bili djeca itd.

Naši zapisi o dlakavim spodobama su skoro beskonačni a njihov uzorak je stalno isti. Pouzdani svjedoci prijave da su vidjeli neuvhvatljivog Velikog Dlakavog Monstruma (VDM). Pokreću se masivne potjere. Nalaze se tragovi. Međutim, za samo stvorenje se čini da se pretvorilo u vazduh.

Clanton, Alabama, 1960-ta godina: Nekoliko svjedoka je vidjelo jedno ogromno, devet stopa visoko stvorenje. Tragovi su pronađeni. Organizovana je potjera. Nema rezultata.

Madison, Indiana, 1962.g.: Nekoliko farmera je vidjelo jednog dlakavog humanoida. Tragovi su pronađeni. Organizovana je potjera. Nema rezultata.

Lost Gap, Mississippi, 1962.g.: Mnogo izvještaja o ogromnom, devet stopa visokom biću sa svijetlećim zelenim očima. Lokalna policija je bila ubijeđena da to biće postoji. Helikopteri i psi su bili korišteni u velikoj potjeri. Biće je pobeglo.

U 1964.g. opet je bilo viđeno nešto visoko devet stopa, od strane mnogih svjedoka kod jezera Sister Lakes, Michigan. Grupe lovaca su uzaludno pokušavale da uđu u trag tome. Iduće godine se to opet pojavilo kod mjesta Monroe, Michigan. Gospođa Rose Owen i njena kćerka, Christine Van Archer su rekle da je monstrum, visok sedam stopa koji je dahtao i režao kao bijesan pas, skočio na njihovo auto i zgrabio Christine za kosu. Ona je zadobila masnicu ispod oka prilikom tog incidenta. Druga djevojka, Shirley Morrin, osamnaest godina stara, iz mjesta Temprance, Michigan, izjavila je da je slična zvijer skočila na njeni auto, razbila staklo i ogrebala joj ruku. Kao i obično, obrazovana je potjera koja je obuhvatila svaki kvadratni metar tog područja. Svi ti događaji su se dešavali u blizini kontroverzne atomske centrale. Viđenje letećih tanjira na tom području je bilo sasvim uobičajeno a tu se desio i jedan poznati NLO talas, u martu 1966.g. NLO-i pokazuju jedno nesumnjivo veliko interesovanje za atomske centrale širom svijeta. U centrali Fermi se 60-tih godina dogodila jedna „nemoguća“ sabotaža. Strani objekti su nekako bili ubaćeni u atomski materijal, uprkos činjenici da je centrala bila strogo čuvana (kasnije su je zatvorili).

U julu, 1966.g. jedan ogromni dlakavi monstrum se navodno prošetao ulicama mjesta Jessore, u Istočnom Pakistanu, ubivši četvoro ljudi. Svjedoci su se zaklinjali da to nije bio tigar ili neka druga životinja. Pozvana je bila i vojska i tokom potrage ništa nije bilo pronađeno. To nikada nije bilo uhvaćeno.

Istog mjeseca, na trideset prvi dan, pet ljudi u autu zaglavljrenom u pijesak, na plaži Presque Isle, u mjestu Erie, Pennsylvania, navodno su vidjeli slijetanje jednog svijetlećeg letećeg tanjira. Bili su užasnuti kad se jedna visoka figura približila njihovom autu u noći. Kasnije su, na tom mjestu, bili pronađeni veliki tragovi u pijesku. Nekoliko dana kasnije, visok dlakav entitet se pojavio kod jednog malog jezera, u mjestu Edinboro, Pennsylvania, osamnaest milja od mjesta Erie što je nagnalo studente koledža da se daju u potjeru za njim. Iako su oni tvrdili da su vidjeli to stvorenje, ono je uspjelo da im umakne, kao i obično.

Južna Amerika takođe nije isključena. Između 1952.g. i 1965.g. nije bilo manje do osamanest dobro dokumentovanih slučajeva u kojima su ljudi iz Venecuele, Argentine i Brazila bili napadnuti i povrijeđeni od strane neidentifikovanih dlakavih životinja u ljudskom obliku. U nekoliko tih slučajeva očevidci su tvrdili da su ta stvorenja dolazila iz letećih tanjira koji su sletjeli na zemlju.

U maju 1964.g., vozač kamiona Alberto Kalbermatter, vozio se jednim napuštenim putem kasno noću, blizu mjesta Resistencija, Argentina, kad je jedno devet stopa visoko stvorenje iskoračilo ispred njegovog vozila i užasno glasno urliknulo. On je rekao da je bilo pokriveno dugom crnom dlakom. Lokalna policija je rekla novinarima da je par dana ranije na istom mjestu u krošnjama drveća viđen jedan čudan svijetleći objekat.

Španija je imala talas monstruma u januaru-februaru 1968.g. Jedna visoka životinja slična majmunu, s dugim rukama, viđena je od strane mnogih kod mjesta Gerona, izvan Barcelone. Iza sebe je ostavila tragove koji nisu bili ni majmunski ni ljudski. Opet, grupe vojnika i policajaca su pretražile cijelo područje. Madridski list Arriba je tada izvijestio: „Ovo područje je u stanju panike“.

Vijernici u monstrume – a sve veći broj ljudi vjeruje u to da su te stvari stvarne životinje, - pokušavaju da objasne simultanu pojavu NLO-a kao običnu koincidenciju. S druge strane, vijernici u NLO-e, uglavnom nastoje da vjeruju u to da leteći tanjiri nemaju nikakve veze s dlakavim monstrumima. Međutim, obje strane, očeviđci NLO-a i oni koji vide monstrume, pate od istih posljedica: konjuktivitis, pojačana žed, glavobolje i bolovi u mišićima. U dosta lučajeva, motoristi su morali pregledati svoja vozila zbog gašenja njihovih motora, nakon iskakanja monstruma iz šume ili šipraga, ravno pred njih. Očigledno, postoji jedna veza između tih manifestacija i superspektra.

Oboje, oni koji vjeruju u NLO-e i vijernici u monstrume, nisu bili nimalo oduševljeni kad je šezdesetdevetogodišnji farmer iz Winsconsin-a prijavio susret sa NLO-om i njegovim dlakavim pilotom, u decembru 1974.g. William Bosak se vozio kući na njegovu farmu kod mjesta Frederic, Winsconsin, oko 10:30 naveče, kad je vidjeo nešto parkirano nasred ceste. Kad je usporio, primjetio je da se radi o jednom okruglog objektu sa zakrivljenim prednjim dijelom, napravljenim od stakla.

„Tamo unutra sam mogao vidjeti figuru s rukama podignutim iznad njene glave“, izjavio je Bosak. „Ta figura je imala četvrstasto lice s dlakama koje su izlazile sa strane njene glave. Uši su joj bile uske i dugačke. Ruke su joj bile smeđe i dlakave a po tijelu kao da je imala neko krvno.

To stvorenje se činilo većim od visokog čovjeka i imalo je izbuljene oči“. Gospodin Bosak je stisnuo papučicu gasa i zaobišao taj objekat. „Kad sam zaobilazio tu stvar,“ rekao je, „u autu je postalo tamno kao da sam ušao u neku sijenku i čuo sam neko šuštanje kako kad jednom stranom auta okrzneš neku granu.“

„Kad sam stigao kući, mojoj ženi i sinu nisam odmah rekao ništa o tom događaju. Bio sam toliko prokletno prestrašen da nekoliko dana nisam smjeo izaći napolje iz kuće po noći“, priznao je on. „Sada sam se oporavio od tog šoka, međutim, bio sam potresen nekoliko sedmica.“

Kod sličnih incidenata u Švedskoj i Južnoj Americi, neki svjedoci su se čak i hrvali s krznatim svemircima i tvrdili da su ta stvorenja nevjerojatno jaka i čvrsta dok bi se nož odbijao od njihovih tijela. U 1950-tim, Venecuela je imala epidemiju „krznatih malih ljudi“ praćenih letećim tanjirima. U Sovjetskom Savezu i Kini, visoka dlakava stvorenja su često viđana tokom poslednjih 100 godina i kao sjevernoamerički Sasquatch i Bigfoot, nijedno nije bilo nikad uhvaćeno i ispitano. Irska takođe ima dugu tradiciju „divljih ljudi“ koji žive u šumama.

Ti dlakavi humanoidi su vjerovatno isto stvarni kao i mali svijetleći zeleni ljudi. U 1966.g. u Maleziji je bilo dosta izvještaja o pojavi stvarnog King Konga – dlakavog „majmuna,“ ne manje od 25 stopa visine. Ljudi u Novoj Skotiji su vidjeli jednog 18 stopa visokog, u 1969.g. Bilo kakva životinja te veličine bi sigurno svakodnevno konzumirala velike količine hrane i ostavljala bi iza sebe svakojake dokaze toga, međutim, ova stvorenja ne ostavljaju iza sebe čak ni govna koja bi mi mogli proučavati.

Nekoliko fotografija je napravljeno (veoma malo) i jedan veoma kratak film. Međutim, postoje hiljade fotografija kojekakvih duhova a dosta njih i neuhvatljivog Nessi-a, devedeset stopa dugačkog serpenta iz jezera Loch Ness, u Škotskoj.

Jedan od asova u proganjaju Nessi-ja, F.W. Holiday, pretvorio se iz vijernika u skeptika, nakon godina potjere za jezerskim monstrumom iz Velike Britanije. Prije nekoliko godina, bilo je mnogo pouzdanih izvještaja o pojavi gigantskih morskih zmija u jezerima Irske i nakon što je Mr Holiday istražio stvar, otkrio je to da su jezera gdje su se ta stvorenja pojavljivala bila veoma plitka, oko šest stopa i puna ribe. Jedan morski serpent bi sigurno poremetio ekološku ravnotežu u jednom malom jezeru tokom jednog popodneva, gutajući tamošnje riblje stanovništvo.

Takođe smo povremeno dobijali i izvještaje o dinosaursima koji su užasavali nepripremljene kampere i motoriste u Italiji, Francuskoj i na srednjem zapadu SAD. Oni su ostavljali iza sebe odgovarajuće dinosaurske tragove, međutim, kao obično, kad su gomile policajaca i lovaca pokušale da im uđu u trag, ovi bi se jednostavno isparili u zrak.

Gdje se to dinosaurusi sakrivaju? Ili, oni serpenti od 90 stopa? Ili, oni 18 stopa visoki humanoidi? Da li to oni otpužu u neku skrivenu mrežu dubokih pećina, kako neki vijernici tvrde?

Mnogo je vjerovatnije da to nisu stvarne životinje, nego distorzije naše realnosti, ubačene u naš vremensko-prostorni kontinuum od strane jedne obijesne sile iz superspektra. Navedena čvrstoća nekih od tih stvorenja indicira da ona nisu od krvi i mesa, nego su sačinjeni od vrlo sabijenih atoma sličnim plutonijumu. Isto tako, radioaktivni metali od plutonijuma koje pravi čovjek, propadaju vrlo velikom brzinom. Plutonijum je veoma težak i potrebno ga je samo pet kilograma da bi se napravila atomska bomba.

S obzirom na to da energetske mase u superspektru mogu mijenjati svoje frekvencije i kretati se prema gore ili dole u EM spektru, možemo prepostaviti to da one mogu manipulisati atomsku strukturu i ulaziti na našu ravan egzistencije, stvarajući atome koji se uklapaju s našom atomskom strukturom. Naši drevni pretci su nazivali taj proces – transmogrifikacija. Teži, čvršće sabijeni atomi sa gušćim poljem orbitirajućih elektrona, otpuštaju svoju energiju veoma brzo. Plutonijum je veoma nestabilan elemenat podložan spontanom sagorijevanju. Ovdje možemo zamisliti da kad energije superspektra podese svoje vibracije na našu realnost, onda se one mijenjaju u kratko-živeće atome neobične gustine. U početnom vremenu njihovog stvaranja, transmogrificirani entiteti su relativno bezopasni za nas, međutim, kad počne njihovo propadanje, oni onda odašilju velike količine elektrona i radijacije koja može nauditi ljudima i životinjama, na isti način kako nam i leteći tanjiri mogu našteti.

Drugi sporedni produkt atomskog propadanja je jedan čudan efekat na električne aparate. Elektroskop je jedan od prvih uređaja koji je bio otkriven za testiranje radioaktivnih materijala. On se jednostavno sastojao od dva zlatna listića koji su visili na metalnom štalu unutar jedne boce. Zlatni sprovodnici su bili nanelektrisani statičnim elektricitetom i odbijali su se jedan od drugog. Kad je radioaktivna supstanca bila držana iznad metalnog štapića, onda bi se listići zlata međusobno privlačili i njihovi naboji bi bili momentalno otpušteni. Isti efekat može narušiti elektroško paljenje, poremetiti prijenos struje u dalekovodima i ometati telefonsku komunikaciju, ne zbog nekih elektromagnetskih efekata, nego zato što energetsko polje radioaktivnog monstruma ili NLO-a, privremeno ulazi u interferenciju sa elektronima u žicama. Elektricitet ne može proći kroz žicu koja je zahvaćena energetskim poljem sve dok ono ne bude odstranjeno.

Neki od naših smiješnih monstruma ostaju na određenom području nekoliko dana gdje budu viđeni od strane nekoliko svjedoka i na kraju nestanu. Tokom tog perioda dolazi i do nasumičnih napada na domaće životinje, zato što monstrum, na neki način, obnavlja svoju opadajuću energiju uz pomoć zemaljske životinske materije. Međutim, to je jedna bitka u kojoj nema pobjede jer monstrum mora, na kraju, da se „istopi“, ostavljući iza sebe ništa drugo do užasan smrad.

U nekoliko slučajeva, pojavljivao bi se NLO i usmjeravao na njih jedan jak svjetlosni snop. Monstrumi bi nestajali ostavljajući iza sebe samo ostatke silikona karbida (SiC), jedne vrlo čvrste kristalne supstance koja je bila nalažena na stotinama mjesteta gdje su viđeni NLO-i i monstrumi, širom svijeta. To se često pogrešno smatralo pepelom ili čađu od nekog šporeta. Logički, to je sve što ostaje iza jednog procesa transmogrifikacije.

Činjenica da su NLO-i bili viđani kako „napadaju“ entitete uz pomoć svjetlosnih snopova, inspirisala je teorije da leteći tanjiri obavljaju policijsku ulogu u našu korist, štiteći nas od monstruma. Na prethodno pomenutom mjestu viđenja monstruma, Presque Isle, visoki dlakavi monstrum se približio grupi svjedoka u autu. Jedan

svijetleći objekat se pojavio u zraku ispaljujući svjetlosne snopove u svim pravcima i monstrum je nestao. Njegovi tragovi su bili nađeni na pješčanoj plaži a jedna mala količina silikona i silikon karbida, bila je nađena na mjestu gdje su tragovi naglo prestali.

Vijernici u NLO-e bivaju neprestano razočarani nalascima silikonskih spojeva – jedne od najuobičajenijih materija na zemlji – na mjestima pojave NLO-a. Oni bi radije da se na tim mjestima nađu neki egzotični, nepoznati metali koji „nisu od zemlje“.

Kao uvod u veliki talas NLO-a u SAD, u 1947.g., iznad Skandinavije su se pojavile „rakete-utvare“ koje su ostavljale iza sebe velike količine silikon karbida. Najvažniji NLO događaj u 1947.g., kompleksna misterija Tacoma zaljeva, takođe je proizvela veliku količinu „šljake“.

Mi ne znamo mjesto odakle nam dolaze leteći tanjiri i monstrumi, međutim, znamo gdje idu. Ti jadnici se bukvalno tope.

13.

Drevni zmajevi, monstrumi i demoni su navodno zaudarali na sumpor. Sumpor, kad gori, smrdi kao pokvarena jaja. Današnji svjedoci se često žale da monstrumi i neki NLO-i smrde na pokvarena jaja. Ponekad je taj miris još gori i upoređivan je s ogavnim močvarnim gasom. Močvarni gas se sastoji od vodonik slufida (H_2S), metana (CH_4) i fosfina (PH_3).

Dakle, prvi znak kojeg imamo je užasan smrad. On može biti toliko ogavan da se psi i ljudi mogu razboljeti od njega. Na jednom od mojih putovanja i ja sam bio žestoko zapahnut time. Podsjetilo me je na bombe od vodonik sulfida koje sam pravio kad sam bio dijete uz pomoć mog hemijskog pribora – kad sam pokušavao da napravim atomsku bombu i da postanem prvo dijete koje će zavladati svijetom. Međutim, da bi se zasitilo jedno vanjsko područje smradom (on ponekad tu visi satima) potrebne su ogromne količine H_2S gasa.

Druga važna karakteristika monstruma je da se skoro uvijek pojavljuju u blizini neke vode – jezera, potoci, rezervoari, močvare... To je pokrenulo neke diskusije da ta stvorenja mogu biti amfibije koje, u stvari, žive na dnu tih vodenih površina i samo ponekad izlaze napolje da se prošetaju po zemlji. Ukoliko bi to bio slučaj, onda im kupanje nimalo ne nedostaje, međutim, oni bi tada pomalo mirisali na stajaću vodu i zašto onda vodonik sulfid?

Vodonik je, naravno, prvi i osnovni elemenat univerzuma. Neka vrsta hemijske reakcije se događa na područjima zahvaćenim NLO talasom, vjerovatno jednostavna kombinacija vodonika i ugljika (metan), stimulisana ubrizgavanjem jedne energetske

mase. Tolike količine gasa ne može proizvesti neka obična životinja bez obzira na to koliko dugo se nije kupala. Ovdje možemo slobodno zaključiti to da smrad jeste udružen s tim životinjama ali on nije njihov proizvod. Taj smrad je sporedni produkt jednog hemijskog procesa koji proizvodi transmogrifikaciju. U bezbrojnim pričama o duhovima koje su dobro dokumentovane, opisani su i mirisi koji su se širili zrakom kad su se pojavljivali duhovi. Miris pokvarenih jaja je bio sasvim uobičajen a takođe i miris ljubičica. U poznatom slučaju „Bell Witch“ iz prošlog vijeka, sablasni posjetilac je mogao skoro trenutno da ispuni kuću odvratnim smradom. Slično kao i u slučaju Harrison-ovog Mome, Bell Witch je smrdio na fekalije.

Ima tu nešto trulo a nije iz Danske.

Užasan smrad dlakavih monstruma je posjetio mjesto Trenton, New Jersey, u 1956.g. i zapahnuo jednog noćnog stražara. Taj slučaj je zaslužio više pažnje nego što ju je dobio u to vrijeme, zato što je to bio jedan od rijetkih incidenata koji su pružali medicinske i legalne dokaze. Harry Sturdevant je radio kao čuvar dvadeset godina za kompaniju Herbert Elkins Construction i on je te noći patrolirao po jednom građevinskom mjestu kad je na nebu primjetio crvenu svjetlost.

„To je bilo oko 60 do 100 stopa u prečniku i primicalo se sve bliže“, rekao je Sturdevant.

„Bilo je oblika cigare bez krila ili peraja. Šištalo je kao kad odnekud ističe para. To me je najviše uplašilo u mom životu. Smrdilo je kao sumpor ili karabit ali je bilo malo drugačije. Ja ne znam šta je to bilo ali sam dobio mučninu i razbolio sam se. Izgubio sam čulo okusa i mirisa; moje grlo nije moglo ništa progutati. Stomak me je bolio više nego kad sam se oporavljao od napada bojnim otrovom u Prvom svjetskom ratu, u Francuskoj.

Pao sam na zemlju sav u bolovima i trebalo mi je pola sata do sat, prije nego što sam mogao opet voziti.“

Sturdevant je tako privremeno izgubio čulo sluha, vjerovatno zbog nagle promjene u vazdušnom pritisku ili uslijed destvovanja ultrasoničnih talasa koji su stizali iz tog objekta. On se tada prijavio za radničku kompenzaciju i dobio je taj slučaj. Jedan detaljan medicinski pregled mogao bi nam otkriti neke važne stvari o tom fenomenu. Na žalost, čak i danas, medicinski pregledi se rijetko obavljaju na svjedocima.

Istraživanja od strane NLO entuzijasta se uglavnom svode na detalje u vezi s tim što je svjedok vidjeo a ne što je osjetio i od čega je kasnije patio. NLO doživljaj je nešto cjelokupno a ne samo vizuelna percepcija. I zaista, mnogi vizuelni utisci su varljivi ili čak potpuno pogrešni.

Ufologija je bila u nemilosti u 50-tim godinama. Nekoliko ufoloških govornika iz tog perioda se posvetilo napadanju zlokobnih konspirativnih teorija dizajniranih za sakrivanje „istine“ od javnosti i nije bilo nikakvih praktičnih istraživanja, na bilo kom nivou. Dlakavi mirišljavi monstrumi nisu interesovali one koji su vjerovali u marsovce

i venerijance. Čak su i slijetanja NLO-a kojih je bilo mnogo u toj dekadi, bila ignorisana ili odbacivana kao prevare od strane ufologa koji su strijemili da zadobiju poštovanje i popularnost kod javnosti. U jednu ruku, oni su vjerovali u NLO-e i svemirske brodove a u drugu, oni nisu mogli povjerovati da se te stvari spuštaju na zemlju i da iz njih izlazi cijeli jedan assortiman kojekakvih stvorenja.

Jedna porodica kod mjesta Mahomet, Illinois, imala je susret s NLO u oktobru 1967.g., koji je rezultirao posebnim posljedicama. Njihova svjetla se nisu gasila ali je njihov račun za struju podivljao narednog mjeseca, skačući s prosječnih 14 dolara na 72 dolara. Kakva god stvar da je tu bila u pitanju, ona se stalno vraćala na Kelly-jevu farmu i očigledno navodila na divljanje strujomjer. Onda u 4 sata ujutro, u utorak, 19. decembra 1967.g. gospođa Maryellen Kelly je pogledala kroz prozor da vidi šta to uzbunjuje njihovog psa. Tamo napolju, neposredno iznad obližnjeg drveća, vidjela je nešto što je opisala kao – „veliku svijetleću narandasto-žutu stvar“. Ona se podigla prema sjevero-istoku i onda, brzo odletjela.

„Narednog dana“, rekla je kasnije, „moje lice je počelo da se crveni, moje oči su postale zakrvavljene, moje ruke su takođe postale crvene i otkriveni dio nogu, između suknje i čizama. Lijevo uho me je boljelo a kad bih izduvala nos, vidjela bih krv.“

Ja sam pregledao uginule životinje na područjima zahvaćenim navalom NLO-a. Njima je krv izlazila iz ušiju, nosa i usta. To je skoro siguran znak zračnog udara, odnosno, nagle promjene vazdušnog pritiska. Naravno, jedna najobičnija eksplozija može to uzrokovati, međutim, kod mnogih takvih slučajeva se nije čula nikakva eksplozija. Postoje slučajevi neobjašnjenih smrti uslijed zračnog udara, tamo unatrag do 1946.g.

Nebeski potresi – misteriozne eksplozije u zraku – prijavljivani su širom svijeta već mnogo godina, prije nego što je čovjek probio zvučnu barijeru i prouzrokovao zvučni prasak. Fort je naveo veliki broj nebeskih potresa iz devetnaestog vijeka. Čini se da je to neka vrsta meteorološkog fenomena, jedan iznenadni i masivni pomak zraka u gornjem dijelu atmosfere. Za sada, koliko znam, nijedan legitiman naučnik nije sproveo jedno ozbiljno istraživanje ovog fenomena. Nebeski potresi su rijetko povezivani s pojmom NLO-a, iako su NLO entuzijasti pokušavali da okrive za njih leteće tanjire. Fantomski objekti su bili elektronski praćeni uz pomoć radara i vizuelno uz pomoć teodolita kako putuju unutar atmosfere brzinama koje daleko nadmašuju brzinu zvuka, bez uzrokovanja zvučnog praska. Za vijernike bi to bio još jedan dokaz njihove superiornije tehnologije, međutim, neki trezveniji umovi kao što je fizičar i pisac, Arthur Clarke, smatraju da nedostatak zvučnog praska potvrđuje njihovu para-fizičku i nematerijalnu prirodu. Oni jednostavno ne potiskuju vazduh jer nemaju čvrstu konstrukciju.

Gromovite eksplozije, koje uzrokuju malu ili nikakvu štetu, takođe su se dešavale u kućama u kojima se pojavljuju duhovi i kod psi-manifestacija. Jedno od objašnjenja

bi bilo da kad se neki entitet ili sila iznenada materijalizuje na ili blizu zemljine površine, ona bi prirodno potisnula zračnu masu jednaku njenoj vlastitoj. To naglo potiskivanje zraka može imati eksplozivni efekat. U ufologiji postoji dosta slučajeva u kojima objekat nije sletjeo ili odletjeo, nego se samo pojavio i vrlo naglo nestao, uz prateću eksploziju. U nekoliko zapisa o „malim ljudima“ ili o patuljcima, ta stvorenja bi naglo nestala uz glasnu buku. Ukoliko bi jedan privremeni objekat bio naglo odstanjen iz atmosfere, zrak bi nahrupio da ispunu nastalu rupu i to bi proizvelo jednu imploziju.

Nebeski potresi mogu biti djelomičan odgovor za periodične epidemije razbijenih stakala na kućama i autima koje se mogu pratiti unatrag do 1920-tih godina.

Tokom 1954.g. i opet u 1974. godini, hiljade automobiliskih stakala su bila naprasno razbijena ili napukla. Možda se to desilo i vašem autu. Novine, od Kanade do Floride, užurbano su izvještavale o ovom neobičnom fenomenu koji je, u stvari, počeo u 1952-goj godini i nastavio se sve do 1954-te godine. Čak su i prozori s oplatama bili zahvaćeni tim fenomenom a stotine ljudi u Torontu su se žalili na misterioznu supstancu koja je padala s neba i izgorijevala im kožu. Danas bi za to bilo vjerovatno okrivljeno normalno zagađenje vazduha. Međutim, normalno zagađenje ne podrazumijeva masivne količine hidro-fluorične kiseline (H_2F_2), hemikalije koja napada silicijum i naširoko se koristi za graviranje stakla. Posprejajte to na automobilsku šoferšajbu i gledajte šta će se desiti. Dodajte to vodoničnom sulfidu i ne samo da ćete dobiti užasan smrad, nego ćete imati gas od kojeg možete dobiti trovanje fluoridom. On napada nos i grlo, izaziva nesvjesticu, slabost, mučninu i respiratorne probleme. Prekomjerna izloženost tom gasu može čak izazvati omekšavanje zuba i njihovo ispadanje.

Svetlucavi oblak ove materije je posjetio Youngstown, Ohio, 4. Jula, 1967. godine. U 9 i 15, te večeri, Thomas Valley je sjedio na prednjoj terasi svoje kuće, kad odjednom, skoro da nije mogao disati. Njegovi susjedi su takođe počeli suziti na oči dok su im pluća pucala. Ulazili su u kuće i uzimali telefone u ruke. Nekoliko blokova dalje, gosti restorana Lee and Eddie su panično izletjeli na ulicu a neki od njih su se i onesvijestili, upravo kada su naišla tri policajca i primjetila nešto što je ličilo na jedan veliki oblak blijedosvetlucavog dima koji se valjao po tlu.

„Mi smo došli da provjerimo da možda nije izbila neka vatра“, rekao je policajac Howard Moore. „Kad sam izašao iz auta, počeo sam se gušiti, zanesvijestilo mi se i suze su mi udarile na oči.“

Vatrogasna brigada Youngstown-a je došla na mjesto događaja sa bocama kisika. „To je bio neki fantomski oblak koji je ljudima tjerao suze na oči i činio da se osjećaju potpuno slabim“, izjavio je komandant brigade, Glen Schultz. Policija i vatrogasci su tražili izvor gasa ali nisu mogli ništa pronaći. Misteriozni oblak je otišao prema istoku. Naredne dvije sedmice nakon napada gasom, stotine stanovnika Youngstown-a su

izvijestili da su vidjeli niskoleteće okrugle objekte i čudna svjetla. Neki su izjavili da su ti objekti ostavljali iza sebe miris gorećeg katrana.

Sličan događaj je bio zapisan 13. augusta 1954.g. nedaleko od Singapura. Bilo je zahvaćeno područe površine dvije kvadratne milje oko aerodroma Chiangi i svi koji su bili unutra i napolju, satima su se gušili i plakali. Zvanični organi nisu mogli utvrditi uzrok. U maju, 1967.g. veliki dio grada Napulja u Italiji je morao biti evakuisan zbog velikog prisutva gasa kojeg niko nije uspjeo identifikovati.

Nekoliko puta, od 1935.g. gradovi i sela u Meksičkom zaljevu, posebno oni na obalama Floride i Teksasa, bili su zapahnuti ogromnim oblacima otrovnih gasova koji su dolazili s mora. Cijeli gradovi su bili evakuisani uslijed tih nedaća. Taj fenomen se proširio sve do obale Nove Engleske.

Devetnaestog januara, 1968.g. svi koji su živjeli na donjem Manhattanu su se držali za nos, nakon što je nadražujući gas koji je pekao za oči i štipao za grlo preplavio Njujork i Bruklin, počevši oko 8 sati, naveče. Za ovaj slučaj je bila optužena rafinerija nafte u New Jersey-u, međutim, da je to bilo tako, onda bi gasovi morali putovati uz vjetar. Jednu sedmicu ranije, petnaest velikih svijetlećih objekata je bilo prijavljeno u visini obližnje plaže Jones a telefoni u susjednim selima na Long Island-u nisu radili od 6:30 – 8:00, 13. januara, kad su ti objekti bili na tom području. Između trinestog i devetnestog, dolazilo je do velikih nestašica struje u mjestima Bronx, Queens i na Long Island-u. Kada saberemo sve ove stvari, možemo zaključiti da se nešto veoma neobično dešavalо na području Njujorka, tog januara.

Nešto još neobičnije se desilo u 1963.-65.g., kad su neki dijelovi područja Roger Mills County u Oklahomi, morali biti evakuisani, zbog toga što se tamo smjestilo nešto što je ogavno smrdjelo i što je sistematski ubijalo stoku i razboljevalo tamošnje stanovništvo. Četrdeset farmi je bilo zahvaćeno nečim što je smrdjelo, pogađate na šta, na - pokvarena jaja. Područje Roger Mills je na istočnom vrhu države, daleko od bilo kakvih industrijskih područja i daleko od smrdljivih fabrika New Jersey-a. Cjelokupno stanovništvo je brojalo samo pet hiljada.

Ta afera je počela u januaru, 1963.g. na farmi porodice Daniel Allen. Prema gospodinu Allen-u, oni su bili zapahnuti užasnim smradovima koji su im izazivali mučninu, kašalj, dijareju, bolove u mišićima i crvenilo na koži. Allen-ova kuća je bila napravljena od betonskih blokova 1955-te godine, i sada je počela da puca i da se runi. Tokom nekoliko sedmica, nevidljiva „materija“ je počela da odljupljuje farbu sa zidova, da runi gips i dezintegrira zavjese i odjeću.

„Posuđe je bilo najedeno sve dok nije izgledalo kao da su mu miševi izgrizli rubove“, rekao je novinarima gospodin Allen. „Crne rupe su se pojavile na srebrnom priboru za jelo i na loncima od nerđajućeg čelika.“

Dok su večerali, 12. marta, 1963.g. uveče, gospođa i gospodin Allen su iznenada pali u nesvijest. Čim su došli sebi, pobjegli su iz kuće ostavljajući iza sebe namještaj

i odjeću. Nakon toga, preseljavali su se još dva puta, međutim, ta čudna nedaća ih je i dalje pratila. Dr Frank Buster, lokalni ljekar, savijetovao ih je da se otsele još dalje. Dr Phillip Devaney iz mjesta Sayre, Oklahoma, rekao im je: „Imate još samo nekoliko sati života, ukoliko se ne udaljite od toga što vas truje“.

Zločudna „materija“ se proširila na farmu Woodrow Myers-a, tri i po milje južno od Allen-ove kuće. Myers-ova goveda su se razboljela a troje njihove male djece je oslabilo i poblijedilo. Djeci su počeli ispadati zubi, dobili su dizenteriju, kašalj a koža im je pocrvenila kao da je izgorjela na suncu. Čak su miševi, ptice i insekti napustili to područje. Četrdeset farmera je poslalo apel guverneru Oklahome, Henry-ju Bellmon-u, i Američki Zavod za Zdravlje je sproveo istragu. Zaključili su da - „problem zagađenja vazduha ne postoji na tom području“.

Šerif iz obližnje pokrajine Hutchinson County, Hugh Anderson je izdao karantinsku uredbu, zabranjujući stanovništву pokrajine Roger Mills da ulaze na područje pokrajine Hutchinson County, sve dok se ne identificuje nepoznata materija.

Ja sam skupio gomilu izvještaja koji opisuju misteriozne „gasne napade“, poslednjih godina, od Filadelfije u Pensilvaniji do Feniksa u Arizoni. Neki od njih, naravno, imaju perfektno prirodno objašnjenje kao što je isticanje hlora, međutim, većina njih su neobjašnjiva kao i tačka ubrizgavanja vodonik sulfida i hidrofluorične kiseline u našu atmosferu od strane nepoznatog izvora. Kao da mi već ne radimo dobar posao što se tiče zagađivanja naše atmosfere, pa nam neko ili nešto pomaže.

To nešto je organizovalo jednu blatantu demonstraciju iznad mjesta South Webster, Ohio, 9. januara, 1975.g. Ljudi su vidjeli niskoleteću, nepoznatu letjelicu kako tog popodneva kruži iznad njihovog sela, raspršavajući oblak magle. Nakon nekoliko minuta svako se borio za vazduh. Taj gas je izazvao mučninu, pečenje očiju, štipanje grla i iritaciju kože. Nekoliko ljudi se razboljelo od toga a 50 kuća je bilo evakuisano dok se zrak nije rasčistio.

„Ne znamo šta je to bilo i da li je bilo izbačeno namijerno ili slučajno“, rekao je načelnik policije, Archie Kirker. „To je pokrilo oko jednu kvadratnu milju i trebalo je više od 5 sati da se rasprši.“ Lokalni zvaničnici su uzaludno pokušavali da identifikuju misterioznu letjelicu. Nakon što je ispustila hidrofluorični gas, ona je jednostavno nestala u nebeskom plavetnilu.

14.

Ukoliko bi jedan dugokosi venerijanac pokucao na vaša vrata dok vi ovo čitate i pitao vas za čašu vode, tako da on može progutati pilulu (ta pilula će biti zelena ili narandžasta, proizvedena na zemlji i sastojaće se od derivata sumpora), možete biti

skoro potpuno sigurni u to, da se ta ista mala drama dešava u nekoj kući u isto vrijeme, mada, možda stotine milja udaljenoj od vaše.

To je zakon sinhroniciteta. Duplicirani paranormalni događaji se simultano javljaju na različitim lokacijama kako bi se nekom vjerovanju dao kredibilitet ili se stvorio neki referentni okvir. Područje ufologije obiluje sinhronizovanim događajima ali takođe, isto se dešava i na područjima religije, okultizma i vidovnjaštva. Paranormalni incidenti se dešavaju u masivnim talasima, ponekad grupisani u razmaku od nekoliko godina. Takozvane „poltergeist“ manifestacije izbijaju simultano s pojmom NLO-a. Anđeli, demoni, dlakavi monstrumi i morski serpenti, svi izbijaju na površinu u isto vrijeme kada NLO-i zaustavljaju usamljene vozače na udaljenim, sporednim putevima. Područja u tom prozoru naglo eksplodiraju sa svakojakim vrstama duhova, NLO-a, monstruma, nestancima životinja i neobjašnjivim poremećajima pamćenja kod ljudi. („Prozor“ je geografska lokacija gdje se neprestano dešavaju neobični događaji, vijek za vijekom.) Ufolozi pokušavaju da objasne fenomen talasa različitih pojava ukazujući na to da je potrebno mnogo vremena kako bi svemirski brodovi otišli do njihove planete, pa se opet vratili natrag ovamo. Okultisti pothranjuju jedno komplikovanije vjerovanje – da zemlja prolazi kroz prostorne zone naseljene užasnim spiritualnim bićima. Kad god uđemo u neku od takvih zona, ta bića „ucure“ unutra kroz rupe u našem eteričnom omotaču a te rupe su locirane na mjestima koje ja nazivam „prozorima“.

Ono što me intrigira je činjenica da svaki novi talas proizvodi jedan novi tip entiteta, čak i vrstu događaja, koji su bili prethodno nepoznati kod bivših talasa i koji se neće nikada ponoviti kod narednih. Naravno, takođe postoji i dosta konzistencije. U drugom slučaju, vjerovanja koja su inspirisana prošlim manifestacijama bi brzo odumrla.

Petog i šestog novembra, 1957.g. je bilo nekoliko slijetanja NLO-a i kontakata širom cijelih SAD. Žuto-zeleni ufonauti su kratko porazgovarali sa zapanjenim vozačima automobila, na lošem engleskom jeziku, na jednom autoputu u blizini mjesta Playa del Rey, u Kaliforniji, u noći, šestog novembra, dok je vozač kamiona kod mjesta House u Misisipiju, bio suočen sa grupom niskih bića s pastoznim licima koja su mrmljala na nekom nerazumljivom jeziku. Međutim, jedan veći događaj za vrijeme tog talasa je bio nevjerovatan susret prodavača gnojiva po imenu Reinhold Schmidt, izvan mjesta Kearney, u Nebrasci. Schmidt je tvrdio da su mu piloti koji su govorili njemački jezik, obezbijedili turu obilaska njihovog sletjelog objekta, oblika cigare (on je tečno govorio njemački jezik). Narednog jutra, Everett Clark iz mjesta Dante, Tennessee, navodno je vidjeo svijetleći objekat u polju iza njegove kuće. Ufonauti koji su govorili njemački jezik, pokušavali su da uhvate njegovog psa. Mnogo milja dalje, John Trasco, farmer iz New Jersey-a, je ganjao male ljudi sa buljavim žabastim očima, tjerajući ih sa svog imanja. „Mi smo mirni ljudi“, protestovali su mali ljudi. „Mi ne želimo nikakve nevolje. Mi samo hoćemo vašeg psa“.

Reinhold Schmidt je kasnije postao tipični kontaktirani. Tvrdio je da je godinama kasnije, imao stalne kontakte sa ufonautima. Kao što je slučaj s patuljcima, Braćom i Starcima, kad ufonauti jednom ostvare kontakt s nekim ljudskim bićem, oni ga održavaju sve dok ovoga potpuno ne unište. U Schmidt-ovom slučaju, oni su mu ljubazno otkrili gdje se nalazi rudnik kvarca koji ima neka neobična svojstva. Taj kvarc je mogao, nekako, da lijeći rak. Schmidt je kupio taj rudnik i počeo da prodaje dionice. Njegovi dioničari su ga na kraju tužili sudu a njegovi svemirski prijatelji su ga napustili.

Da li je Hitler dobro i živo na Veneri? Ili su ufonauti koji su pričali na njemačkom u mjestima Kearney i Dante, samo ultra-terestrijalci koji su igrali jednu od njihovih beskonačnih igara? Nakon 1957.-me godine, arjevski piloti letećih tanjira su postali rijetkost. Neko vrijeme u kasnim 50-tim godinama, grupa bića s visokim čelima i velikim mačjim očima, pojavljivala se ispred ljubitelja auta u Engleskoj. Bio je i određeni broj slučajeva gdje su nimfomanijaci iz svemira nudili svoje seksualne usluge mladim farmerima i univerzitetским studentima.

Ja sam istraživao tu naglu pojavu seksualnih veza na nekoliko različitih koledža u 1967. godini, i brzo sam shvatio da se tu radilo o jednoj varijaciji mnogo starijeg fenomena inkubusa i sukubusa (demonski ljubavnici). Pohotne plavuše sa iznimno dugim prstima su se nekada davno nametale sveštenicima i monasima. U prošlom vijeku, mladi crnci s juga su često sretali iste zločudne djevojke koje su ih gole mamile s ruba neke šume, pokušavajući da ih navedu da ovi navale na njih, upravo u vrijeme prolaska bijelaca tim mjestom. U tim vremenima bi crnce linčovali za tako nešto, dok bi te djevojke bježale u šumu i nikad više ne bi bile viđene.

Nisu sve ultra-terestrijalne igre tako bezopasne.

Flatwoods je mjesto s nekoliko razbacanih kuća na brdima u pokrajini Braxton, u Zapadnoj Virđiniji. Ono je udaljeno nekih pet milja od većeg grada, Sutton-a. Pokrajina Braxton je prozorno područje bogato folklorom o monstrumima, NLO-ima i stvarima koje noću iskaču pred ljudi. Nekoliko dana u septembru 1952.g., Flatwood je uživao slavu u nacionalnim medijima. Jedna posebna vrsta monstruma se tamо prizemljila, pokazujući sve one karakteristike koje sam već pominjao.

U 1952.g je u SAD došlo do jednog masivnog naleta NLO-a, koji je pratio uobičajene uzorke. Taj talas se proširio gore i dole uzduž Zapadne Obale a onda se počeo kretati u obliku klješta u dolinu Misisipija i Meksički zaljev, dok su druga „svjetla na nebu“ (SNN) zahvatila Kanadu preko područja Velikih jezera a onda obuhvatila Ohio, Illinois, Michigan itd. Rijeka Ohio se pridružuje rijeci Misisipi u mjestu Cairo, Illinois. Kada Cairo bude zahvaćen NLO talasom, onda znamo da će se aktivnost brzo proširiti gore i dole, dolinom Ohio i kroz Kentaki, Zapadnu Virđiniju i Pensilvaniju. Problem je odrediti gdje će tačno i kako taj fenomen udariti u tim područjima. U jednom od talasa, on može proizvesti jednu seriju slijetanja i kontakata s malim ljudima. U drugom, on se može pojaviti s nekim najnovijim tipom monstruma.

U petak, oko 7 uveče, 12. septembra 1952.g. jedna vatrena lopta je prohuktala preko Baltimora, Maryland, i uputila se ka zapadu. Ona je bila viđena od strane hiljada ljudi na Zapadnoj obali.

Nekoliko minuta kasnije, Woodrow Eagle se vozio u blizini mjesta Gasaway, u Zapadnoj Virđiniji, na njegovom putu ka Sutton-u, gdje je vidjeo goreći objekat kako pada s neba i udara u jedno strmo brdo na jugu. Misleći da se radi o rušenju aviona, on se okrenuo i vozio neke dvije milje do najbližeg telefona, odakle je nazvao šerifa u Sutton-u.

U Flatwoods-u, grupa dječaka se igrala na lokalnom fudbalskom igralištu kad su, oko 7 i 15, naveče, vidjeli jedan svijetlo crveni objekat kako leti sporo oko brda. Činilo se da se zaustavio u zraku a onda pao iza brda. Momenat kasnije, nebo je obasjala narandasta svjetlost a onda se ona polako utišala i na kraju pretvorila u jedan tamno crveni sjaj.

Dječaci su potrčali prema brdu. Napokon se u Flatwoods-u dešavalo nešto interesantno! Dok su trčali uzbrdo, prolazili su ispred kuće porodice May. Gospođa Kathleen May je izašla napolje na terasu i pitala ih je gdje idu.

„Leteći tanjur se spustio na brdo“, rekao joj je mladi Ronald Shaver. „Idemo da ga vidimo“!

Gospođa May ih je zamolila da je sačekaju dok ona ode po bateriju. Uzbuđenoj grupi se pridružio i susjed, sedamnestogodišnji Eugene Lemon, dok su ovi išli uzbrdo kroz mrak. Njegov pas je trčkaroa ispred njih. Naišli su na jednu kapiju visoku 5 stopa, koja je imala rezu na vratima. Prošli su kroz nju i uredno je zatvorili zasobom, namičući ponovo rezu.

U blizini vrha tog brda, pas je počeo da zavija i cvili a onda je bolno skiknuo i nabrazao dolje nizbrdo, proletivši pored grupe što je brže mogao.

Vrh brda je obasjala jedna pulsirajuća crvena svjetlost a onda ga je počela obuhvatati i jedna posebna izmaglica. Kad su gospođa May i dečki iz grupe ušli u to, bili su pozdravljeni jednim sveobuhvatnim, „bolesnim“ smradom koji im je natjerao suze na oči.

Isprepadani pas i užasni smrad su ih naveli da malo uspore. Boreći se za zrak, popeli su se uz zadnju krivinu i stigli na vrh brda.

„Ovdje nema ništa“, rekao je jedan od dječaka.

„Pogledajte tamo. Kod onog drveta!“, uzviknula je gospođa May. Mladi Neal Nunley, koji je nosio bateriju, posvjetlio je prema drvetu. Par velikih očiju je svijetlilo na jednoj visokoj grani. Pripadnici grupe su se ukočili na neko vrijeme, kao da su bili omamljeni. Tamo se činilo da pored drveta lebdi u zraku neki veliki objekat veličine jednog veoma velikog čovjeka. Svi svjedoci su se kasnije složili da mu je glava bila u

obliku lopate sa dva velika svijetleća oka iz kojih su isijavali plavi svjetlosni snopovi. Nisu vidjeli nikakve noge ili ruke. Onda se to malo pomjerilo, pokrećući cijelo svoje tijelo a plavi svjetlosni snopovi iz očiju su se usmjerili na jedno mjesto u travi. Tada je tamo neki veliki objekat počeo da pulsira, mijenjući boju od svjetlo crvene u narandžastu i opet natrag u crvenu.

Eugene Lemon je tu povukao najracionalniji potez. On se onesvijestio i pao kao mrtav.

Bilo bi preblago reći da su svi oni bili užasnuti i zbumjeni. Neki od dječaka su zgrabili Eugena za noge onda su počeli sa strateškim povlačenjem. Kad u stigli do one kapije, nisu imali vremena da je otvaraju. Gospođa May ju je nekako preskočila što je bio jedan podvig kojeg ona neće biti u stanju više nikada ponoviti. Drugi su proletjeli ispod nje, preko nje, oko nje – niko od njih se ne sjeća kako.

Eugenov pas je ležao u podnožju brda raširenih nogu i povraćao.

Nekoliko sati kasnije, stigao je lokalni šerif u društvu novinara iz Sutton-a. Šerif je odbacio cijelu priču i odbio da ide na brdo, međutim, novinari su otišli gore i tamo su naišli na onaj ogavni smrad koji ih je štipao za oči i grlo. Takođe su našli i tragove u travi, u smislu jedne zaravnjene okrugle površine prečnika 15 stopa, međutim, nije bilo znakova nekog monstruma ili objekta.

Prema našem zakonu sinhroniciteta, sličan mostrum bi se trebao pojaviti iste noći u Kaliforniji ili na nekom drugom udaljenom mjestu. Međutim, ovdje se fenomen malo iskrivio. Monstrum se opet uredno pojavio iste te noći ali u blizini mjesta Frametown, Zapadna Virđinija, što je na drugoj strani Sutton-a.

U deset sati uveče, 13. septembra, 1952.g., George Smitowski se vozio sa suprugom i kćerkom u blizini mjesta Frametown kad se njihov auto naglo zaustavio. Gospodin Smitowski je odmah izašao iz auta i primjetio je jak miris sumpora u zraku. Onda je spazio u šumi neku veoma jaku svjetlost i pomislio da nešto gori, pa se uputio tamo. Kako se približavao toj svjetlosti, osjetio je kako ga pecka nešto po tijelu kao električna struja. Počeo je da se tetura natrag prema autu, padajući usput nekoliko puta. Tamo je našao svoju suprugu s grimasom na licu, skamenjenu od užasa. Pokazivala mu je gestovima, bez riječi, prema jednom gigantskom, 10 stopa visokom, humanoidnom entitetu koji se nalazio na nekih 10-tak metara od njih. Zaključali su se u autu dok je ta stvar obilazila oko njih kao da je vršila neku inspekciju a onda je otišla natrag u šumu. Nekoliko momenata kasnije, iznad drveća se izdigla jedna blještava svjetlosna kugla i odletjela, ostavljajući iz sebe svijetao trag.

Nekoliko dana nakon monstrumove posjete Flatwoods-u, u pokrajini Braxton su se pojavila dva čovjeka, predstavljajući se kao trgovački putnici. Oni su sistematično posjetili kuće većine svjedoka, pokazujući malo interesovanja za prodaju tava i lonaca. Bili su jedino jako željni da satima razgovaraju o onim događajima.

Zakon sinhroniciteta je stvorio fascinantne statističke anomalije koje sugerišu to da svjedoci nisu slučajni, nego su stvarno izabrani. U stvari, što dublje zađete u ovaj biznis, utoliko više postaje očigledno to da se tu skoro ništa ne dešava slučajno. Viđenja prate unaprijed određene geografske i vremenske uzorke. Kod kontakata koji se čine slučajnim, dešavaju se repetitivne radnje (na primjer, inspekcija njihovih mašina uz pomoć baterije) kao da je stvar dobro uvježbana.

Dok sam se bavio gomilama izvještaja i podataka koji datiraju unatrag do 1890-tih godina i imenima hiljada svjedoka, primjetio sam jednu veliku zastupljenost čudnih prezimena, kao npr. Snitowski i jednu relativnu rijetkost uobičajenih prezimena kao npr. Smith ili Jones. S obzirom na to da ovdje imamo posla s hiljadama izvještaja, morale bi se tu javljati neke osnove statističkog zakona. Njih nema. Ukoliko u SAD ima više Smith-ova, nego Snitowski-a, zašto je onda toliko malo Smith-ova zastupljeno u tim izvještajima?

Tamo natrag u 1964.g. Administracija socijalnog osiguranja je objavila listu najuobičajenijih prezimena u SAD, baziranoj na kompjuterski obrađenim podacima i oni su bili po ovom redoslijedu: Smith, Johnson, Williams, Brown, Jones, Miller, Davis, Martin, Anders, Wilson. Čak ukoliko uzmemo jednu komparativno malu populaciju, kao 37 predsjednika, vidjećemo da trojica njih imaju prezimena iz prvih deset (Andrew Johnson, Woodrow Wilson, Lyndon Johnson). Zašto imamo tako malo Wilson-a i Johnson-a među svjedocima NLO-a? Obična vjerovatnoća bi nam trebala dati više Smith-ova od Snitowski-a.

U 1966-67.g. ljudi s prezimenom Reeve(s) su bili zahvaćeni u igre NLO-a. Članovi porodice Reeves u Oregonu su bili istjerani iz njihove kuće od strane sablasnih svjetala koja su prolazila kroz zidove i proganjali ih od jedne sobe do druge, kao loptaste munje (ali ovo definitivno nisu bile loptaste munje) dok su veći objekti lebdjeli iznad krova njihove kuće a sjenovite figure se kretale po njihovim poljima. Nekoliko mjeseci prije toga, John Reeves (nije u relaciji s prethodnim) iz mjesta Brooksville, Florida, tvrdio je da je stupio u kontakt s jednim bićem u svemirskom odijelu koje je sletjelo na jedan pješčani nanos. A jedan od najprominentnijih istraživača NLO-a iz 50-tih i 60-tih godina je bio Bryant Reeve.

Samo slučajnosti, možete reći. Međutim, ufološko područje je puno slučajnosti. Jedna od žrtava rušenja Srebrnog mosta u mjestu Point Pleasant, Zapadna Virđinija, mjestu dešavanja velikog talasa NLO-a, bio je čovjek po imenu Alvis Maddox. Tri mjeseca kasnije, u martu 1968.g. glavni šerif iz Teksasa je bio pomenut u vezi s jednim poznatim NLO događajem. Negovo ime je takođe bilo Alvis Maddox.

Tokom mojih putovanja primjetio sam veliki broj čudnih varijacija u ovoj igri. Spektakularna viđenja i slijetanja NLO-a su se dešavala na mjestima koja su se zvala Misery Bay, Misery Point, Mount Misery i Misery Hollow. (Misery: muka, nevolja, jad, nesreća, bijeda, tuga...; prim. prev.) U svakom slučaju, otkrio sam da su ta mjesta bila tako nazvana zbog nesrećnih stvari koje su se tu dešavale tokom

mnogih godina – pojave duhova, ubistva, čudni glasovi i buka, bizarre fantazme, neobjašnjivi nestanci djece i životinja...

Viđenja NLO-a u mjestu Point Pleasant u Zapadnoj Virđiniji bila su praćena viđenjima NLO-a u mjestu Point Pleasant u državi Novi Čarsi. Ponekad bi se viđenje NLO-a ili pojava monstruma desili simultano na dva mesta s istim imenom.

Neke od tih koïncidencija mogu čovjeku stvarno izazvati glavobolju. Monstrum iz Flatwoods-a je bio jedan od najpoznatijih slučajeva u 1952.g. Poslije toga je bilo još nekoliko opisanih slučajeva u SAD, sve dok se nebo nije prosulo u Kentakiju, u 1955.-oj godini.

Mjesto Hopkinsville, Kentucky, je veoma poznato po nečemu. To je rodno mjesto Edgar-a Cayce-a, proslavljenog medijuma i proroka. U noći, 1955.g., porodica po imenu Sutton je navodno vidjela kako jedna svjetlost slijeće na njihovo imanje i onda je nekoliko srebrnastih malih bića sa slonastim ušima napalo njihovu kuću. Članovi porodice Sutton su uzeli puške u ruke i počeli pucati na ta stvorena. To je trajalo satima. Kada bi pogodili neko od tih bića, ono bi samo napravilo salto unatrag (bili su nevjerovatno agilni) a onda bi se vratilo po još. Na kraju, porodica se ukrcala u njihov kombi i pobegla u Hopkinsville, gdje su odmah otišli kod šerifa. Na putu natrag, šerif je vidjeo jednu svjetlost kako se uzdiže u nebo. Bilo je nesumnjivo to da je užasnuta porodica vidjela nešto i da su rupe od metaka svuda po imanju dokazivale to da su oni očajnički pucali u nešto.

Ta priča je prenesena po cijeloj zemlji žičanim putem. U 1952. godini, događaj u Flatwoods-u je učinio poznatim mjesto Sutton u Zapadnoj Virđiniji. Sada, 3 godine kasnije, porodica Sutton je dospjela u novinske vijesti. Pucnjava u Hopkinwillu je postala „klasika“, vjerovatno jedna od episoda o kojoj se najviše pričalo u analima NLO-a. Tu porodicu su rutinski ispitivali oficiri Vazduhoplovnih snaga, međutim, dvije sedmice kasnije, na tom području se pojavio jedan par trgovackih putnika. Oni nisu prodali ništa od njihove robe jer su bili prezauzeti ispitivanjem svakoga o pomenutom incidentu.

Od tada nije mnogo Sutton-a bilo uključivano u incidente, međutim, na kraju sam napokon sreo jednog svjedoka koji se prezivao Jones, u 1967.g. Kasnije, u jesen 1973.g. žalio sam se raznim korespondentima i istraživačima u vezi s nestaćicom Smith-ova i Jones-a u izvještajima koji su stizali u vezi s velikim oktobarskim NLO talasom. Očigledno, neki venerijanac je takođe čitao moju poštu. U četvrtak, prvog novembra, 1973.g., gospođa Wanda Jones je pogledala kroz prozor njene kuhinje i zaprepastila se kad je ugledala jedan rotirajući narandasti objekat kako lebdi pet stopa iznad tla. „Bilo je veličine jedne duple garaže za auto“, rekla je ona, a emitovalo je glasan zujeći zvuk. Ona je pokupila djecu i pobegla kod susjeda.

„Nesumnjivo, gospođa Wanda Jones je vidjela nešto što ju je navelo na histeriju“, rekao je reporterima policijski načelnik, Garry Jurkowski.

Gospođa Jones živi izvan sela Perry, u državi New York. Većina ljudi u mjestu Perry su poljskog porijekla, pa imaju teška imena, kao onaj policajac Jurkowski. Pa dobro, zašto su onda prijateljski venerijanci odlučili da se pokažu baš jednom od rijetkih Jones-a na tom području? Odgovor je jednostavan, isto kao što je i paranoidan.

Perry je moje rodno mjesto. Gospođa Jones poznaje moju porodicu. To je bilo jedno od prvih viđenja NLO-a u Perry-u, od 1966. godine.

Udruženo sa sinhronizovanim događajima je nešto što ja nazivam – reflektivni faktor. Na neki način, fenomen odražava ili odbija natrag onaj materijal koji podržava bilo koje vjerovanje ili teoriju koja motiviše istraživače. Jednom, čisto iz razonode, zamislio sam postavku da neki od para-ljudi mogu biti akvatični. Oni nose đempere sa rol krgnama koje kriju škrge. Naravno, nisam nikome predočio ovu moju nevjerovatnu teoriju i ono što je stvarno zapanjujuće – tokom sedmice kad sam se zabavljao s ovom teorijom, iznenada sam primio pismo od jednog mladića iz Floride koji mi je predočio jedan izvanredan susret.

Stopirao je i povezao ga je čovjek koji je imao zaliske na vratu koji su ličili na škrge. Inače, nikada nisam primio nikakav sličan izvještaj. Ovaj je stvarno bio poseban.

15.

Dva zvuka koja su najuže povezana sa viđenjem monstruma su vrisak žene i plač bebe. Zvuk bebe koja plače je takođe dobro poznat psi-istraživačima a prema folkloru iz Sjeverne Karoline i drugih južnih država, on se često čuje i u kućama koje posjećuju duhovi a takođe i na napuštenim grobljima, kasno po noći. Naravno, zvuk jecanja ili vrištanja žene je klasično oglašavanje legendarnih „banshee-a“ (jedna vrsta ženskog duha ili vile; prim. prev.) poznatih u Africi, Irskoj i jugoistočnoj Aziji.

U stvari, zvuk banshee-a se može proizvesti i mehaničkim putem, izazvan naglom promjenom temperature. Lažni medijumi su proizvodili taj zvuk u prostorijama gdje su se održavale seanse uz pomoć trljanja toplog srebrnog dolara po komadiću suvog leda. Nagle promjene temperature su prilično uobičajene kod priča o duhovima i kod izvještaja o NLO-ima. Neka prostorija ili unutrašnjost auta mogu postati nepodnošljivo vrući ili nepodnošljivo hladni za samo par sekundi u prisustvu neke utvare ili NLO-a. Vijernici u NLO-e smatraju to mehaničkim efektom superiorne tehnologije NLO-a.

Više je moguće to da su ti zvučni talasi proizvođeni od strane istog fenomena koji mijenja hemijski sastav zraka i proizvodi užasan smrad. Oni ne potiču iz veselih, dlakom pokrivenih glasnih žica, nego kao rezultat nagle promjene temperature, što stvara iznenadne zvučne talase kada se topli vazduh istiska od strane mase hladnog zraka.

Neke životinje takođe mogu praviti slične zvukove ali su oni više guturalnog karaktera kao ječanje ili cmuganje.

Zvuk igra još jednu ulogu u misteriji monstruma. Da li znate zašto vaša lokalna crkva ima glasno zvono koja vas budi ujutro svake nedjelje? To je zaostatak od jedne drevne tradicije koja je bila poznata i praktikovana od strane svakog plemena na ovoj planeti. Demoni su navodno alergični na glasne zvukove, posebno na zvukove u ultrasoničnom opsegu frekvencija. Kada je „strašni snježni čovjek“ (Jeti, prim. prev.) bio viđan na Himalajama, lokalne lame bi se pojavile s njihovim zvonima i trubama od rogova i tako napravili veliku larmu koja bi otjerala to stvorenje. Glasna zvona su bila korištena u hramovima daleko prije hrišćanske ere, ne da bi se privukli vijernici, nego da bi se otjerali đavoli i zli duhovi na dane svetkovina. Visoko rezonantna zvona i muzički instrumenti, slični pištaljkama za pse (koje se ne mogu čuti ljudskim uhom), bili su najefikasniji način za oslobođanje od zmajeva i crvenookih monstruma.

Očigledno, neke fantazme koje ostavljaju iza sebe tragove, „tope“ se kada su izložene zvuku visokih frekvencija. Međutim, glasni zvukovi koji su niže na skali, takođe utiču na njih. Sirena od auta, na primjer, takođe će poslati VDM-a (velikog dlakavog monstruma) da potraži sklonište. Određeni piskavi zvuci mogu rasčistiti nebo od NLO-a a policijske i vatrogasne sirene takođe predstavljaju efikasne anti-baučne uređaje.

Psi, mačke, konji i druge životinje s čulom sluha koje je daleko osjetljivije od ljudskih ušiju, često reaguju sa strahom ili panikom, prije nego što ljudski svjedok vidi nešto neobično. Gordon Creighton, penzionisani britanski diplomat, napravio je jedan katalog hiljada slučajeva kod kojih su bile primjećene takve životinske reakcije, prije ili za vrijeme pojave NLO-a ili nekih okultnih manifestacija. Leteći tanjiri su često praćeni jednim misterioznim bruhanjem i drugim zvučnim signalima koji su visoko na audio skali. Ti zvukovi su čak snimljeni na magnetofonske trake mnogo puta. NLO entuzijasti generalno objašnjavaju te zvukove kao jedan sporedni produkt tehnologije tih objekata. Međutim, proučavajući mnoge od tih slučajeva, pala mi je na pamet mogućnost da su ta područja izlagana visoko-frekventnim zvucima iz nekih drugih razloga. Da li su te stvari na taj način rastjeravale druge entitete i sile na tlu, prije nego što bi se oni spustili i pokupili neku kravi ili šta god drugo? Ili je njihova svrha zlokobnija?

Naši smiješni ultra-zemaljci nisu samo osjetljivi na zvuk, nego su osjetljivi i na svjetlost. Istoriski, psi-manifestacije se dešavaju obično u potpunom mraku. Ukoliko bi bilo svjetlosti, onda bi ju isti fenomen prvo gasio. Mnogo prije otkrića sijalice, bilo je na hiljade iscrpnih izvještaja gdje bi svijeće u dobro zatvorenim prostorijama (gdje je svaki propuh isključen) bivale misteriozno pogašene, prije nego što bi se pojavio duh. Ne-električne mašine kao satovi ili čak vjetrenjače bi se naglo zaustavljale u prisustvu tih sila.

Moderni NLO incidenti su proizveli hiljade izvještaja o onome što je poznato kao elektro-magnetni (EM) efekat. Automobili se zaustavljaju i njihovi električni sistemi prestaju da rade kad se pojavi NLO. Na područjima zahvaćenim talasom NLO-a, dolazi do nestanaka struje. Radio i telefoni počinju da lude. Kamere koje rade na baterije, odbijaju da rade. NLO entuzijasti su godinama smatrali sve to kao jedan dokaz da su NLO-i opkoljeni jednim veoma jakim EM poljem. Međutim, taj EM efekat ide mnogo dalje izvan normalnih magnetnih aberacija.

Prije nekoliko godina, kompanija Ford je sprovedla jednu seriju testova kako bi odredili to koliko je magnetizma potrebno da bi se zaustavio rad automobila. Ispostavilo se da bi za tako nešto, magnetno polje trebalo biti jako 20 hiljada gaussa. Toliko intezivno polje bi sigurno promijenilo normalno magnetno stanje automobila (i moglo bi se kasnije lako detektovati) a takođe bi savilo i oštetilo mnoge delikatnije dijelove auta.

Satovi takođe prestaju da rade u prisustvu NLO-a. Čak i oni satovi koji su napravljeni od nemagnetičnih legura. Taj EM efekat nije samo specifičan za NLO slučajeve. On se takođe javlja i kod pojave monstruma, duhova, pa čak i morskih nemani. NLO entuzijasti su jednostavno izlovali i preimenovali jedan fenomen koji je odavno poznat parapsihologima i lovcima na duhove. U nekim slučajevima je otkriveno da su žice odbijale da sprovode struju u prisustvo NLO-a. Čini se da taj fenomen ima sposobnost da crpi energiju, posebno električnu energiju i da paralizuje svu kinetičku silu. Točkovi neće da se okreću. Satovi neće da rade. Kamere na ručni pogon neće da rade. Naši ultra-zemaljci imaju sposobnost da manipulišu i začaraju sve naše igračke i mašine. Ono što je alarmantnije, oni su isto tako lako u stanju da manipulišu i ljudski mozak. Naši mozgovi su, nakon svega, električni organi koji rade na poznatim frekvencijama elektro-magnetskog spektra.

Kako možete vidjeti, ove misterije imaju ugrađene u sebi mnoge kontradikcije. Neki entiteti i sile reaguju negativno na zvukove visokih frekvencija, dok drugi proizvode i emituju takve zvukove. Jedan dio fenomena izbjegava svjetlost. Dio fenomena proizvodi svjetlost, čak zaslepljujućeg intenziteta. S druge strane, ukoliko usmjerite svjetlosni snop vaše baterije na neko od tih svjetala u zraku, u noći, kao što sam ja to radio u nekoliko slučajeva, taj objekat će se izmicati iz snopa. Ukoliko je objekat veoma blizu, onda vam baterija neće raditi.

Sve ove sile egzistiraju na našoj planeti još od početka, kako sam to već pomenuo. Međutim, mi smo ovdje uhvaćeni u jednoj igri u kojoj ih nanovo objašnjavamo u svakoj generaciji, kako se one stalno manifestuju na nove načine. Danas će jedna grupa pragmatičnih naučnika trezveno proučavati VDM-e, dok će negirati ili se čak podsmijavati proučavanjima NLO-a, od strane drugih istraživača. Druga grupa će se čak upustiti u postavljanje zamki za morske nemani dok će se neki baviti ganjanjem duhova. Nijedna od tih grupa neće biti zainteresovana da preispita dokaze koje posjeduju oni drugi. Međutim, svi su oni vjerovatno u potjeri za jednom te istom neopipljivom silom. Ukoliko želimo napraviti bilo kakav napredak, sve ove zasebne

istrage se moraju prvo udružiti. Smrad VDM-a može biti važniji od njegovih tragova. Brujanje i zujanje letećih tanjira ne mora biti proizvođeno od strane neke komplikovane mašinerije. To može biti samo još jedna od indikacija da u tim slučajevima imamo dejstvovanje jedne veoma kompleksne sile.

Neki od naših morskih nemani, dlakavih humanoida i svemiraca u srebrnim odijelima, imaju ogromne svijetleće oči. Moguće je da su te „oči“ jedina stvar kod tih entiteta. Njihova tijela, za koje se čini da su im oči nakačene, često su sjenovita i neodređena. Umovi svjedoka ispunjavaju prazan prostor. Oni vide par svijetlećih očiju nekoliko stopa iznad tla, pa prepostavljaju da su one povezane sa jednim gigantskim tijelom u mraku. Iste svijetleće grudve postaju morski serpent, ukoliko su viđene par centimetara iznad površine vode.

Na okultnom području, oči – ili jedno ogromno oko – igraju veoma važnu ulogu. Oko je jedan drevni simbol za božanstvo. Ljudi koji pate od paranoidne šizofrenije vide oči svuda. Kad otvore slavinu za vodu, jedno ogromno oko će iscuriti odatle. U egiptologiji, Horovo oko je jedan od najvažnijih simbola. Ono predstavlja sve vrste matematičkih jednačina. Na svakoj dolarskoj novčanici, na vrhu piramide i na suprotnoj strani velikog pečata, nalazi se isto veliko oko.

Prilikom mog rada na terenu, uvijek sam obraćao jednu veliku pažnju na dva fenomena: svjedočke koji su vidjeli jedan iznenadni svjetlosni bljesak i na ljudi koji su vidjeli neku vrstu oka za vrijeme njihovog doživljaja. Vizije oka ne mogu biti racionalno objašnjene ali su veoma važne.

Svaki čitalac je vjerovatno čuo za poznati slučaj „otmice“ Betty i Barney-a Hill-a. Oni su se vozili u 1961.g planinama u Novoj Engleskoj kad su navodno bili zaustavljeni od strane NLO-a i prebačeni na njega od strane grupe malih ljudi koji su onda sproveli na njima neke medicinske preglede. Ta priča se prvo pojavila u magazinu Look a kasnije je bila napisana i knjiga o tom slučaju.

Barney je vozio. Kasnije je rekao da je vidjeo ogromno oko za koje se činilo da je visilo u zraku, ispred šoferšajbe, prije nego što je zaustavio auto radi malih ljudi u crnim kožnim jaknama koji su slučajno ličili na grupu normalnih mladića koje su on i njegova žena prethodno sreli u jednom restoranu pored puta. Lebdeće oko je znak koji odaje to da je doživljaj porodice Hill bio uveliko halucinatoran.

Razdvajanje stvarnog od nestvarnog u tom slučaju je jedan veoma težak zadatak. Međutim, ja ču to ovdje poduzeti. Jedna veoma čudna i nevjerovatna sila dejstvuje na ovoj planeti i vrijeme je da ju pogledamo onakvu kakva ona jeste a ne onako kako mi nju zamišljamo ili želimo da ona bude.

Najprokletiji dokaz protiv fizikalnosti tih stvorenja je njihova nevjerovatna sposobnost da se ispare u tanki zrak. Na desetine puta, tokom poslednjih godina, velike potjere naoružanih ljudi, potpomognute psima tragačima i helikopterima, pretraživale su područja na kojima su viđeni monstrumi od strane kredibilnih svjedoka. Svaka

stijena, pećina, grm i jaruga su bili pretreseni. Te životinje nikada nisu bile nađene, niti njihovi ostatci, gnjezda, mesta gdje su živjele i gdje su se hranile.

Drevni istraživači su patili od sličnih frustracija kad su pokušavali da prate zmajeve, himere koje bljuju vatu iz usta, rogate demone i dlakave dvonožnjake koji su bili viđani u ranijim vremenima. Onda, kao i sada, bili su nalaženi duboki tragovi u blatu, koji bi naglo prestajali kao da se životinja uzdigla odatle direktno na nebo. Ti tragovi, sami po sebi, nisu bili impresivni. Duhovi, vile, vampiri, dragoni i papkarski demoni, svi oni su razbacivali unaokolo takve fizičke dokaze, na njihovim putevima, kako bi dokazali svoju istinitost i podržali referentni okvir unutar kojeg se oni manifestuju. Tako, na hiljade godina ranije, ljudi su zaključili da monstrumi nisu stvarni. Grčka riječ „khimaira“ (himera) je dobila značenje – jedna nestvarna, smrđljiva transmogrifikacija koja bljuje vatru. Riječ „specter“, koja znači – duh, prikaza ili sablast, potiče od latinske riječi „spectrum“ jer su ti stari narodi primjetili da sablasti koje se pojavljuju na zemlji, često prolaze kroz sve boje spektra, isto kao što čine i današnji NLO-i. Kada su uvedeni novi referentni okviri kao, na primjer, vile i vilenjaci srednjeg vijeka, učenjaci i naučnici su sproveli pažljiva istraživanja i na kraju su zaključili da takve stvari nisu stvarne.

Arthur Conan Doyle, čovjek koji je stvorio Šerloka Holmsa, jednom je objavio seriju očigledno autentičnih fotografija malih ljudi. Nessie, fantomski morski serpent iz jezera Loch Ness, u Škotskoj, bio je fotografisan nekoliko puta ali ronioci, podmornice i svi drugi moderni aparati nisu uspjeli locirati Nessie u jezeru i potvrditi njegovo postojanje. Isto tako, fotografски dokazi naših VDM-a i Sasquatch-a, depresivno su nedovoljni. Istina je to da je napravljeno nekoliko fotografija, međutim, one nisu prošle ispitivanja biologa i antropologa. Uzimajući u obzir jedan široki assortiman zvijeri koje tumaraju unaokolo i koje se često prikazuju, trebalo je biti više fotografskih dokaza, nego što ih imamo.

Dok se te stvari čine veoma opipljivim za njihove iznenađene očevide, one su u stvari toliko opipljive koliko su opipljivi i oblačići iz močvarnog gasa – u jednoj minuti zasvjetle, u drugoj nestanu.

Bez obzira na to, sve veći broj antropologa i univerzitetskih profesora postaje uvjeren u njihovu istinitost. Nekoliko dobro finansiranih ekspedicija je krenulo u potragu za Sasquatch-om u kanadskim šumama, u 1973-1974.g. Oni su pronašli više tragova, više svjedoka a čak su napravili i par dubioznih fotografija. Druge ekspedicije su imale posla kod jezera Loch Ness, već godinama. Kamere su postavljene oko perimetra jezera. Japanske podmornice su zaronjene u mutnu vodu u 1973.g. Bilo je novih viđenja lukavog morskog serpenta ali nije bilo ubjedljivih dokaza.

Jedan od najupornijih tragaoca za Loch Nessie, F.W. Holiday, sada je odbacio fizikalnu teoriju. On je proučavao čudne psi-manifestacije koje prate sve to i ometaju naučne istrage. U njegovoj poslednjoj knjizi, Holiday je naveo čudne koincidencije i

fascinantan istorijski materijal koji ukazuju na to da se tu radi o jednoj pojavi parafizičke prirode.

U augustu 1968.g., Holiday je bio prisutan kad je Nessie podigla iz vode svoju ružnu glavu kako bi pogledala malo unaokolo. Iako je na obali bilo određeni broj pouzdanih svjedoka, zvijer je izabrala da se pojavi na jednom od samo par mjesteta koja su bila zaklonjena od raznih kamera!

„Istraživački Biro Loch Ness je imao kamion s kamerom na mjestu Quarry Bay“, izjavio je Holiday, „a drugi je bio lociran 4 milje dalje, na mjestu Tor Point. Posmatrači su bili pažljivi i voljni da nešto vide, međutim, nisu vidjeli ništa. Fenomen se toliko dobro sakrio od njih, da ga oni ne mogu vidjeti.“

Fotografi željni snimanja NLO-a, širom svijeta, bivali su jako zaprepašteni kad su njihove skupe kamere zakazivale u kritičnom momentu, vraćajući se na normalu čim bi NLO-i nestali s vidika. Holiday je naveo dosta slučajeva kad se to isto dešavalo u slučaju s Nessie. U nekim slučajevima, kamere su se činile kao da rade ali kad bi razvili filmove, na njima ne bi bilo ništa. To se stalno dešava bezbrojnim fotografima NLO-a, lovcima na duhove i VDM-e.

Da stvar bude interesantnija, bilo je i mnogo slučajeva kada se činilo da su NLO-i, utvare i monstrumi, namijerno pozirali fotografima. Oni bi stvarno čekali dok svjedoci odu po kamere do njihovih kuća ili auta, grozničavo ih napune filmovima i vrate se da ih uslikaju. Greenhaw-ov srebrni čovjek iz Alabame (pogledaj 16. poglavlje) je očigledno pozirao kao što je i Sasquatch, fotografisan od strane Ivana Marx-a, u 1973. godini. Nessie je takođe pozirala nekoliko puta, tokom nekoliko godina. Čim blenda na aparatu klikne, entitet ili objekat ode negdje.

Očigledno, iza ovih manifestacija postoji jedna vrsta inteligencije. Ona je nestašna s jednim velikom smislom za humor. Da li bi bića s neke udaljene galaksije prevaljivala tolike udaljenosti, samo da bi se sprdala s nama? Parapsiholozi koji su se posvetili „poltergeist“ slučajevima (poltergeist je jedan bučan, dosadan i neugodan duh), primjetili su istu vrstu vragolija. Nakon što je istražio mnogo poltergeist slučajeva, zoolog, Ivan Sanderson je uporedio njihov mentalitet s mentalitetom jednog malog djeteta ili životinje, slične majmunu. Tokom mojih vlastitih avantura s ljudima koji su tvrdili da su u kontaktu s NLO entitetima, zaključio sam da su predstavnici te superiorne tehnologije s neba bili nevjerovatno glupi, da su imali jedan divlji i zao smisao za humor a takođe i goropadan temperament, kao đavolji, demonski ili vilenjački, iz ranijih vremena.

Prema ljudskim standardima, ti fenomenalni entiteti su emocionalno poremećeni. Usamljeni istraživači, avanturišući po raznim referentnim okvirima, trudili su se da pridaju tim entitetima ljudske kvalitete, da pronađu neko racionalno objašnjenje za njihovo iracionalno ponašanje, da unesu jedan razum u njihovu nerazumnu prirodu: izvor tih podljudi i paraljudi nije mentalno normalan. Naši najveći naučnici, filozofi i teolozi su vijekovima gubili vrijeme u beskorisnim naporima da pronađu mudrost u

sprdačinama superspektra. Kad se neki dlakavi monstrum prošulja kroz neko dvorište i zaviri u kuću kroz prozor kupatila, sam taj događaj nema nikakav značaj; mi smo ti koji mu dajemo značaj. Mi smo iskomplikovali ovu našu realnost razvijajući cijele kultove nerazumlja kako bi definisali nerazumne intruzije i učinili ih važnim u našim vlastitim životima. Ukoliko je izvor lud zbog toga šta nas stalno izaziva bez razloga, ko smo to onda mi koji dozvoljavamo sebi da budemo tako lako izazvani?

16.

Gdje je bio Dan Koehler, 19.-og augusta, 1973. godine?

Mr Koehler je najveći čovjek u SAD, visok osam stopa i dva inča. Međutim, u osam sati, te tople ljetnje večeri, neko ko je bio čak veći prošetao se glavnom ulicom sela Buffalo Mills, u Pensilvaniji. Ko god da je to bio, činilo se da je bio najmanje devet stopa visok a izgledao je vrlo ljudski, osim njegovog odijela koje je bilo skrojeno na neki čudan način i bilo je napravljeno od nekog materijala koji se neobično presijavao. Kako je prolazio ulicom, tako su se vrata na kućama glasno zalupljivala, a zabezeknuta lica su radoznalo virila iza uglova i prozorskih zavijesa. Njegov mračni prodorni pogled je kočio preneražene prolaznike dok je ovaj opušteno hodao a njegove duge noge su jedva dodirivale trotoar.

Prošao je kroz grad tiho i mirno, i otšetao u zaborav. To je bio samo jedan iz hordi čudnovatih posjetilaca koji se periodično pojavljuju niotkuda, često u centrima velikih gradova a onda se opet istope u nepoznatom.

Nekoliko mjeseci ranije, sličan stranac je ušao u jedan bar u mjestu Tres Arroyos, u Argentini. On je takođe bio neobično visok i imao je neugodan pogled. Nekoliko posjetilaca bara je uzbudjeno dahtalo dok je ovaj išao prema toaletu. Prošlo je neko vrijeme a ovaj se nije pojavljivao, pa je vlasnik otišao da provjeri. Mala prostorija bez prozora je bila prazna. Nije bilo nikakvog drugog izlaza. Barmen je pozvao policiju i oni su pregledali cijelu kafanu. Činilo se da se sedam stopa visoki stranac, pustio zajedno s vodom kroz klozetsku šolju.

Svake godine se pojavljuju stotine priča ove vrste, zabrinjavajuće male misterije koje rijetko privlače neku veliku pažnju. Individualno, ti incidenti su besmisleni i nebitni. Međutim, oni se ponavljaju godinu za godinom, dekadu za dekadom, vijek za vijekom, u svim dijelovima svijeta. Često, pored njihovih bizarnih pojava, ta stvorenja uspiju da privuku pažnju na sebe preko neke gorovne mane (ukoliko uopšte budu govorili), neobičnog ponašanja ili čudne odjeće. Često im kosa ima neobičan izgled kao da je loše ofarbana ili kao da nose neku periku iz kućne radnosti. U 1954.g., jedan od tih likova se, navodno, obreo u Kentakiju, noseći čudne cipele. Prema svjedoku:

„Prije nekoliko mjeseci jedan mladić koji je odsjeo u mojoj kući, pozvao me je na ručak u restoran koji se nalazio na prizemlju. Nakon što smo ručali, oboje smo otišli do toaleta. Kada sam izašla iz ženskog toaleta, moj pratilac je stajao kod vrata i upitao me: „Meg, da li si vidjela onog čovjeka koji sjedi dole na kraj, s cipelama koje imaju mjesto za svaki prst?“ Odgovorila sam mu da nisam. Onda mi je on sugerisao: „Vrati se natrag tamo u crvenu prostoriju, pogledaj ga, pa dođi opet ovamo.“

Tako sam i uradila. Taj čovjek je sjedio tamo s rukama na koljenima. Bio je visok. Njegova glava i ramena su bili veći, nego kod bilo koga drugog tamo. Nije progovorio nijednu riječ a posmatrao je svakoga. Kad je vidjeo mene kako gledam u njegove noge, ustao je i izašao napolje. Nosio je tamno smeđe odijelo a njegove petoprstaste cipele su takođe bile smeđe. Prsti na nogama su mu bili dugi i veliki a stopalo mu je bilo nekako usko kod pete.“

Pisac po imenu Charles Fort (1874-1932), skupio je hiljade priča o misterioznim strancima iz devetnaestog vijeka i prezentirao ih u jednoj seriji knjiga, objavljenih u 1920-tim godinama. On ih je nazivao – „parada prokletih“. Ta parada se nastavlja. Prokleti još uvijek marširaju među nama, njihove noge stupaju u ritmu jednog udaljenog i drugačijeg bubnjara. S naše strane, mi ih ignoriramo ili se nelagodno podsmijevamo, ukoliko čujemo nešto o ovim povremenim i besmislenim posjetama. Jedna mala grupa ljudi koja naziva sebe Forteancima (prema Charles-u Fort-u, prim. prev.), brižljivo je skupljala takve anegdote i pažljivo ih dokumentovala. Priča iz Buffalo Mills-a je bila objavljena u žurnalu The Info, koji je pripadao Internacionalnoj Forteanskoj Organizaciji, nakon što ju je prvo prenjeo magazin Jeanelle News Dispatch, koji je pripadao engleskom, prilično poštovanom Flying Saucer Review. Priča o čovjeku sa smiješnim cipelama iz Kentakija je bila prenesena od strane Harold-a T. Wilkinsa, velikog britanskog istraživača.

Ukoliko mi prihvatimo te priče kao istinite, onda možemo vjerovati da je ova planeta dom jednog širokog assortimenta paraljudskih entiteta koji ne plaćaju porez, ne glasaju i ne doprinose našoj fluktuirajućoj ekonomiji. Neki od njih izlaze iz letećih tanjira, pa onda autostopiraju na nekoj cesti (postoji mnogo takvih izvještaja). Neki se nastanjuju u našim močvarama ili na grobljima. Svi oni su absurdni.

Priče o strancima prodiru daleko u istoriju i prožimaju svako društvo. U drugim erama, mi smo imali tendenciju da ih smatramo božjim izaslanicima ili đavolima. Danas ih milioni nas prihvataju kao posjetioce iz svemira a neki kultovi letećih tanjira vjeruju da čak na hiljade svemiraca neprimjetno žive među nama.

Do prije nekoliko godina, ti likovi su preferirali druženje s farmerima na udaljenim farmama a kako su se vjerovanja u vanzemaljske posjetioce proširila, ti entiteti su počeli da biraju policijske oficire, doktore, advokate, školske učitelje i druge reputirane ljude kao svjedočke. Tamo dole, u mjestu Falkville, u Alabami, šef policije Jeff Greenhaw je čak uspjeo i da uslika jedan neidentifikovani šetajući objekat.

To se desilo u srijedu, 17. oktobra, 1973. godine. Greenhaw je primjetio tu spodobu kako stoji na rubu jednog makadamskog puta. „Bila je oblika čovjeka“, rekao je kasnije, „a glava i vrat kao da su joj bili stopljeni... To stvorenje je bilo veoma svijetlo, kao nešto od žive ili nikla, glatko kao staklo – pogled iz različitih uglova je odavao različit sjaj. Ne vjerujem da se tu radilo o aluminijskoj foliji.“

Greenhaw je uzeo fotoaparat kojeg je držao u autu i uslikao ga. Onda je uključio trepereću svjetlost na autu i stvorenje je počelo bježati, krećući se ukočeno kao robot, mada je trčalo „brže nego ijedan čovjek kojeg sam vidjeo“.

Nakon što je predao fotografiju agenciji Associated Press, njegov život se pretvorio u noćnu moru. Prvo je počeo primati anonimne i prijeteće telefonske pozive. Motor njegovog auta je zaribao. Supruga ga je napustila. Kuća mu je izgorila. Sredinom novembra, mjesec dana nakon njegovog nevjerovatnog doživljaja, dobio je otkaz. Slično kao i drugi koji su bili izloženi paranormalnom, njegov život se uništavao.

Drugi policajac, Dale Spaur iz mjesta Ravenna, Ohio, učestvovao je u jednoj, tada naširoko poznatoj potjeri za niskoletećim NLO-om, u 1966-toj godini. Objekat je bio viđen od strane mnogo drugih ljudi, mada su Vazduhoplovne snage SAD kasnije izjavile da taj policajac ganjao planetu Veneru. Nekoliko sedmica poslije pojave ove vijesti u novinama, Spaur-a je napustila supruga i dobio je otkaz s posla. Godinama nakon toga je imao nevjerovatne poteškoće.

U stvari, takve tragedije su uobičajene. U dosta slučajeva, ljudi čiji brojevi telefona nisu bili navedeni u telefonskim imenicima, dobijali bi mnoštvo prijetećih poziva, nakon što bi vidjeli monstruma ili NLO, čak i u slučajevima kada nikome nisu govorili o tome. Pratile su ih svakojake nezgode, gdje su prednjačili požari i automobilske nesreće.

Onima koji se bave proučavanjem okultnog, dobro je poznat taj sindrom tragedije. Praktikanti vještičarstva i magijskih vještina, obično su često obuhvaćeni takvim užasima. U sklopu vilenjaštva iz srednjeg vijeka, imamo mnogo sličnih priča. Taj mali narod, kao i entiteti prizvani od strane magova staklenih očiju, često se okrenu protiv njihovih ljudskih saradnika. Međutim, ista dinamika se može pratiti mnogo dalje, unatrag, sve do maglovitog doba kad su ljudi susretali bogove u usamljenim pustinjama ili na planinskim vrhovima. Prema starinskim predanjima, ti bogovi su navodili ljudi na ludilo i uništavali su ih.

Mnogo prije nego što su Evropljani stigli, sjevernoamerički indijanci su razvili bogat folklor koji je uključivao đavoljeg „varalici“ i nestasne male ljudi. Prilikom proučavanja petroglifa (indijanskih duboreza u kamenu), Sigurd Olson je naišao na crteže jedne figure koju nisam vidjeo nigdje dugo.

„To su bili „Mannegishi“, koji su prema legendi, bili mali ljudi s okruglim glavama i bez noseva koji su živjeli sa samo jednim ciljem: da se sprdaju s putnicima. Ta mala stvorenja s paučastim nogama i rukama sa šest prstiju, živjela su među stijenama

riječnih brzaka. Kad bi naišao neki kanu niz vodu, njihova najveća poslastica bi bila da zgrabe vrhove vesala i ukoliko bi uspjeli prevrnuti čamac, njihova razdragana graja se mogla čuti daleko unaokolo. Ukoliko se bilo šta čudno ili neobjašnjivo desi bilo gdje u zemlji Crees, Mannegishi su ti koji su odgovorni za to“.

Svaka kultura ima svoje lične đavole i đavolje teorije. One su djelomično zasnovane na čisto subjektivnim iskustvima pojedinih individua koje su doživjele ubjedljive halucinacije. Kad dovoljan broj ljudi potpane pod slične halucinacije, onda se te priče prihvataju kao objektivno stvarne. Folklor se razvija zajedno s proučavanjima i analizama koje stižu do zaključaka baziranim na svjedočenjima. Paradoksalno, što više ljudi prihvata halucinatornu teoremu, halucinacije se povećavaju i broj svjedoka dostiže nevjerojatne razmjere. Problem je komplikovan činjenicom što određeni tipovi halucinacija ne potiču iz mozga percipijenta, nego se čini da su kreirane od strane jedne vanjske sile, sile koja ima sposobnost da premosti normalne kanale percepcije i odašilja direktno u mozak percipijenta.

Neki zmajevi, morski serpenti i VDM-i su čisto halucinatorni dok su drugi transmogrifikacije koje su u stanju da lome grane i ostavljaju velike tragove u blatu. Praznooka bića koja liče na nas a dolaze s nekog udaljenog mjeseta, s druge strane, izvan poledine magičnog Alisinog ogledala, pripadaju istoj kategoriji, izvijajući vorteks superspektra u našu realnost kao izgubljeni hodajući mrtvaci ili beskorisni animirani leševi voodoo rituala. Ti transmogrificirani tipovi mogu biti viđeni od strane svakoga ko im se nađe na putu. Halucinatorni tipovi su nevidljivi za većinu nas, međutim, vidovnjaci koji su ih viđali, ispunili su okultni i NLO folklor pričama o mračnim susretima.

Ovdje slijedi izvještaj o jednoj takvoj posjeti halucinacije, objavljen 7. februara, 1824. godine u magazinu New York Mirror and Ladies Literary Gazzete, Vol 1, br. 28:

DELUZIJA

Sledeća priča će vam se učiniti nevjerojatnom i bajkovitom; i moram priznati da sam imao poteškoća da povjerujem u nju; međutim, s obzirom da sam to čuo od jedne individue koji se bavi tom tematikom i s obzirom da je ona vizionar, ja sam to sve pripisao njenoj bujnoj mašti. Ovaj događaj se desio u našem dobu i potvđen je od strane mnogih u gradu Nismes-u. (Ja nisam uspjeo da pronađem taj grad u atlasu. Možda je on promijenio ime od 1824 a možda nije nikada ni postojao; Autor). Ta priča ide ovako:

Jednog dana, gospodin Graverol je bio sam u svojoj kancelariji oko dva sata popodne kad ga je posjetio jedan stranac. Čim je on sjeo, počela je konverzacija. Stranac se obratio gospodinu G. na čistom latinskom jeziku, rekavši da je čuo mnogo toga lijepog o gospodinu G. i da dolazi iz jedne udaljene zemlje kako bi diskutovao s njim o stvarima koje bi postidjele drevne filozofe. Nakon što je gospodin G. učitivo odgovorio na komplimente u vezi s njegovim znanjem, počela je rasprava o nekim veoma komplikovanim temama i ona je vodena na jedan naučan način.

Stranac se nije ograničio samo na latinski jezik, nego je takođe razgovarao na Grčkom i nekim istočnim jezicima koje je gospodin G. perfektno razumjeo. On je bio zaprepašten i oduševljen sa značajnim informacijama koje je dobijao od svog gosta i s obzirom da se uplašio da bi još neko mogao da ga posjeti i prekine njihovu konverzaciju, on je predložio da izađu napolje i prošetaju, što je stranac rado prihvatio. Dan je bio prelijep a znate da u Nismesu ima lijepih dijelova grada za šetanje. Napustili su kuću i uputili su se ka Krunskoj kapiji, koja je vodila prema nekim parkovima i aveniji plemenitog drveća. S obzirom da je kuća gospodina G. bila daleko odatle, oni su morali presjeći nekoliko ulica da bi stigli do tamo. Za vrijeme šetnje, gospodina G. je vidjelo dosta njegovih poznanika (pošto je on bio veoma poznat u tom gradu) kako gestikuliše a ono što je bilo iznenađujuće, niko nije vidjeo da je ovaj bio u društvu s nekim. Neki od njegovih prijatelja su odlučili da obavijeste njegovu suprugu, bojeći se da je ovaj poludio, s obzirom na način kako se ponašao, šetajući ulicom i pričajući sam sa sobom. Nju je mnogo uzbunilo to nevjerojatno obavještenje, pa je poslala nekoliko osoba da ga traže; međutim, oni ga nisu mogli naći jer je ovaj već zamakao u jedan park na rubu grada, šetajući sa svojim posjetiocem. Nakon što su raspravili sve u vezi s predmetom drevne i moderne filozofije i preispitali stare i današnje tajne prirode, prešli su na polje magije i okultnog. Stranac se čvrsto i iskreno složio sa svime ali je pomjerio granice mogućeg i gospodin Green je uzviknuo, „Prestanite, prestanite! Hrišćanstvo nam brani da idemo predaleko u tome, mi ne smijemo preći propisane granice“. Nije stigao to ni završiti a stranac je nestao. Gospodin G. se sada već zadesio na kraju jedne aleje, tako da mu nije ostalo ništa drugo do da se vrati istim putem. Nakon što se okrenuo i nije više nigdje vidjeo svog kompanjona, veoma se uzbudio i glasno vršnuo što je navelo neke ljudi koji su se bavili potkresivanjem drveća da mu priđu. Kad su oni vidjeli kako ovaj blijedo i uplašeno izgleda, dali su mu mao vina a onda su pokušali da mu pomognu da dođe sebi, kako god su znali i umjeli. Čim se ovaj malo povratio, pitao ih je da li su vidjeli gdje je otisao gospodin koji je bio s njim? Vrlo ga je uzbudilo to kad su mu ti ljudi rekli da niko nije bio s njim kad je prošao ispod drveta na kome su oni radili: nikakva individua nije bila s njim kad su ga vidjeli a vidjeli su ga još dok im se približavao izdaleka. Nadalje, kad je prolazio ispod njih, oni su bi veoma iznenađeni jer je bio sam a opet, kao da je bio uključen u neku duboku konverzaciju. Kad je to čuo, gospodin G. je odmah otisao kući gdje je našao svoju ženu veoma uzinemirenu i zbunjenu, zbog raznih obavještenja o svemu tome, koja je ona u međuvremenu već dobila. On joj je onda ispričao šta je doživjeo. Kad se ova priča pročula gradom, svi su se složili s tim da je gospodina G. lično posjetio sam đavo! On je bio jedan veoma plemenit gospodin i advokat i ispričao mi je tu svoju priču ovako kako sam je ja prenjeo. Kad je završio, rekao je: „To je kako se sve tačno desilo; sada su vam poznate sve činjenice isto kao i meni a vi ih možete procijenti onako kako vi mislite da trebate. A sve što ja mogu dodati je to da je taj gospodin bio veoma učen i elokventan a rezonovao je kao jedan filozof.

Te subjektivne halucinacije su lansirale hiljade religija i ekscentričnih kultova. Ponekad ti entiteti poziraju kao članovi nekog tahnog društva ili Bratstva koje nadzire ljudsku rasu. Neki tvrde da pripadaju jednoj staroj, davno nestaloj rasi koja je davno naseljavala ovu planetu i konstruisala Piramide, Stonehenge i druge stare artifakte koji su nam još uvijek zagonetni. Drugi se pretvaraju da su s izgubljene Atlantide ili su mentalne projekcije iz nekog tajnog hrama na vrhu Himalaja. Danas oni imaju tendenciju da se predstavljaju stanovnicima drugih planeta i podgrijavaju propagandu o ekstra-terestrijalnoj hipotezi (ETH) koja je već neko vrijeme u cirkulaciji i koja podrazumijeva – da smo mi posjećivani od strane ljudi iz drugih galaksija.

Međutim, neke od ovih utvara se mogu stvarno materijalizovati u našu fizičku realnost a proizvesti fizičke dokaze njihovog postojanja. Visoki, svečano okićeni indijanci (obično nose neki metalni privjesak na glavi), već su se pojavili na hiljadama seansi, pa čak se i rukovali s nekim od prisutnih, prije nego što su prošli kroz zid i izbjegli kao u filmovima.

To nije tamo neki rijedak fenomen, to je vrlo uobičajeno.

Hiljade ovakvih transmogrifikacija se nakratko pojavi svake godine širom zemlje. One su obično praćene nekim od znakova koji ih otkrivaju, - miris sumpora, svjetlosni bljeskovi ili stvarne promjene ili distorzije sredine u kojoj se javljaju. U ranijim vremenima za očevidec takvih događaja se govorilo da su omađijani jer su iskreno mislili da su vidjeli stvari koje nisu mogli vidjeti a često su doživljivali i pomijeranja u vremenu i prostoru, zajedno sa amnezijom.

Jedan od novijih članova kluba kontaktiranih je kopač bunara Carl Higdon. Kad je bio u lovnu na losove u nacionalnom parku Medicine Bow, u državi Wyoming, tokom poslednje sedmice oktobra, u 1974.g., gospodin Higton je iznenada zamako za neki ugao i našao se u vremenskoj petlji. Vidjeo je losa, nanišanio i opalio.

„Mogao sam vidjeti kako metak izljeće iz cijevi puške“, rekao je sjetno kasnije, „a to nije normalno. Vidjeo sam kako metak leti nekih 20 metara a onda se zaustavio i pao.“

Kao i kod mnogih drugih, Higdonov lični osjećaj za vrijeme je iznenada bio promijenjen. Dio sekunde je bio proširen toliko dugo sve dok se za brzi metak nije činilo da je prešao u jedno usporeno kretanje. To se može uporediti sa jednim normalnim snom koji uključuje neku dugu priču koja se u umu sanjača odigra za par sekundi. Sanjač je napustio našu relanost i otišao u „vrijeme snova“. (Interesantno je to što australijski aborigini ukazuju na staro, davno zaboravljenu dobu bogova kao na „vrijeme snova“.)

Kada je metak polako pao na zemlju, Higdon je vidjeo čovjeka s uskim crnim odijelom pripajenim uz kožu, sa kosim licem, bez brade i sa žućkastim tenom. To biće mu se približilo i pitalo ga je da li je gladan. Higdon je priznao da jeste i taj čovjek u

kosmičkom ronilačkom odijelu mu je dao jednu kutijicu pilula i rekao mu je da uzme jednu. Nakon što ga je Higdon poslušao, pratio je onog čovjeka do jednog prozirnog objekta koji je odletjeo do jednog tornja koji je bio osvijetljen rotirajućim svjetlima raznih boja. Higdon je bio pregledan od strane neke vrste maštine a onda vraćen natrag u šumu.

U drugim slučajevima, kontaktiranim su bile davane neke čudne cigarete ili šoljice s nekom uljastom tekućinom. Ja to nazivam - ambrozija faktor. To se može pratiti unatrag sve do dana stare Grčke i Rima kad se onima koji su bili privilegovani da se sastaju s bogovima na planini Olimp, nudio čudotvorni napitak (koji „sve lječi“) i on je, navodno, činio čovjeka besmrtnim. S obzirom na to da se niko od nas još nije susreo s čovjem starim tri hiljade godina, možemo pretpostaviti da je jedini efekat ambrozije bio da promijeni svijest onoga koji ju popije kako bi se on mogao susresti s bogovima, slično kao što je pilula koju je Higdon dobio, vjerovatno kondicionirala njega za avanturu iskrivljavanja vremena i posjete NLO tornju.

U maju, 1969.g., brazilski vojnik po imenu Jose Antonio, doživjeo je nešto slično kad je bio otet strane jedne grupe tankih humanoida i transportovan u neku kamenu prostoriju, sličnu pećini. Tamo su mu njegovi tamničari ponudili neko piće iz kamene šoljice koja je u sredini imala jedno piramidalno udubljenje. To je bila neka tamno-zelena tekućina s gorkim ukusom. Međutim, rekao je da se osjećao bolje nakon što ju je popio.

George Adamski, kontroverzni kontaktirani iz 1950-tih, družio se s lijepim venerijankama i rekao je da je njegov svemirski napitak imao ukus vode „ali je bio nešto gušći, pomalo uljast“.

Neki od zemljana avanturista su se čak i okupali u tome. Priča o Antoniu Villas-u iz Brazila je sada već uveliko poznata. U 1957.g., on je navodno bio prebačen u NLO, gdje je bio upoznat s nekim svemirskim plavušama gladim seksa. Prije nego što je X-rangirani događaj počeo da se dešava, mali ljudi iz NLO-a su skinuli s njega odjeću i okupali ga uz pomoć spužvi. „Ta tekućina je bila čista kao voda“, rekao je kasnije Dr Olavu Fontesu, „ali je bila prilično gusta i bez mirisa. To je bilo kao neko ulje ali moja koža nije ostajala masna iza toga“.

Larry Forema iz Kalifornije, nije bio podvrgnut ceremonijalnom pomazanju, međutim, on je tvrdio da je okusio ambroziju prilikom jede serije NLO kontakata kod mjesta Socorro u državi New Mexico, u 60-tim godinama. Za njega je to bilo kao – „neka vrsta đusa, možda kao od nekih kupina, ja misim“.

Mnogi doživljaji kontaktiranih se mogu uporediti sa snovima, kao što je to već pomenuto i kao kod normalnih sanjača, vjerovatno je to da su neki fizički osjećaji do kojih je došlo za vrijeme transa, prevedeni u kontekst jednog sna. Ukoliko spavate i ubode vas komarac, vi možete sanjati da vam je neko dao injekciju. NLO kontaktirani doživljavaju stvari na dva nivoa. Na nivou stvarnosti, njihovo tijelo je paralizovano i u jednom transu, i ono biva podvrgnuto ko-zna-kakvim manipulacijama dok na

mentalnom nivou, oni mogu da uživaju u nekom snu o svemircima i NLO-ima. Kao kod obične hipnoze, stanje transa se preklapa u realnost i oni nisu u stanju da razlikuju jedno od drugog. Kasnije, kada oni pogledaju na sat, obično budu iznenadjeni kad vide da su prošli sati kad je cijela stvar trajala samo par minuta i obratno, prošle su minute za nešto za šta se činilo da je trajalo satima. Higdon-ov osjećaj za vrijeme je bio ubrzan. Cijela njegova avantura je trajala mnogo kraće vremena, nego što je on mislio.

Neprijatni osjećaji za vrijeme transa uključuju ubode oštrim iglama u područje solarnog pleksusa, područje za koje se dugo vjeruje da je centar psi-moći. Betty Hill je mislila da joj je jedna duga igla bila zabodena u područje stomaka dok je bila u unutrašnjosti NLO-a. Njen muž, Barney Hill je bio, navodno, u drugoj prostoriji NLO-a, gdje su mu iz vilice izvukli njegove veštačke zube i zbumjeno ih ispitivali.

Tokom mojih svakojakih istraživanja, otkrio sam da su hiljade ljudi imali kontakte a da ih se ne sjećaju. Oni se sjetе da su vidjeli kako se NLO približava njihovom autu ali ostatak priče ostaje prazan. Sve dok ja ne počнем s mojim komplikovanim pitanjima, oni imaju utisak da se ništa više nije dogodilo. Oni za koje se čini da se sjetе događaja, u stvari, su programirani da se sjetе samo onih besmislica koje treba da vode u pogrešnom pravcu kao što su svemirski brodovi i sablasni medicinski pregledi. Taj trik je veoma efikasan i on godinama drži mnoge istraživače NLO-a izvan kolosijeka.

Većina ljudi iz svake generacije vjerovatno ima, ponekad, u svom životu neki direktni doživljaj sa superspektrom. U drevnim vremenima, ljudi bi popili ambroziju i mentalno posjećivali božje palate, dok se, u stvari, nešto drugo dešavalo s njihovim tijelima. U srednjem vijeku, ljudi bi sreli vile i vilenjake, gucnuli bi nešto iz njihove čašice, pa bi onda posjetili njihove veličanstvene podzemne palate, dok se, u stvari, nešto drugo dešavalo s njihovim tijelima. U današnjim vremenima, mi posjećujemo leteće tanjire, dok se, u stvari, nešto drugo dešava s našim tijelima.

Oni koji ne popiju sirupastu ili uljastu tekućinu, bivaju podstaknuti uz pomoć jednog svjetlosnog blijeska. Mnogi kontaktirani od strane NLO-a (a takođe i religijski kontakti s anđeoskim utvarama), počinju jednim iznenadnim svjetlosnim blijeskom, - energijom superspektra podešenom na tačnu frekvenciju percipijentovog mozga. Taj svjetlosni blijesak inducira jedno stanje slično transu, međutim, percipijent misli da je on još uvijek budan i da halucinacija koja slijedi onaj blijesak, predstavlja dio realnosti. Oni se sjetе svjetlosnog blijeska a onda iz mrakaizađe neki entitet koji drži u ruci bateriju ili kameru. Ili, vide pulsirajuću svjetlost, ukoće se, ne mogu se pokrenuti, a onda se ona svjetlost polako pretvoriti u veličanstveni svemirski brod. Onda, oni takvi, bespomoćni, budu odvučeni u NLO, stavljeni na sto i podvrgnuti medicinskom pregledu – kako oni misle.

Iako su već godinama ovakvi halucinatorni slučajevi zaokupljali tvrdokorne vijernike u NLO-e, oni nam ne pružaju mnogo informacija o stvarnom fenomenu. Nešto više

obećavajući slučajevi su „čvrsti“ slučajevi istinskih ili fizičkih entiteta. U toj kategoriji imamo slavne „Ljude u crnom“ (MIB – Men in Black), sablasna bića koja se vozaju unaokolo u crnim Kadilacima i zastrašuju praktikante vještičarstva i crne magije a takođe i previše revnosne istraživače NLO-a. NLO kultisti su godinama vjerovali da su MIB bili agenti CIA ili Američkih vazduhoplovnih snaga koji su bili odlučni u tome da sakriju istinu o letećim tanjirima. Njihove taktike i crte lica su često identične s onima koje sami imaju piloti NLO-a. Oni ponekad rasprše neki gas po licima njihovih žrtava ili ih navedu da progutaju neku pilulu ili dim neke posebne cigarete. Njihove oči ponekad budu prodorno crvene, tako da ih oni sakrivaju iza povijenih crnih naočala. Oni preferiraju crna odijela a takođe i džempere s rolkragnom.

Ko god ili šta god da su oni, oni su nas opkolili.

17.

U 1960-tim godinama, Ljudi u crnom su me naveli na mnoge potjere. S mojom uobičajenom besprijeckornom logikom, pretpostavljao sam da neću nikada uhvatiti leteći tanjur ali ako su MIB stvarni (a svjedočenja mnogih ljudi su indicirala da jesu) onda ću vjerovatno biti u stanju da se suočim s njima na jednoj od kosmičkih staza i satjerati njihov veliki crni automobil na stranu puta.

U nekoliko slučajeva sam stvarno vidjeo fantomski Kadilak kako je on bio i oglašavan, zajedno sa zlokobno izgledajućim putnicima azijatskog tipa u crnim odijelima. Na Long Island-u, nakon što sam pratio upustva dobijena u jednom anonimnom telefonskom pozivu, pratio sam jedno od tih auta na jednoj slijepoj cesti, na čijem je kraju taj automobil jednostavno nestao u „tanak zrak“ (nije bilo sporednih puteva gdje je mogao otići). U drugim slučajevima, stizao bih u kuće svjedoka samo par minuta prije nego što bi MIB otišli. Njihove prazne prijetnje, prenošene preko zabrinutih percipijenata, ispunjavale su moje poštansko sanduče i odzvanjale mi godinama u ušima.

Od Švedske do Španije, Australije do Južne Afrike, ti fantomski Đems Bondovi, prikradali su se entuzijastima sa široko otvorenim očima, šireći usput strah i zabunu. Za vrijeme jedne NLO studije na univerzitetu u Koloradu koja je bila sponzorirana od strane vazduhoplovnih snaga, jedna crna limuzina je posjetila Boulder. Krupan čovjek s maslinastom bojom kože u crnom odijelu, s crnim naočalama i sa crnom torbom u ruci, posjetio je direktora tog projekta, Dr Edward-a U. Condon-a. On se predstavio kao „Mr Dicksun“ i ponudio je da im preda sve tajne univerzuma za samo nekih par miliona dolara. Dr Condon i njegovo osoblje su potrošili dosta vremena pokušavajući da provjere svemirski identitet i kredibilitet tog čovjeka. Nakon što se nisu pojavili s parama, Mr Dicksun je sjeo u njegovu limuzinu i odvezao se u smiraj.

U 1880.g., Galisteo Junction u Novom Meksiku, nije bila baš neka metropola u razvoju. Danas to mjesto ima samo 150 stanovnika. Nalazi se na nekih 150 milja južno od Santa Fe, donekle izvan svih utabanih staza tog vremena. Uveče, 26. marta, 1880.g., četiri čovjeka su se tamo kretala kad su vidjela jedan „balon“ u obliku ribe kako kruži nisko na nebnu. U toj letjelici su mogli čak i razabrati nekih osam do deset figura kako razgovaraju na nekom nerazumljivom jeziku. Kako je taj objekat prolazio iznad njihovih glava, nešto je ispalo iz njega – neka vrsta vazne pokrivenе hijeroglifima. Ti ljudi su je odnjeli do glavne prodavnice u mjestu i stavili je tamo u izlog kao dokaz onoga što su vidjeli. Nakon par dana, u tom mjestu se pojavio jedan stranac. On se predstavio kao sakupljač starina i kupio je tu vaznu za neodređenu svotu para a onda se isto kao i Mr Dixsun, odvezao u zapadni smiraj.

Ova priča može zvučati apokrifično, međutim, u to doba nije bilo operativnih dirižabla u SAD. Veliko letjeličko ludilo iz 1896-97.g. je još uvijek bilo udaljeno nekih 17 godina. Komunikacija između mjesta Galisteo Junction i vanjskog svijeta u to vrijeme, nije bila baš najbolja. Ipak, onaj „sakupljač starina“ iz nekog dalekog mjeseta je čuo za vaznu i oputovao do onog udaljenog mestašca kako bi je kupio.

Ova posebna šarada se od tada beskonačno ponavlja.

Neka vrsta dokaza je pronađena na mjestu pojave NLO-a. Osoba koja uzme dokazni materijal, uskoro biva posjećena od strane nekog stranca koji koji ga kupi ili ukrade.

U 1920.-tim godinama je bilo mnogo ineteresantnih viđenja NLO-a i neka su bila praćena manifestacijama MIB-ova. Gospodin John Cole, penzionisani novinar iz Zapadne Virđinije, ispričao mi je svoju priču u 1967.g. Taj događaj ga je već bunio godinama. U 1924.g. jedan farmer izvan mesta Gem u pokrajini Braxton koja je već od ranije bila poznata po monstrumima, prijavio je pad aviona u šumi. Avione se u to doba rijetko viđalo, pogotovo u Zapadnoj Virđiniji, tako da je rušenje aviona bila velika vijest. Prema tom farmeru, avion je bio veoma čudan jer se činilo da nije imao krila, nije pravio buku a bio je i neobično velik. „Velik kao ratni brod“ je način kako ga je farmer opisao. Grupa ljudi, uključujući Cole-a i lokalnog šerifa, sistematično je pretražila šumu. Olupinu su pronašli za nekoliko sati, na jednom malom proplanku. Prema Cole-u:

„Nismo tamo stigli prvi. Na proplanku je već bio pet do šest ljudi. Neki od njih su bili obučeni u crna poslovna odijela i imali su kravate, što je izgledalo smiješno usred šume. Drugi su bili obučeni u neke kombinezone čudnih boja, - neka vrsta blještavog materijala. Žustro su razovarali međusobno na nekom stranom jeziku kada smo naišli na njih. Bili su vrlo uzbuđeni kad su nas vidjeli. Ljudi u kombinezonima su potrčali ka šipragu kao da su se pokušavali sakriti. Neki od ljudi iz naše grupe su nosili puške i jedan od njih mi je rekao: „Bože dragi, ovo su špijuni!“ a onda je podigao pušku. Stranci su bili niski, tek nešto preko pet stopa visine i svi su izgledali kao azijati. Znaš, visoke jagodice, kose oči i tamna koža. Jedan od njih je govorio engleski. Rekao nam je da niko nije povrijeđen i da je sve u redu. Takođe je rekao

da će kontaktirati šerifa kasnije i da će mu podnjeti cijeli izvještaj. Mi tu nismo imali šta uraditi. Nije bilo nekog kriminalnog djela. Niko nije bio povrijeđen.

Međutim, tu je bila i jedna smiješna stvar. Dok sam gledao unaokolo, primjetio sam u travi neku malu stvarčicu. Podigao sam ju i odlučio da ju zadržim. Ne znam zašto je nisam dao nekom od tih stranaca. Stavio sam ju u džep. Na kraju smo otišli, ostavljajući strance da se bakću s onom skalamerijom. To uopšte nije puno ličilo na neku letjelicu. U stvari, mislim da to uopšte nije ni moglo letjeti. To je bilo kao truplo modernog aviona s prozorima i ostalim. Ali nije imalo krila, rep i propelere. I kao što je farmer rekao, to je bilo ogromno. Ja bih rekao da je to bilo dugačko najmanje nekih 75 stopa. Ispunilo je cijeli proplanak.

Vratio sam se kući... Tih dana sam živjeo u Weston-u. Otišao sam ravno u krevet. Bio sam veoma umoran od hodanja po šumi tokom cijelog dana. Oko 3 ujutro, neko je počeo da lupa na vrata. Ustao sam i pogledao, jedan vojni oficir je stajao тамо. Na glavi je imao jedan od onih šešira sa širokim obodom koje su nekada nosili. Vojna uniforma mu je bila u redu. Bio sam u Prvom svjetskom ratu, međutim, u tim danima nismo vidjeli mnogo vojnika u Zapadnoj Virđiniji. U svakom slučaju, osim njegove uniforme, on je izgledao isto kao i oni ljudi koji su bili oko letjelice. Kose oči, tamna koža ali je on možda bio nešto viši.

„Vi ste uzeli nešto danas“, rekao je. „Mi to trebamo natrag“. Bio sam u polusnu, pa nisam odmah znao na šta misli. Onda sam se sjetio one metalne stvarčice. Još uvijek je bila u džepu mog kaputa. Otišao sam i donjeo ju.

„Da li je to ono na šta ste mislili“, pitao sam ga. On nije odgovorio. Samo je uzeo to i otišao bez riječi. Činilo se da nije imao ni konja, ni auto. Odvukao sam se natrag do kreveta. Međutim, narednog dana sam počeo razmišljati o svemu tome. Kako su uspjeli da me pronađu? Nekoliko dana kasnije, ponovo sam otišao do onog proplanka u šumi. Tamo nije bilo ništa. Trava i grmlje su bili polegli na mjestu gdje je bila ona letjelica ali nije bilo tragova nikoga ili ničega.

Znate, ja ovu priču nisam nikada objavio. Nakon što se pojavio onaj vojni oficir, mislio sam da je armija možda napravila neki tajni dogovor s njima, pa sam pomislio kako je najbolje da ostavim sve to na miru.“

**

Nekoliko godina kasnije, primio sam pismo od jednog čovjeka sa Sjeverozapada, koji mi je naveo skoro identičan incident koji se navodno desio u Oregonu, u 1930-tim godinama. Čudan avion se srušio. Lokalni farmeri su kupili neke njegove dijelove. Kratko nakon toga, bili su posjećeni od stane vojnih oficira koji su kupili njihove suvenire. Tih dana, Američka armija je bila veoma efikasna.

Illuminati, internacionalni bankari, masoni, jezuiti i CIA, svi oni su bili optuživani za MIB-aktivnosti, tokom različitih istorijskih perioda. Tajna društva su bila popularna u 18-tom i 19-om vijeku, ne toliko za pridruživanje, koliko za optuživanje. Krajem

vijeka, jedna nova mitološka grupa je zaokupila ljudsku maštu – zlokobni Internacionali bankari – gnušni kartel proizvođača municije, manipulatora novca i vrhovnih prevaranata. Kao i Illuminati i drugi fantomski redovi prije njih, oni su bili optuživani da upravljaju svijetom iza zavijese. Nestašni „ljudi u crnom“ bili su označeni kao agenti koji rade za internacionalne bankare u 1920-tim, 30-tim i 40-tim godinama.

CIA je morala biti prezaposlena u mjestu Key West, u 1951.g., kada je nekoliko mornaričkih oficira i mornara za vrijeme porinuća jednog broda vidjelo jedan pulsirajući objekat oblika cigare kako lebdi iznad vode. Posmatrali su ga uz pomoć durbina i mogli su vidjeti jedan zelenkast svjetlosni stupac kako se proteže iz tog objekta nadolje, sve do površine vode. Na površini vode je bilo mnogo mrtve ribe. Iznenada, pojavio se jedan brzi lovački avion i taj objekat je poletjeo i nestao za par sekundi. Čim su završili s posлом, mornari su bili opkoljeni agentima u crnim odijelima i privedeni na saslušanje koje je trajalo satima. Jedan od mornara je kasnije izjavio da je to saslušanje više ličilo na jedan pokušaj njihovog diskreditovanja, nego na bilo šta drugo.

Ti „prigušivači“ nisu ograničili svoje aktivnosti samo na SAD. Kratko nakon što je inženjer Gianpietro Monguzzi napravio nekoliko kontroverznih fotografija letećeg tanjira u italijanskim Alpima, u 1952.g., tvrdio je da je bio posjećen od strane jednog „američkog tajnog agenta“ prorušenog u italijanskog policajca koji ga je ispitivao cijelu noć, pokušavajući ga nagovoriti da ovaj opovrgne svoju priču o letećem tanjиру kojeg je vidjeo kako se spušta na jedan glečer.

Dr Jacques Vallee je objavio još jednu čudnu italijansku priču iz te godine. Svjedok je pecao ribu u blizini mjesta Vico, Italija, u noći 24. jula, 1952.g., kad je, navodno, vidjeo kako se spušta jedan disk i zaranja neko crijevo u vodu. Dok je on to posmatrao, iz diska je izletjeo jedan svjetlosni zrak i zdrmao ga je kao električnom strujom, ostavljajući ga nemoćnim i bespomoćnim, dok su tanjiraši nastavili s njihovim poslom. Šest dana kasnije, on je opet pecao na istom mjestu kad mu se približio jedan visok, mršav muškarac koji je govorio italijanski sa stranim naglaskom. Pitao je ribara da li je ovaj video neke čudne avione ili leteće tanjire. Ovaj mu je rekao da nije. Stranac mu je ponudio jednu neobičnu cigaretu sa zlatnim vrhom i kad je ovaj povukao par dimova iz nje, odmah se razbolio. Stranac je bacio cigaretu u vodu i otisao.

Iznenadujući broj pričljivih svjedoka tvrdi da su bili natjerani od strane navodnih vladinih agenata da potpišu „zakletvu tištine“. U 1955.g., dvadeset radnika je radilo na nekim popravkama ispred jedne velike fabričke zgrade u južnom New Jersey-u, kad se jedan ogromni okrugli objekat tiho spustio s neba i lebdjeo neposredno iznad parkinga namijenjenog za nekih 600 automobila. Taj objekat je bio toliko velik da je pokrio skoro cijeli parking a radnici su ga posmatrali, teško vjerujući svojim očima. Kasnije, kad su došli na kapiju da se odjave s posla, jedan čovjek u civilnom odijelu ih je sviju odveo u salu za sastanke.

„Želimo da svi vi potpišete zakletvu tišine“, mrko im je rekao, dijeleći im formulare koje ovi trebaju ispuniti, obećavajući da neće nikome reći o onome što su danas vidjeli. „Oni od vas koji ne žele to da potpišu, ne trebaju dolaziti sutra na posao, i – nikada više“.

Svi su potpisali.

Ko je bio taj čovjek? Kakva je bila svrha te zakletve o čuvanju tajne? Jedna stvar je očigledna: on je morao znati to da će se tog dana pojaviti leteći tanjur. On je morao biti spreman za to, isto kao i oni zvaničnici u Floridi na porinuću broda, koji su se odmah našli tamo, nakon što su ovi završili s poslom. Ti agenti su takođe morali imati sve potrebne dozvole kako bi dospjeli do vojnih dokova na brodogradilištu koje je radilo za vojsku. Oni su morali znati unaprijed šta će se dogoditi a morali su imati i određene razloge za vršenje pritiska na svjedoke.

Ili bi cijela priča bila samo jedna izmišljotina.

U stvari, ova priča iz Floride je stigla iz jednog anonimnog pisma koje je bilo objavljeno u novinama Miami. Priča o fabrici podrazumijeva više folklor, nego fakt. Ta priča je proširena uz pomoć glasina a niko nije pronašao ni jednog konkretnog svjedoka, ukoliko oni uopšte postoje.

Međutim, postoji mnogo takvih priča, koje su u nekom stepenu i verifikovane a predložene su od strane pouzdanih svjedoka. One su takođe bile ispitane od strane kvalifikovanih novinara i naučnika.

Dr J. Allen Hynek nam je ispričao priču o dvojici ljudi koji su radili na poslu koji je zahtijevao vojnu propusnicu i koji su vidjeli kako se NLO spustio u Sjevernoj Dakoti, jedne kišne noći, u novembru, 1961.g. Misleći da se radi o nekom avionu u nevolji, oni su zaustavili posao i otrčali do tog objekta. „Njihovo uzbuđenje je bilo razumljivo veliko kad su primjetili neke humanoide oko letjelice koji su im mahali na prijeteći način“, rekao je Hynek.

Ti ljudi nisu nikome ništa rekli u vezi s onim što su vidjeli ali narednog dana je jedan od njih bio pozvan da izađe s posla i bio je upoznat sa dva stranca. Oni su ga zamolili da ih ovaj odvede svojoj kući, gdje su ispitivali odjeću koju je nosio prethodnog dana, posebno njegove čizme a onda su otišli bez ikakve riječi“, naveo je Dr Hynek.

Takvi incidenti povlače mnoga pitanja. Kako su ti ljudi znali da je svjedok vidjeo nešto? Kako su ga oni mogli pronaći? Šta su to oni tražili kad su ispitivali njegovu odjeću?

Pokojni Frank Edwards, novinski reporter i pisac bestselera na temu NLO-a, izvijestio je o sličnim susretima. On nam je rekao o jednom službeniku jedne velike fabrike koji je vidjeo svijetleći objekat u četiri i trideset ujutro, u decembru 1965.g. Zaustavio se i obavijestio policiju. Nakon par sati, pojavila su se dva vojna oficira kod njega na poslu i ispitivali su ga neka dva sata. Na kraju intervjeta, jedan od oficira je

rekao: „Mi vam ne možemo reći šta da radite ali vam možemo dati jedan savjet – nikome ne pričajte o tome“.

Jedan farmer iz Ohija mi je jednom prilikom rekao da je vidjeo kako jedan čudan objekat slijeće na jedno od njegovih polja, jedne noći u 1966.g. On je otrčao do kuće po pušku i kad se vratio s njom natrag, objekat je otišao. „To je bilo okruglo i svijetleće“, rekao je. Vrlo rano, narednog jutra, pred kuću mu je stala jedna crna limuzina i čovjek u uniformi vazduhoplovnih snaga mu je zakucao na vrata. Rekao je farmeru da ovaj zaboravi ono što je vidjeo prošle noći. Izneviran, farmer mu je naredio da odmah napusti njegovo imanje a on će sve ispričati svakome, kome god poželi.

Kad sam ga upitao za opis oficira, svjedok se duboko zamislio. „Neću ga nikada zaboraviti“, odgovorio je. „On uopšte nije izgledao kao Amerikanac. On je bio mal čovjek, možda pet stopa visok a lice mu je bilo kao kod Kineza ili Japanca. Ali, govorio je dobro engleski.“

NLO entuzijasti iz tog perioda se nikada nisu trudili da prikupe od svjedoka detaljne opise ovakvih stvari. Čim bi čuli „vazduhoplovne snage“ njihova lica bi pozelenila. S obzirom na to da Američke vazduhoplovne snage govore svakome već godinama da NLO-i ne postoje, onda se činilo logičnim to da će vazduhoplovne snage pokušavati da učutkaju svjedoke i ometaju istraživanja građana.

Dvadeset šestog maja, 1964.g., jedan britanski vatrogasac po imenu James Templeton, napravio je nekoliko fotografija svoje petogodišnje kćerke u jednom parku kod Chapelcross Atomic Energy Station. Kad su slike bile razvijene bio je iznenađen kad je vidjeo da je još neko upao u neke od tih slika. Taj neko je bilo jedno veoma visoko humanoidno biće u bijelom kombinezonu i sa kacigom na glavi. Za vrijeme dok je on slikao svoju kćerku, niko nije vidjeo takvo jedno biće u parku. Sav zbumjen, gospodin Templeton je odnjeo slike i negativ natrag u firmu koja ih je razvila. Oni nisu bili u stanju objasniti tu anomaliju, pa čak ni policijski eksperti za fotografiju.

Par dana kasnije, dva gospodina s cilindričnim šeširima su se pojavila na Templeton-ovim vratima i pažljivo mu postavili nekoliko pitanja u vezi sa fotografijama. To dvoje ljudi se nisu predstavili a oslovjavali su jedan drugog brojevima. Svaki agent jedne tajne službe koji poštuje samog sebe će, zasigurno, izmisliti neko lažno ime kojim će se pokriti. Tako, ova dvojica nisu mogli da zovu jedan drugog Charlie i George, nego, umjesto toga, Broj 9 i Broj 14.

Ta dva numerisana agenta su pitala gospodina Templetona nekoliko intrigirajućih pitanja, uključujući: Da li je vidjeo ikakve ptice na području parka, dok je slikao kćerku? Iz vatrogasčevog uzbudjenog opisa tog susreta, bilo je očigledno to da su ona dvojica ljudi znali daleko više o fenomenu NLO-a, nego većina ufologa. Opet, ko su bili oni, zašto su bili tako otvoreno tajanstveni i zašto ih je toliko živo interesovala ona čudna fotografija nekoga u „svemirskom odijelu“?

Naši MIB-ovi se takođe muvaju unaokolo i u helikopterima. Ray Hawks je vozio traktor izvan mjesta Boulder, Colorado u 1960.g. kad je motor iznenada prestao da radi a on začuo „zvuk brujanja, sličan onome kad neki električni motor radi izvan faze“. Onda je na nebu vidjeo jedan disk kako nestabilno podrhtava i ostavlja dim iza sebe. Čuo je kao da je nešto kliknulo u daljini, kao kad se neka metalna ploča uglavi na svoje mjesto. Kad je taj objekat odskočio, on je osjetio kao da se budi iz nekog sna, vjerovatno simptomi transa. Nakon par dana, on se ponovo vratio na isto mjesto i iznenadio se kad je tamo vidjeo jedan helikopter u kome kao da su nešto čekala trojica ljudi. Dvojica ljudi, obučeni kao pukovnik i major vazduhoplovnih snaga su mu prišli.

„Želimo da kažete vašim novinarima da će tanjur biti ponovo ovdje 20. tog augusta“, rekao mu je pukovnik.

„Ja ne mogu to učiniti“, protestovao je Hawk. „Cijeli grad će doći ovamo dvadesetog, a ako se ta stvar ne pojavi, svako će pomisliti da sam poludjeo“!

Da li su ona tri čovjeka stvarno pripadala vazduhoplovnim snagama? Da li bi se jedan oficir visokog ranga uopšte upuštao u ovako traljave poduhvate? Istraživači organizacije Aerial Phenomena Research su mislili tako. A to je vjerovatno ono što je neko željeo da oni povjeruju.

Tri godine ranije jedan moler iz Ohija, po imenu Olden Moore, provozao se u jednom od tih helikoptera. Šestog novembra, 1957.g. Moore je navodno vidjeo spuštanje jednog velikog okruglog objekta s ispuštenom kupolom na jednom polju u blizini mjesta Montville. Par dana kasnije, prema navodima Moore-a, lokalni šerif se dovezao do njegove kuće s dvojicom ljudi u vojnim uniformama. Zamolili su ga da im se pridruži. Odvezli su ga do onog polja gdje je vidjeo NLO. Tamo je čekao jedan helikopter. Ona su ga ukrcali u njega i odvezli do jednog aerodroma gdje su prešli na avion i odletjeli za Washington. Tamo su ga ona dva oficira zatvorila u jednu hotelsku sobu i torturisala tri dana, navodeći ga da prizna kako nije vidjeo ništa do jednu „vatrenu kuglu“. On je tamo bio bukvalno držan kao zatvorenik i nikako nije bio ostavljan nasamo. Na kraju su ga natjerali da potpiše jednu zakletvu o čuvanju tajne i vratili su ga natrag u Ohio.

Cijela ova priča je absurdna na samoj njenoj površini. On je već bio rekao oficirima sve što je znao. Njegova priča je već bila naširoko objavljena. Desetine drugih su takođe vidjeli taj događaj, iste te noći.

Olden Moore se nije dugo držao zakletve koju je potpisao. On je ispričao svoju čudnu priču lokalnim NLO entuzijastima i ona se raširila kao šumska vatra. Međutim, lokalni šerif nije podržao njegovu priču a kad su se u sve uključili odgovorniji istraživači, tražeći neku vrstu verifikacije od vazduhoplovnih snaga, oni su tamo bili iznenadeno dočekani. Moore-ovo putovanje je bilo jedna totalna izmišljotina ili je on bio žrtva iskrivljavanja realnosti.

Tokom jednog perioda od 20 godina, na stotine susreta te vrste je bilo prijavljeno raspoloženim NLO kultistima koji su bili okrenuti protiv američke vojske. Mnogo toga je počelo uz pomoć ubjedljivih anonimnih pisama i telefonskih poziva. Drugi slučajevi su bili bazirani na grubim pretpostavkama. Svako ko je pokušao da učutka nekog svjedoka, morao je biti ili iz vazduhoplovnih snaga ili iz CIA. Nije da vazduhoplovne snage nisu potpuno nevine, međutim, mnoge od njihovih operacija zataškavanja su bile obične sapunice. Major Quintanilla, načelnik Projekta Plava Knjiga u 60-tim godinama, jednom prilikom je savjetovao jednog policajca iz Ohija i pokušavao ga je nagovoriti da promijeni priču o viđenju NLO-a, dok je magnetofon očigledno radio i snimao cijelu konverzaciju. Major nikada nije shvatio da je bio snimljen. U drugom, dobro dokumentovanom slučaju, vazduhoplovne snage su bestidno zaplijenile materijalne dokaze od jednog svjedoka i kasnije vratili veoma loše urađene imitacije stvarnih materijala. Oni su takođe bili uhvaćeni u pokušavanju prepravljanja fotografija NLO-a, kako bi ih kasnije mogli proglašiti lažnim. U jednom slučaju nakon drugog, vazduhoplovne snage su ostajale spadnutih pantalona.

Međutim, fenomen je eksplasisao vazduhoplovne snage, isto kao što je eksploatisao i naivne NLO entuzijaste. Dok je manipulisao vjerovanja i širio propagandu o svemirskoj hipotezi, on je takođe proizvodio jedno anti-vojno raspoloženje kod ljudi, narušavajući tako saradnju ljudi sa vojnim istraživačima sve dok se paranoja nije toliko proširila da ljudi nisu htjeli ništa da javljaju vojsci o aktivnostima NLO-a. Svjedoci su se utišali i povjeravali su svoje priče samo NLO entuzijastima.

Radeći sam, uspjeo sam lično istražiti nekoliko stotina incidenata s NLO-ima u 60-tim godinama. U skoro 50 slučajeva sam otkrio da je neko ko je predstavlja ili - tvrdio da predstavlja vazduhoplovne snage, - bio takođe u kontaktu sa svjedocima, obično telefonom. U nekim drugim slučajevima, nekoliko različitih, navodnih, oficira vazduhoplovnih snaga je intervjuisalo svjedočke, ponekad i po tri sata, preko telefona. Međutim, kada sam kasnije pokušavao verifikovati kod Pentagona te slučajeve, oni su mi rekli da nemaju nikakve podatke o tome.

Jedan svjedok viđenja NLO-a u mjestu Wanaque Reservoir (New Jersey), u 1966.g., policajac, primio je telefonski poziv od „gospodina Johnson-a“ iz Vašingtona koji ga je dugo ispitivao. Misterija je ova: broj telefona tog policajca nije bio naveden u telefonskom imeniku i on ne zna kako ga je „gospodin Johnson“ pronašao. Drugi svjedoci na području Wanaque su primili telefonske pozive odmah nakon viđenja NLO-a i prije nego što su to oni ikome rekli a ovi su ih upozoravali da nikome ne pričaju o onome što su vidjeli!

Tokom jedne serije istraživanja na Long Island-u, u 1967.g., dobio sam nekoliko izještaja o posjetama jednog vodnika iz vojnog vazduhoplovstva koji je imao izraženo lice i tamnu kožu i koji je zahtijevao od svjedoka da čute. Čak i od onih svjedoka neinteresantnih svjetala na nebu. Taj čovjek je koristio ime vodnika koji jeste bio stacioniran u lokalnoj vojnoj bazi.

Zakon sinhroniciteta je bio očigledan kod mnogih MIB incidenata. Pisac, Brad Steiger je takođe bio zainteresovan za „ljude u crnom“ i istraživao je nekoliko slučajeva na Srednjem zapadu koji su se uklapali s mojim vlastitim, na Sjeveroistoku. Na primjer, jedan od Brad-ovih prijatelja je dobio posjetu jednog „leša“, prekomijerno mršavog čovjeka koji je izgledao kao neki logoraš iz nacističkih logora za vrijeme Drugog svjetskog rata. Ta blijeda, animirana gomila kostiju se prvo pojavila u državi New Jersey, a ja sam od tada primio još nekoliko izvještaja o njemu ili o nekome kao on, iz Winsconsin-a, Georgia-e i Californie.

Mi takođe imamo problema i sa „doppelganger-ima“ – živim duplikatima poznatih osoba što je jedna klasična forma psi-fenomena. Duplikat John-a Keel-a se pojavio u nekoliko navrata. James Moseley, vlasnik magazina Saucer News, takođe je imao fantomskog blizanca. Međutim, najučudniji događaj s duplikatima se desio jednom britanskom filmskom producentu koji je proveo nekoliko godina putujući svijetom da bi snimao svjedočke NLO-a za njegov dokumentarni film. U Brazilu, on i pripadnici njegovog tima, pronašli su jednog farmera koji je navodno vidjeo NLO i koji je tvrdio da je razgovarao s njegovim pilotom. Farmer ih je dočekao prilično nervozan i složio se da im pokaže gdje je tanjur bio sletjeo. Prije nego što ih je poveo do obližnjeg polja, on se dugo oprashtao od svakog pripadnika svoje porodice na jedan potresan način. Kad su napokon stigli do tog polja, on je doživjeo veliko olakšanje kad je vidjeo da ih tamo ne čeka svemirski brod. Onda im je objasnio da ga je izgled filmskog producenta jako potresao jer je kapetan letećeg tanjira izgledao isto kao Britanac, sve do njegove uredno oblikovane kozje bradice. Farmer je mislio da su ovi došli po njega da ga odvedu sa sobom u letećem tanjiru!

Za naše „ljude u crnom“ se čini da su oni najviše zainteresovani za skupljanje onih dokaza koji ukazuju na zemaljsko porijeklo NLO-a! Njihov sekundarni interes je da učvrste vanzemaljska vjerovanja i da stvaraju sumnju, - čak akutnu paranoju – među vijernicima u NLO-e.

Jedan od prvih istraživača NLO-a koji su bili uzneniravani od strane MIB-ova je bio Albert Bender iz države Connecticut. On je napustio vanzemaljsku hipotezu, nakon što je proračunao da NLO-i potiču iz nekih tački blizu Sjevernog i Južnog pola. Drugi istraživači koji su odbacili vanzemaljsku teoriju i proučavali očigledne zemaljske veze s tim fenomenom, doživljavali su više uzneniravanja, problema sa telefonima, poštrom itd., nego što su ih doživljavale njihove kolege koje su vjerovale u svemirske letjelice. Ukoliko dobijete komadić neidentifikovanog materijala od nekog svjedoka NLO-a, nećete imati problema. Međutim, ukoliko vam svjedok uruči komadić aluminijuma, magnezijuma ili silikona – sve normalne zemaljske supstance – onda imate velike šanse da primite jednu nedobrodošlu posjetu od strane misterioznih „snagatora“ u crnim odijelima.

Do sredine 1967-me godine, počeo sam otvoreno da diskutujem i pišem o energetskim poljima i zemaljskom porijeklu. Za vrijeme putovanja u Washington, bio sam pozvan da snimim jednosatni razgovor za radio Glas Amerike. U to vrijeme,

pokojni Al Johnson je radio jednu seriju programa na temu NLO-a koji su bili emitovani širom svijeta. Johnson me je intervjuisao preko mikrofona oko sat vremena i ja sam tu razmatrao cijelu problematiku zemaljskog porijekla. Nekoliko dana nakon toga, on me je pozvao telefonom, pun izvinjenja. Naša magnetofonska traka je greškom bila stavljena na pogrešno mjesto i bila je potpuno izbrisana, prije nego što je mogla biti emitovana. To je bila samo jedna od onih stvari.

Ili, da li je?

Iste te godine, snimateljski tim sa jedne njemačke televizije je pravio turu po Americi, intevjuišući svjedočice i istraživače NLO-a. Oni su bili prekaljeni i profesionalni tehničari. Došli su u moj stan u Njujorku, postavili su svu svoju skupocjenu opremu i snimali su me nekih pola sata. Nekoliko dana kasnije, pozvali su me telefonom iz njihove kancelarije u Vašingtonu. Njihov film je bio beskoristan. Dijelovi filma su bili preosvjetljeni a magnetna zvučna traka je bila zahvaćena neobjašnjivom statikom. To je bila samo još jedna od onih stvari.

Varijacije ovakvih „koincidencija“ su mi se stalno dešavale. Radio i TV odašiljači bi iznenada zamirali za vrijeme diskusija na temu NLO-a. Trake od vitalnog značaja bivale bi misteriozno obrisane. Važne fotografije poslane poštom bi se gubile. Dva puta mi je neko fizički prezao klijevima telefonske žice. Kopija John-a Keel-a se pojavljivala na područjima na kojima sam sprovodio istraživanja i bila je viđana od strane pouzdanih svjedoka koji su me poznavali. U međuvremenu, žena koja je tvrdila da je moja sekretarica, sistematično je posjećivala druge svjedočice u Zapadnoj Virđiniji i Ohiju, pokazujući jedno veliko znanje o NLO-ima. Nikakvo čudo što toliko istraživača NLO-a dobija nervne tikove i stalno se osvrće!

Ove igre nisu ni u kom slučaju ograničene na SAD. U 1974.g., pariska radio stanica je emitovala jednu seriju od 39 emisija na temu NLO-a, počinjući sa pro-NLO govorom francuskog ministra odbrane, Roberta Galley-a. Francuske radio i TV mreže su posvetile veliki dio 1973-će godine, tražeći i snimajući izjave vodećih autoriteta u Francuskoj, Engleskoj i SAD. Ta lista je bila impresivna i uključivala je poznate ljudi kao što su Dr David Saunders, psiholog sa Univerziteta Kolorado, koji je radio na pripremi hiljada slučajeva pojave NLO-a za kompjutersku obradu; Dr Jacques Vallee, autor tri knjige na temu NLO-a; Pierre Kohler, poznati astronom; pa čak i Cardinal Danielou, prominentni sveštenik.

Taj program je bio podijeljen na dva dijela. Prvi dio se sastojao od izjava svjedoka NLO-a, lokalnih francuskih entuzijasta i zvaničnika. Nešto napredniji istraživači tog fenomena su bili predviđeni za drugi dio. Taj drugi dio programa nikada nije bio emitovan jer je neko upao u prostorije radio stanice i ukrao magnetofonske trake!

Gospodin Jean Claude Bourret je pružio sljedeće objašnjenje Gordonu Creighton-u, slavnom britanskom lingvisti i poznavaocu NLO tematike: „Na žalost, u ponedjeljak, osamnestog marta, 1974.g., jedan misteriozni provalnik je odnjeo sve trake koje su čekale da budu emitovane. Izvan sumnje je to da se tu radilo o jednom aktu

počinjenom iz čiste pakosti. U metalnoj kutiji u kojoj su te trake bile pohranjene, bila su dva reda, jedan do drugog. U jednom su bili oni intervjuji koji su već objavljeni a u drugom, oni koji još nisu. Samo su trake iz tog drugog reda odnesene.“

Šta je to bilo bitno na trakama koje su ukradene? Kao i većina profesionalnih naučnika i novinara koji su ozbiljno proučavali NLO-e, Dr Vallee i njegove kolege su našli popularnu vanzemaljsku hipotezu neodrživom. Već neko vrijeme oni odvaguju jednu užasnu alternativu – da su NLO-i slični psi-manifestacijama i da se proizvode uz pomoć iskrivljavanja prostora, vremena, pa čak i same realnosti.

Oboje, Američko ratno vazduhoplostvo i FBI su se veoma trudili da uđu u trag onim MIB-ovima ali bez uspjeha. To bi trebao biti jedan lagan zadatak za iskusne zakonske organe. Mnogi svjedoci su uspjeli da zapamte registarske tablice fantomske vozila, međutim, kod njihove provjere se ispostavljalo da ti brojevi još nisu bili korišteni. Slično tome, svi naporci da se prate izvori epidemije misterioznih telefonskih poziva, takođe su propali. Ta gospoda sa zakriviljenim sunčanim naočalama su isto tako neuhvatljiva kao i oni visoki dlakavi dvonožnjaci s crvenim očima. A ta gospoda je, vjerovatno, isto toliko i nestvarna.

18.

Bilo koja sila koja vam može spržiti oči, paralizovati ekstremite, obrisati sjećanja, izgoriti kožu i preobratiti vas u olupinu koja kašlje i ječi, može takođe i da vas ubije. A nepoznat broj ljudi je umro nakon susreta s monstrumima, svemircima i NLO-ima – nepoznat zato što ne postoji način kako da se skupe i zabilježe takvi slučajevi.

Veoma malo istraživača NLO-a ostaje u kontaktu sa svjedocima tokom jednog dužeg vremenskog perioda. Stepen smrtnosti kontaktiranih i onih koji se bave NLO-ima iz hobija se čini prilično visokim i sve je to ispunjeno spektakularnim koincidencijama. Nekoliko najvećih imena na tom polju je umrlo na dvadeset četvrti dan mjeseca a nekim slučajem, na dvadeset četvrti dan, NLO-i imaju najviše posla. (Na primjer, u Puerto Rico-u se desio veliki talas NLO-a u jesen 1973.g. a najveći broj viđenja je bio 24. novembra.)

Kod psi-fenomena, mnogi istraživači kao i učenici crne magije i vještičarstva, susreli su se s iznenadnom, preuranjenom smrću, često na jedan užasan način. Mahinacije „ljudi u crnom“ se takođe dešavaju i na tim drugim poljima interesovanja.

Oboje, reflektivni faktor i sinhronicitet, ovdje su na poslu zato što ljudski um, kad je pravilno orijentisan – ili dezorientisan – privlači statiku iz superspektra. Kad je poznati pisac za radio Arch Obler, radio na jednoj noveli o vještičarstvu, prije nekoliko godina, on je bio napadnut prvi put u svom životu od strane duhova tipa „poltergeist“ a takođe i izložen svakojakim užasnim koincidencijama. Zaključana vrata u njegovoj kući su se sama otvarala a brave su otvarale nevidljive ruke. Jednog dana, nakon

što je izašao iz auta, smrtonosna zvečarka se našla ispred njega. On je prošao kroz sve to, međutim, morao je dobro razmisliti o svijetu natprirodnog kojeg mnogi ljudi smatraju čisto mitološkim.

Drugi pisac, po imenu Gusty Davidson, napravio je jedan veliki Riječnik anđela, u 1960-tim. Dok je sastavljao nešto što se činilo bezopasnim kao što bi bila jedna enciklopedija angeologije, on je bukvalno bio 'đavoliran' od strane anđela.

„Kretao sam se stvarno kroz zonu sumraka visokih utvara“, pisao je. „Sjećam se jednog slučaja – bila je zima i padao je mrak – a ja sam se vraćao kući sa susjedne farme. Popriječio sam kroz jedno nepoznato polje. Iznenada se predanom pojавio jedan oblik iz noćnih mora, pokušavajući da me zaustavi. Nakon što sam se nakratko paralizovao, uspjeo sam nekako da se probijem pored tog fantoma. Idućeg jutra, nisam bio siguran da li sam sreo duha, anđela, demona ili Boga.

Dok se pisci i istraživači često stavlju na muke, svjedoci paranormalnog takođe doživljavaju neopisive užase, nakon njihovih početnih doživljaja. Očigledno, kad se te sile usmjere na neku bespomoćnu metu, onda se one počnu iživljavati na njoj. NLO entuzijasti od kojih većina nije upoznata s korelativnim psi i okultnim sadržajima, godinama su aktivno potiskivali one bizarnije izvještaje ili su ih svodili samo na paranoidne glasine.

U samo nekim rijetkim slučajevima, izvještaji o povredama od strane NLO-a bi privlačili neku pažnju. Tamo natrag, u aprilu 1950.g., dvanaestogodišnji dječak po imenu David Lightfoot se igrao u blizini mjesta Amarillo, Texas, kad su on i njegov prijatelj primjetili jedan leteći objekat veličine automobilske gume. Došao je s neba i lebdio par stopa iznad zemlje. David mu je prišao i dodirnuo ga.

„Bilo je ljigavo kao zmija i vruće“, rekao je on.

Zeleno-siva masa je reagovala otpuštajući neku vrstu gasa ili spreja. Ruke su mu odmah pocrvenile i na njima su se pojavile masnice. Ta stvar je onda odletjela u nebo. Doktori i druge odrasle osobe su povjerovali u dječakovu priču i ona je bila objavljena u United Press, 9. aprila, 1950.g.

Trinaestogodišnji dječak, Charles Cozzens iz Hamiltona, Ontario, dobio je opeketinu na ruci kad je dodirnuo "antenu" na objektu prečnika 8 stopa, koji je lebdjeo iza policijske stanice, u martu 1966.g. Tiago Machado, devetnaestogodišnji dječak iz Brazila, dospjeo je na naslovnu stranicu novina kad je zadobio teške opekotine od strane NLO-a, ispred desetina svjedoka u 1969.g. Sedmog februara, 1969.g. u mjestu Pirassununga, u Brazilu, stotine ljudi su vidjele jedan okrugli objekat koji je preletjeo nisko iznad grada i sletjeo u obližnju dolinu. „Čini se da je bio napravljen od materijala sličnog aluminijumu ali je bio svjetlucav. Vanjski obruč tanjira se rotirao oko centra. Nije nikako prestajao da se vrti. Centralni dio je bio nepokretan i činilo se da je bio napravljen od neke prozirne supstance. Mogao sam vidjeti neke sjenovite figure u kabini okupljene oko nečega što je ličilo na ploču s instrumentima.“

On se privukao unutar 30 stopa od tog objekta dok su se desetine ljudi skupile na obližnjim brdima i posmatrale. Iznenada, iz diska je bio ispaljen jedan svjetlosni snop pogađajući dječaka u noge. On je pao, djelomično ošamućen i paralizovan. Objekat je odskočio u zrak i nestao na nebu nevjerovatnom brzinom.

Machado je bio prebačen u bolnicu gdje je Dr Henrique Reis primjetio, „Nije bilo vidljivih rana ili znakova. Prvo sam pomislio da se radi o ujedu zmije ali to nije bilo.“

Dječakove noge su postale svijetlocrvene i bolno su natekle.

Machado je dobro prošao. Svjetlosni snopovi iz tih objekata su ubijali druge.

Trinaestog augusta, 1967.g., u četiri sata popodne, Inacio de Souza, star 41. godinu i njegova supruga Luiza de Souza, posmatrali su „čudan avion“ koji je ličio na naopako okrenut lutor kako lebdi iznad njihove farme u mjestu Pilar de Goias, u Brazilu. Tri entiteta su stajala blizu objekta. Inacio je prvo pomislio da su oni goli, međutim, kako su im se ta tri entiteta počela približavati, ispostavilo se da su imali na sebi žuta, usko pripojena odijela. Gospodin Souza je nosio sa sobom pušku kalibra 0.44 i pojava tih individua ga je toliko uzbudila da je on podigao pušku, nanišanio i opalio prema njima. To je bila velika greška.

Snop zelene svjetlosti je bio momentalno ispaljen iz lebdećeg objekta pogađajući ga u glavu i prsa, nakon čega je on izgubio svijest. Kad je njegova supruga pritrčala da mu pomogne, oni entiteti su ušli u objekat i on je uzletjeo vertikalno, velikom brzinom, ostavljući „zvuk roja pčela“ iz sebe. „Prvog i drugog dana, Ignacio se žalio na trnjenje tijela i peckanje a takođe i na glavobolje“, pisao je za magazin Flying Saucer Review istraživač Nigel Rimes, jedan od brazilskih najpoznatijih ufologa.

Trećeg dana su isti simptomi još uvijek bili prisutni uz stalna podrhtavanja mišića na rukama i glavi... Njegov doktor je otkrio opeketine na grudima i glavi koje bi mogle biti uzrokovane i nekim otrovnim biljkama, pa smo stvarno pokušali otkriti i to da li je pacijent jeo neke otrovne trave.

Opeketine su bile perfektno okrugle, prečnika 15 cm... Doktor je smatrao da je pacijent doživjeo halucinacije i da pati od neke bolesti jer on nije imao vremena za priče o letećim tanjirima. Nije vjerovao Inaciu i savjetovao je ostale da šute o svemu.

Nakon četiri dana tretmana, gospodin Souza je otpušten iz bolnice. Dijagnoza je bila leukemija. On je brzo omršavio dok nije postao kost i koža. Umro je 11. oktobra, 1967.g. nakon velikih muka.

Nakon što je ispitao ovu nevjerovatnu sekvensu događanja, Charles Bowen, urednik magazina FSR je primjetio:

„Mi znamo da prekomjerno izlaganje radijaciji može izazvati leukemiju. Ako je svjetlosni snop koji je pogodio Inacia de Souzu izazvao nastanak ove ubitačne

bolesti, onda se tu moralo raditi o veoma intezivnoj radijaciji jer nikada do sada nisam čuo da je žrtva umrla tako brzo, nakon pokazivanja prvi simptoma bolesti“.

Na kraju, ukoliko je vjerovati ovoj priči, - a ja mislim da je ne bi trebalo odbaciti, - onda je upozorenje koje ona sadrži u sebi to, da ukoliko se iko nekom nesrećom zadesi u blizini nekog od tih objekata i njihove posade, onda on ne treba se ponaša napadački.

Postoji dosta raznih znakova na području NLO-a koji ukazuju na to da su ti entiteti opkoljeni snažnim gamma zracima. Ti zraci mogu biti odgovorni i za tzv. elektromagnetni efekat jer oni otpuštaju električnu energiju. Ukoliko bi neki od njih lebdio iznad žica za struju, gamma zraci bi mogli da crpe struju iz njih, slično kao što komadić radijuma može da izvuče naboj iz zlatnih listića elektroskopa. Naravno, to će dovesti do nestanka struje.

Gamma zraci nanose veliku štetu kod atomske eksplozije. Najgori od svih slučajeva se desio u Brazilu i bio je vjerovatno izazvan koncentrovanim snopom gama zraka. Žrtva se dezintegrисала!

To se desilo u 1946.g. ali je taj slučaj nedavno ponovo ispitan od strane profesora Felipe Machado Carion-a sa univerziteta Julio de Castilhos u brazilskoj državi Rio Grande do Sul i jednog stomatologa, Dr Irineu-a Jose da Silva. Njihov cjelokupan izvještaj je bio objavljen u magazinu Flying Saucer Review, mart-april 1973.g.

U utorak, 5. marta, 1946.g., letećim tanjirima se nije pridavala tolika pažnja iako su neobična svjetla na nebnu bila primjećivana iznad malog sela Aracariguama, Brazil, mjesta koje je bilo toliko siromašno da nije imalo struju i telefone u to vrijeme. Joao Prestes Filho, 40 godina star, proveo je dan pecajući ribu s prijateljem. Vratio se kući oko 7 naveče i pošto je noć bila topla, otišao je da otvoriti prozor. Kako je otvorio prozor, tako ga je pogodio jedan svjetlosni snop koji je došao odnekud izvan kuće. Podigao je ruke kako bi zaštitio oči od iznenadnog blijeska i pao je na pod ošamućen, međutim, nije izgubio svijest. Čim se mogo pomaći, pobjegao je iz kuće pozivajući usput pomoći i na kraju je dospjeo do kuće njegove sestre Marije. Ona je pozvala susjede i oni su se tu skupljali dok je Prestes neprestano ponavljao njegovu priču. „On nije pokazivao nikakve opekatine ali su mu oči bili ispunjene užasom“, pričao je njegov susjed Aracy Gomida, dvadeset godina kasnije.

Dok su svi gledali s užasom, Prestes-ove iznutrice su se počele pokazivati a njegovo tkivo je izgledalo kao da je bilo kuhano nekoliko sati u kipućoj vodi, prema izvještaju profesora Carion-a.

Meso je počelo da se odvaja od kostiju, komadi mesa su otpadali s njegovih vilica, grudi, ruku i prstiju, s donjih dijelova nogu i nožnih prstiju. Neki komadići mesa su ostali da vise na tetivama i niko od prisutnih se nije usudio da išta dodirne. Uskoro se svaki dio tog čovjeka raspao van svake zamisli. Njegovi zubi i kosti su bili potpuno otkriveni bez ijednog komadića tkiva.

U međuvremenu, Prestes je kategorično odbijao jelo i piće koje mu je bilo ponuđeno. Međutim, on ni u jednom trenutku nije osjećao bol.

Sada su mu otpali nos i uši, skliznuvši samo niz njegovo tijelo.

Stavili su ga na konjska kola i prebacili do najbliže bolnice ali je on usput umro.

Sijenke Hirošime!

Koliko još ovakvih događaja je neotkriveno? Vjerovatno mnogo. Već sada ih imamo dovoljno da napunimo njima dvije knjige.

Kako možete vidjeti, mi znamo mnogo više o ovom fenomenu, nego što je ikada objavljeno u dnevnim novinama koje čitate. Mi još uvijek ne znamo ništa o tome, o njihovoj navodnoj tehnologiji, vjerovatno zato što tu nije uključena nikakva tehnologija. Ono što jeste uključeno u svim tim slučajevima je jedna manipulacija energije, posebno onih energija s gornjeg kraja elektromagnetskog spektra.

Ogavni smrad monstruma, malih zelenih ljudi (da, i oni smrde) i samih NLO-a, mogao bi da bude rezultat hemijskih reakcija, razlaganja zemaljskih hidrokarbona, nakon što oni budu izloženi jednoj sili ili energiji koja je neprirodna zemaljskoj atmosferi. Sadržaj sumpora u našoj atmosferi je sada prilično visok, zahvaljujući gasovima iz automobilskih motora, mnogobrojnih rafinerija i hemijske industrije. Polja sile koja se kreću, izazivaju nastanak novih mješavina gasova na područjima gdje je visok sadržaj sumpora. Kao rezultat toga, formiraju se oblaci hidrosulfida ili gdje ima više fluora nego sumpora, hidrofluorida.

Individualno, naši monstrumi, pseudo-svemirci, nikada nisu pokazali neku inteligenciju koja je iznad životinjske inteligencije, međutim, uzorak samog fenomena indicira jedan intelligentan red i svrhu. Mi ne viđamo gospodare, nego samo sluge. Da bi se razumjela ta inteligencija – ta stvar koja se sakriva od nas uz pomoć milion ljudih maski – mi moramo ispitati one koji su percipirali te stvari i pokušati da razumijemo ono šta su oni stvarno doživjeli a ne ono šta su oni mislili da su doživjeli.

Treći dio

19.

Ja mislim da smo mi imovina.

Hoću da kažem, mi pripadamo nečemu.

Jednom davno, ova planeta je bila Ničija zemlja, koju su drugi svijetovi istraživali i kolonizirali i borili se međusobno za prevlast nad njom ali je zemlja sada posjedovana od strane nečega: To, nešto, posjeduje ovu zemlju – a svi ostali su upozorenici da ne prilaze.

Charles Fort

„Prostirući se preko Azije, od Sjeverne Mesopotamije, kroz Tibet, zapadno preko Perzije i završavajući u Kurdistalu, bio je jedan lanac od sedam tornjeva smještenih na usamljenim planinskim vrhovima“, pisao je William Seabrook u njegovoј knjizi Avanture u Arabiji, „a u svakom od tih tornjeva stalno je bio nastanjen jedan Sotonin sveštenik koji je uz pomoć emitovanja okultnih vibracija kontrolisao sudbinu svijeta u ime zla“.

Razboriti ljudi su uvijek lako prepoznавали to da jedna natprirodna sila manipuliše ljude i događaje i suptilno upravlja ljudskom istorijom. Prirodan korak je bio taj da se ta manipulacija podijeli na dva dijela. Dobri (pro-čovječji) događaji su se pripisivali bogovima, dok se za loše (anti-čovječje) događaje krivio cijeli jedan assortiman demona i đavola. Postepeno je postajalo jasno to da su loši događaji bili brojniji od dobrih, pa je postalo očigledno to da demoni drže, prilično dobro, kontrolu u njihovim rukama. Najraniji mitovi iz Afrike, Azije i Južne Amerike – mitovi koje su stvorile potpuno izolovane kulture, sadrže mnogo interesantnih sličnosti. Oni tvrde da su na početku ljudi bili porobljeni od strane bogova. Mi smo bili kao goveda u oboru, natjerani da gradimo besmislene monumente za korištenje od strane naših gospodara, pa čak i da žrtvujemo naša fizička tijela za njih. Mnoge kulture su nastavile s tim ritualnim žrtvovanjima i u ovom vijeku. Čak i Stari zavijet u Bibliji pažljivo predstavlja Boga kao jednog osvetoljubivog, ljubomornog i egoističnog tiranina koji često kažnjava ljudе užasnim katastrofama.

Kada smo izašli iz mračnog doba, počeli smo da tražimo nove demone koje ćemo moći okrivljavati za nered u kojem se nalazimo. Religije su se polako povukle u pozadinu a naše teorije o đavolima su postale više sofisticirane. Istok je bio posebno bogat teorijama o đavolima. Priča o Seabrook-ovih sedam tornjeva koji su bili nastanjeni mantrajućim sotonistima je bila samo jedna od njihovih izmišljotina. U

svakoj generaciji, „anđeli“ su se materijalizovali pred prorocima koji su imali strahopoštovanje prema njima a onda su sijali sjeme rasnih predubjeđenja. Jevreji i crnici su bili najpopularniji žrtveni jarnici ali je bilo i mnogo drugih. Mistične i judiske organizacije i tajna društva, počeli su da dijele krivicu. Katolici su gundali o masonskoj zavjeri dok su jevrejske frakcije sumnjivo gledale na Vatikan (doduše, Društvo Isusovo ili Jezuiti – jesu bili uključeni u neke političke zavjere u 18. vijeku). Patetična mala grupa ljudi koja je vjerovala u takve revolucionarne ideje kao što su sloboda štampe i sloboda vjeroispovijesti i koja se nazvala Illuminatima, zaprepastila je evropske zemlje u kojima je dominirala crkva, tako da su njeni članovi bili proganjeni i likvidirani. Trinaesti predsjednik SAD, čovjek po imenu Millard Fillmore, natjecao se za tu poziciju s jedne anti-katoličke platforme partije Ništa-ne-znamo (postao je poznat po tome što je instalirao prvu kadu za kupanje u Bijeloj kući).

Kroz Mongoliju i Tibet, postoje mitovi koji opisuju jednog svemoćnog kralja svijeta koji živi u prekrasnom podzemnom gradu visoko na Himalajima. Njegovi podređeni, zločudni ali relativno normalno izgledajući ljudi u crnim odorama, ponekad prave izlete i zakuhavaju stvari među stanovnicima na površini zemlje. Prema misteriji Shaver, koja je bila uvod u talas NLO-a 1947.g., derosi (roboti štetočine) žive u podzemnim pećinama i kontrolišu nas uz pomoć paklenih zraka. Pisac po imenu Richard Shaver je proširio ovu teoriju uz pomoć serije novela objavljenih u magazinu Amazing Stories, počevši u 1944.g. Urednik, Ray Palmer je bio zaprepašten kad je počeo primati od čitalaca hiljade pisama koji su svjedočili da su imali lične doživljaje s derosima. Ali, ako pitate policijce, oni će vam reći da jednu od najučestalijih žalbi predstavlja paranoidno vjerovanje da neko usmjerava smrtonosne zrake na stan ili kuću žalioca. Misterija Shaver je obezbijedila jedan referentni okvir za usamljene ljudе koji se nisu dobro uklopili u društvo, đavolu teoriju koja objašnjava njihove nedaće. Ipak, neobično je bilo to što je Shaver nekako predvidjeo pojavu letećih tanjira, MIB i drugih stvari koje idu s dobom NLO-a.

U 1920-tim i 30-tim, legenda o internacionalnim bankarima je pružala referentni okvir za aktivnosti MIB-ova. Internacionalni bankari su navodno bili jedna elitna grupa proizvođača municije i finasijera koja je upravljala svijetom iza zavijese. Jedna mala grupa tzv. superkonspirativaca još uvijek gaji vjerovanja da jedan moćan tajni komitet upravlja svijetom. I naravno, CIA je takođe zaradila kletvu svih đavoljih teoretičara, lijevih i desnih.

Veliki talasi NLO-a iz 1947.g., 1952.g. 1957.g. i 1966.g., su uvijek bili praćeni oživljavanjem vjerovanja da nas napadaju bića iz svemira koja se pripremaju da preuzmu naš svijet. S obzirom na to da izgledaju isto kao i mi, oni se mogu useliti u susjednu kuću a mi teško da bi primjetili nešto sumnjivo.

Svako od nas stvara svoju vlastitu teoriju o đavolima. Kolektivno nesvesno Dr Junga je bilo njegovo. Živa planeta Ivana Sanderson-a je bila njegova. Međutim, u narednim godinama, jedna istinska teorija o đavolu će se pojavito oko superspektra i kako je mi budemo više razumijevali, utoliko više ćemo smanjivati uticaj toga na nas.

Tokom tog procesa, istovaraćemo iz sebe mnoga naša religijska i okultna vjerovanja. Ukoliko budemo imali sreće i pameti, mi ćemo možda biti u stanju i da podvrgnemo superspektar našoj kontroli, isto kao što je monstrum Frankenštajn preuzeo kontrolu nad dvorcem.

Riječ biosfera je ušla u javnu upotrebu u 1960-tim godinama. Ona podrazumijeva cjelokupnu zemlju zajedno sa životinjskim i biljnim svijetom i ekološkim sistemom koji ih podržava. Mi sada gledamo na ovu planetu kao na jedan potpuni organizam i možemo zamisliti da taj organizam ima svoju inteligenciju koja je u stanju da kontroliše mnoge njegove dijelove. Antički Grci imaju njihovu vlastitu verziju biosfere u njihovo boginji Gaji, Majci zemlje. Ona je rodila sina, Urana, s kojim je imala incestnu vezu koja je proizvela zemaljsku rasu – 12 titana. Uran i titani su se probili na područje NLO-a u 1950-tim godinama kad su nedužni kontaktirani sretali entitete koji su tvrdili da su drevni bogovi. Uran je predstavljao nebo i bilo je logično to da se on spari s Gajom, kako bi se formirala jedna cjelina.

Britanski hemičar i istraživač, James Lovelock, postao je poznat u 1974.g. kada je objavio da se gas freon koji se koristi u sprej-bocama skuplja u gornjim dijelovima atmosfere i da ugrožava ozonski omotač. Mi ćemo se sprejati dok ne izumremo. Nakon tog otkrića, Lovelock je objavio i „Gaja hipotezu.“ Oni vidi zemlju, njenu atmosferu i sve njene životne oblike kao jedan samostalni gigantski sistem, koji kontroliše i koji je kontrolisan od strane totalnog organizma. Grci, Sanderson i Jung su već bili ispred Lovelock-a ali je on unjeo njegov legitimitet u njihov metafizički koncept. Sada se u naučnim krugovima obrazuje krajnja teorija o đavolima – Osmi toranj. Sama zemlja je živa a zemljin um je naš Bog, isto kao što mali mravi koji se razvijaju u vještačkoj sredini jedne staklene farme, mogu da obožavaju jedno malo dijete koje usipava krušne mrvice u njihov uzani, pješćani svijet.

U stvari, postoje mnogi modeli superorganizma. Naša vlastita tijela su sačinjena od milijardi odvojenih ćelija od kojih svaka ima sposobnost reprodukcije i svaka ima jednu određenu vrstu svoje inteligencije. Okupljene zajedno, one između ostalog, osiguravaju sebi zalihe hrane jer su naša tijela uglavnom dizajnirana tako da obezbjeđuju hranu tim pojedinačnim ćelijama. Na žalost, kada jedan ključni dio većeg organizma postane vrlo oštećen, tok hrane prestaje i cijeli organizam umire. Zemlji prijeti ista opasnost. Ukoliko se jedan ključni dio našeg ekološkog sistema ošteti i zakaže, onda će se cijeli taj organizam ugasiti. Taj proces je već počeo. Morske alge, koje obezbjeđuju najveći dio kiseonika na zemlji su zagađene do ruba egzistencije. Mi pogoršavamo stvari šaljući svakojake vrste smeća u atmosferu, uključujući freon. Ljuti naučnici sa smrknutim licima se javljaju na TV-u i gundaju kako nam nije ostalo puno vremena ali te vijesti nemaju nikakve posljedice na nas. Životinje umiru u gradskom zološkom vrtu od trovanja olovom iz automobilskih gasova. Na noćnim vijestima, metereolozi javljaju o stepenu zagađenja i često nas informišu da današnji zrak nije zadovoljavajući. U novembru 1966.g. vozio sam se 15 stotina milja i nisam uspjeo da izađem iz sloja trulog smoga koji pokriva sjeveroistok. Nedavno sam letjeo u jednom privatnom avionu iznad nedirnutih

planina Catskill, kad je jedan ogavan smrad ušao u kabinu aviona koja je bila dobro izolovana. Pogledao sam sumnjičavo mog putnika i proučavao kazaljke na kontrolnoj ploči, misleći da se radi o gasovima iz motora. „To su one fabrike dole ispod“, žalio se moj prijatelj pokazujući na red betonskih fabrika, hiljade stopa ispod nas, pored rijeke Hudson.

Sir Arthur Conan Doyle je jednom napisao kratku priču pod naslovom – „Dan kada je zemlja počela da vrišti.“

Zemlja vrišti. Napao ju je virus koji se zove čovječanstvo. Već godinama do sada, misteriozni entiteti koji se materijalizuju na zabačenim putevima i u pustinjama nam govore da prestanemo s našim atomskim glupostima jer „narušavamo ravnotežu univerzuma.“ Možda je superum zabrinut da ćemo dovesti do prefekcije naše oružje za smak svijeta i dići sebe u vazduh uz uništenje cijele planete. Zemlja može imati sličan instikt za samoočuvanjem kojeg imaju i neke niže životne vrste i dok mi bezobzirno počinjavamo samoubistvo, takođe ubijamo i našeg kosmičkog domaćina. Samo-održanje može biti jedini stvari instikt superuma. Sve njegove manipulacije mogu biti motivisane tim jedinim nagonom.

Sodoma i Gomora su uništeni od strane zemljinog organizma, ne da bi se kaznilo ljudi, nego radi samo-očuvanja. Najveće sjećanje naše rase – poplava koja je uništila veći dio zemljine površine u nekim davnim vremenima, ona je mogla predstavljati neku vrstu kosmičke dijareje, nakon propasti naših eksperimenata s prirodom, tako da je to dovelo do ponavljanja cijelog procesa od početka. Osmi toranj nije perfektni stvoritelj. On pravi greške. Čak glupe greške – jer su trezvenost i red neodvojivi, a red koji se vidi univerzumu, na prvi pogled, samo sakriva jedan veliki haos. Udaljena sazviježđa koja besciljno kruže po ništavilu, samo su dugmad na ludačkoj košulji koja je navučena na ovu ječeću planetu. Sada se priprema jedno novo sjećanje naše rase.

20.

Prije nekoliko godina, jedne filadelfijske novine su objavile na svojim stranicama jednu malu priču koja nije bila objavljena nigdje drugo i nije bila potvrđena ni na koji način. Kopije te priče još uvijek cirkulišu među kultistima i konspirativcima posvećenim mnogim različitim teorijama o đavolima. Neki tvrde da je upravo to što ta priča nije nikada ispitana, dokaz velike vladine zavjere da se sakrije istina. Više je vjerovatno to da se tu radi o jednoj obmani smisljenoj od strane nekog novinara kome je bilo dosadno. Ovakve obmane su češće nego što bi vi željeli da mislite. Neke od njih su smisljene od strane nestasnih telefonskih operatera koji rade noćnu smjenu. Druge su planirane kao prvoaprilske priče i odmah proširene među forteancima.

Šta god da je ovdje slučaj, ovo predivo je uzbudilo teoretičare đavolstva. Govorilo se o tome kako je jedna neimenovana naučna ekspedicija, nepoznatih naučnika, istraživala Grenland uz pomoć nekih specijalnih instrumenata, kad su otkrili jedan masivan objekat zakopan duboko ispod leda. Bio je četvrtast i činilo se da se radi o nekakvoj građevini. Ali ono što je stvarno uzbunilo naučnike bila je činjenica da je ta stvar emitovala radio signale! Implikacije su zapanjujuće. Jedan veliki elektronski uređaj je postojao na pustom Genlandu, postavljen ispod leda a morao je biti тамо stotinama, čak hiljadama godina. Ko je to postavio тамо? Kome je on odašiljao signale? NLO kultisti su pretpostavljali da je to bilo djelo vanzemaljaca i da je taj uređaj slao informacije o zemaljskim vremenskim prilikama nekom prijemniku na Andromedi. Atlantolozi su špekulisali da je to legendarni prijenosnik struje sa izgubljene Atlantide. (Walter Berlitz, član male grupe istraživača Atlantide je sugerisao da su stotine brodova i aviona koji su neobjašnjivo nestali u notornom Bermudskom trokutu, bili žrtve drevnog kristalinskog generatora struje – stvarnog Osmog tornja koji ključa duboko ispod okeana.

Međutim, jedna od istina zemljinog organizma je ta, da je on uvijek bio opkoljen misterioznim signalima. Čim bi mi primjenili naše mršave mozgove na probleme radiotelefonije, mi bi otkrili te snažne radio signale. Međutim, to mogu biti isti signali koji su snabdijevali onu Mojsijevu mesinganu mašinu za liječenje zmijskih ujeda i koji su prenosili proročanstva o budućnosti na grudne oklope i amajlige drevnih sveštenika.

Tamo natrag u 1899.g., jedan visok i mršav čovjek po imenu Nikola Tesla, izgradio je jedan toranj koji je čudno izgledao, na planini visokoj šest hiljada stopa, izvan mjesta Colorado Springs, u državi Colorado. Tesla je bio genije daleko ispred vremena u kojem je živjeo (između ostalih stvari, on je izmislio i naizmjeničnu struju) a tog ljeta, on je eksperimentisao s radiom. Jedini radio predajnik u 1988.g. je bio Marconi-ev primitivni aparat lociran u Evropi. On je koristio duge talase i imao je doseg 50 milja. Bez obzira na to, Teslin prijemnik je kupio, odnekud, organizovane i inteligentne signale!

„Meni su bili poznati električni poremećaji kao oni koje proizvode sunce, Aurora borealis i zemljine struje“, pisao je on kasnije, „i bio sam siguran u činjenicu da te varijacije nisu bile posljedica takvih slučajeva... Imam jedan osjećaj koji stalno raste u meni, da sam bio prvi koji je čuo pozdrave jedne planete drugoj“.

Dvadeset godina kasnije, nakon „Rata koji će završiti sve ratove“, Marconi je javno objavio da njegov prijemni uređaj takođe prima neidentifikovane signale iz nekog nepoznatog izvora i isto kao Tesla, on je špekulisao da oni dolaze iz svemira.

Ti fantomski signali su stalno trajali, često stižući s takvom snagom da se činilo kako su odašiljani s nekog mesta u blizini prijemnika a ne iz svemira. U 1920-tim, mnogobrojni naučni projekti su osnovani za proučavanje tih signala ali njihov izvor nikada nije bio određen. U nekoliko slučajeva je bila mjerena i njihova snaga.

Otkriveno je da su oni bili snažniji od bilo kog poznatog predajnika koji postoji, napravljenog od strane čovjeka. Zainteresovanost za te signale je dostigla takav stepen, da su 24. augusta, 1924.g. svi vladini, komercijalni i privatni radio predajnici bili isključeni i svi su samo slušali. Širom svijeta, ljudi, radio amateri, pripitljivali su se uz svoje privatne uređaje i pritiskali slušalice na uši, kako bi čuli čudne signale. Dr David Tod je sjedio u mornaričkoj opservatoriji posmatrajući uređaj koji se zvao Jenkins radio-kamera dok je on izbacivao iz sebe traku fotografskog papira. Kad je ta traka bila razvijena, bila je pokrivena sablasnim slikama – ne tačkama i crticama, nego malim crtežima ljudskih lica! Jenkins uređaj je tehnički bio nesposoban da pravi takve crteže!

U 1930-tim, eksperimentatori su otkrili da radio talasi pristižu kod nas sa udaljenih zvijezda i tako je rođena nauka, radioastronomija. Danas je svijet pokriven s ogromnim antenama oblika tanjira koje prisluškuju statiku i šumove iz dubokog svemira.

Kosmički prevarant koji je crtao ona ljudska lica na fotografском papiru Dr Todd-a, još uvijek je s nama. Svakojake vrste radoznalih radio prevaranata bivaju prijavljene svake godine. NASA-ini visoko usmjereni svemirski radio uređaji koji koriste ultravisoke frekvencije (UHF) zapljenuti su svim i svačim, od zvukova indijanskih ratnih bubenjeva do sirena vatrogasnih vozila a astronauti su na njihovom putu na mjesec, slušali čudnu muziku i misteriozne glasove na kanalima koji su bili ekskluzivno rezervisani za svemirske prijenose. (Veoma malo vragolastih amatera može sebi priuštiti opremu za takve prevare.)

Ono što je još interesantnije, fantomski radio operater nekako uspijeva da lažira radio prijenos sa aviona i brodova osuđenih na propast, pogotovo na onom dijelu Atlantika poznatom kao Bermudski trokut. Ti radio signali budu primljeni satima – čak danima – nakon što brod potone ili avion padne. Na primjer, kada je podmornica Scorpion iznenada potonula u 1968.g. mornaričke baze su primile signal na veoma ekskluzivnoj VLF frekvenciji, kanala koji je korišten samo od strane nuklearnih podmornica. Ti signali su koristili pravilne i tajne mornaričke šifre, i bili su triangulirani (jednostavna tehnika za određivanje tačne lokacije izvora). Brodovi i avioni su pohrlili do mjesta u okeanu s kojeg su stigli signali. Nekoliko mjeseci kasnije, olupina podmornice Scorpion je bila pronađena na dnu okeana, stotinama milja daleko od tog mjesta. Mornarički oficiri su nejasno proglašili te signale lažnim.

Kakve laži? Da li je to neki poduzimljivi šaljivčina utovario u svoj brod rijedak i skup VLF predajnik, zajedno sa knjigom tajnih šifri Američke mornarice, otplovio do sredine Atlantika a onda odaslao njegove lažne signale, pa nakon toga neprimjetno pobjegao od masivne flote koja je došla na to mjesto?

Ukoliko pažljivo pratite vaše dnevne novine, sljedeći put (a na žalost, „sljedeći put“ će biti) tamo će skoro sigurno biti pomenuti misteriozni radio signali primljeni od strane obalske straže, mornarice ili nekih radio amatera. Na dan kada je teretni brod

Anita potonuo, u martu 1973.g., naš fantomski radio operater je slao poruke u Anitino ime.

Nacionalni Biro za Statistiku je pokazivao godinama jedno posebno interesovanje za surogatne radio prijenose. Oni su otišli toliko daleko da su instalirali posebne ultrasonične mikrofone oko ruba Bermudskog trougla (oni su prikupili dosta sablasnih glasova) a takođe su instalirali i posebne VLF prijemnike na Artiku i Antartiku.

Sedmog maja, 1965.g. Carl Robert Disch, mladi naučnik koji je radio na jednom VLF prijemniku na Antartiku, napustio je svoje radno mjesto i otšetao do jedne obližnje zgrade. Nikada više nije bio viđen. Drugi naučnici, bazirani na tom sumornom i negostoljubivom mjestu, sproveli su opsežnu potragu bez nalaska ijednog traga.

Njegov pas, Gus, izašao je napolje narednog dana i takođe je nestao.

U 1969.g. NASA je lansirala „Daddy Longlegs“, radioastronomski satelit u orbitu 3640 milja iznad zemlje. Kad je prošao iznad ledenih voda Antartika, njegova sofisticirana oprema je presrela jedan veoma snažan izljev energije ispod 10 megaherca u VLF opsegu. Naučnik koji je bio vođa tog projekta, Dr Robert G. Stone je izjavio da su ti signali bili primljeni tokom tri različita preleta satelita preko jedne tačke između Antartika i Novog Zelanda. Međutim, tokom drugih prelijetanja satelita iznad tog područja, nije bilo signala. Ti signali su dolazili u iznenadnim izljevima i činilo se da su oni bili usmjerivani kao jedan laserski snop. Drugim riječima, zemlja nije samo kupana na sve načine radio signalima iz svemira, ona takođe odgovara na te signale nekom svojom vlastitom energijom.

Ili, da li je prijenosnik struje drevne Atlantide lociran na Atlantidi?

Drugi sateliti su otkrili posebne gravitacione anomalije izvan obale Filipinskih ostrva. Interesantni radio signali su otkrivani svuda, od Vijetnama do centra Njujorka. Sasvim je uobičajeno da uređaji u vezi sa razglasom u školama ili crkvama polude i počnu da produciraju kojekakve glasove. Slušaoci obično pomisle da oprema kупи pozive taksi kompanija. Čak su i filmski projektori sa zvukom i magnetofoni presretali te bizarne signale. S obzirom na to da sam ih i sam čuo, mogu da kažem da se tu ne radi o prijenosu razgovora taksi dispečera. Signali moraju biti u VLF opsegu da bi mogli biti primljeni od neprijemnika (bez detektora i ispravljača) kao što su PA sistemi. Međutim, to predstavlja drugi problem. Veoma je teško prenositi glasove na donjem VLF opsegu a vladini odašiljači koriste Morzeove šifre i teletajpove. (VLF prolaze kroz vodu i koriste se za kontaktiranje nuklearnih podmornica).

Isto tako, interesantni su i čudni signali koji se često pojave na televizijskim uređajima. Televizijski zvuk se prenosi na FM (frekvencijska modulacija) kanalima i virtuelno je nemoguće da TV uređaj primi radio prijenos od neke taksi kompanije ili radio amatera. Neki ljudi su prijavili da su čuli glasove iz televizora koji su se odnosili na njih lično! U nekim slučajevima na TV ekranima bi čudne, nezemaljske slike zamjenjivale normalni program kojeg čovjek gleda.

Ugašeni radio prijemnici bi se ponekad naprasno sami palili i iz njih bi se glasno prołomio neki fantomski glas. Možda su kupe na njihovim zvučnicima bile aktivirane uz pomoć jednog snopa VLF talasa koji su dolazili odnekud iz blizine. Čitaocima koji prate zbivanja na NLO području je poznato na stotine takvih slučajeva koji su se dogodili u poslednjih 30 godina.

Od 1950.-tih godina, privatni radio amateri širom cijelog svijeta imaju bizarre doživljaje s fantomskim radio operaterima. Neki od radio amatera su čak postali „kontaktirani“, nakon što su slijedili instrukcije koje su dobijali preko svojih radio uređaja. U jednom navratu, Federalna Komisija za Komunikacije je proglašila zabranu komuniciranja sa tim „nelicenciranim odašiljaocima“. Tako, radio amater koji pokušava da razgovara s Marsom, mogao je izgubiti dozvolu.

Misteriozni telefonski pozivi takođe igraju veliku ulogu kod mnogih NLO i okultnih incidenata. Očigledno, fenomen može selektivno da ulazi u interakciju sa svim vrstama električnih aparata na ovoj planeti. Slaba elektromagnetna polja oko telefonskih linija mogu biti manipulisana od strane VLF talasa i monotonim metalnim glasovima koji uznemiravaju mnoge primaocce takvih poziva, ne moraju da dolaze s nekih dalekih telefona (svi napor da se odredi izvor takvih telefonskih poziva su uvijek bili neuspješni), nego se to omogućava uz pomoć jednog inteligentno usmjerjenog snopa elektromagnetne energije. Danas je zemlja protačkana mikrovalnim tornjevima koji prenose telefonske komunikacije s udaljenih mjestaca, od jednog tornja na drugi. Naša hipotetična EM sila može jednostavno promijeniti frekvencije tih mikrotalasa i reproducirati svoju vlastitu poruku. Veoma veliki broj NLO-a je viđen u neposrednoj blizi releja i mikrovalnih tornjeva. Umjesto da traže „besplatan ručak“ u smislu energije koju je proizveo čovjek, kao što neki istraživači sugerisu, oni varaju i telefoniraju besplatno, dakle, bez plaćanja računa telefonskim kompanijama.

U poslednje vrijeme, telefonski pozivi koji imitiraju glasove umrlih osoba, postaju sve češći. Oni su nesumnjivo proizvedeni od strane istog fenomena koji je takođe i meni prenosio nevjerojatno tačna proročanstva i koji je u nekoliko navrata imitirao moj glas.

Koliko daleko se taj fenomen usuđuje da ide? Da li je, u stvari, Adolf Hitler samo mirno spavao u njegovom bunkeru, dok su njegovi generali primali telefonske pozive od onog poznatog, histeričnog glasa koji je vikao: „Zapalite Pariz!, „Potopite berlinske podzemne tunele“!, „Pobijte sviju!“?

Gdje naša realnost prestaje a superrealnost superspektra počinje? Čini se da je to dvoje isprepleteno i da je razdvajanje nemoguće a kako sve više hrlimo u Doba vodenjaka, tačku razdvajanja postaje sve teže odrediti. U drugim dobima, dva vremensko-prostorna kontinuma su se preklapala što je proizvelo vremena magijskih i religijskih čuda. Čini se da su čovjekovi najraniji mitovi opsivali jedno vrijeme pomiješanih realnosti. Danas, sa visokim dlakavim mosntrumima koji se

muvaju unaokolo i svijetlećim loptama koje lebde na našem nebu, mi se kotrljamo u jednu čudnu zemlju, možda jedno Mračno doba, pod upravom ludosti jedne sile bez fizičkog oblika koja je u stanju da nas dohvati i komunicira s nama preko naših vlastitih igračaka.

21.

Do posljednjeg vijeka, većina hrišćana je vjerovala da je ljudska rasa stara samo 6 hiljada godina, što je period koji je pokriven Biblijom. Sada znamo da je zemlja stara 3 milijarde godina a ostaci ljudskih lobanja pronađenih u Africi i drugdje, datiraju unatrag najmanje 5 miliona godina. Moderni čovjek nije stvarno mnogo fizički i mentalno drugačiji od ljudi koji su obrađivali zemlju u dolinama Indije. Naše kumulativno znanje je veće, naravno, i mi smo ovladali vještinama koje bi zadivile naše pretke ali mi smo još uvijek ona bazična životinja koja je sjedila u pećini i posmatrala dinosauruse kako se šetkaju unaokolo. Da li je logično to da su naša drevna braća sjedila u onim pećinama milionima godina bez ikakvog napretka u bilo kom pravcu a onda, iznenada, - za samo dvije hiljade godina su se podigli od konjskih kola do svemirskih raketa? Više je vjerovatno to da je mnogo velikih civilizacija procvjetalo i izumrlo za vrijeme prošlih 5 miliona godina. Neke od tih civilizacija su se sastojale od ljudi, ovakvih ljudi kakve ih mi znamo. Moglo je biti i giganata (postoji dosta dokaza da je rasa divova jednom nastanjivala zemlju) a moglo je biti i životnih vrsta koje su drugačije od nas i inteligentnije od nas, da su se naši pretci morali sakrivati od njih po pećinama i smatrati ih strašnim bogovima kad su ovi prelijetali preko njih u letećim mašinama. (Pećinski crteži objekata NLO tipa i čudnih bića, nalaženi su širom Afrike, Azije, Francuske i Australije. Neki od njih datiraju i 40 hiljada godina unatrag.)

Ti super-zemaljci, nazovimo ih Titanima, mogli su podizati i neke od gigantskih kamenih građevina koje zbunjuju današnje arheologe. Međutim, zemlja koju su oni poznavali, bila je sigurno daleko drugačija od ove planete na kojoj mi danas živimo. Velike kataklizme i kosmičke katastrofe su se dešavale tokom poslednjih 5 miliona godina. Arktički krug i Grenland su možda, nekada davno, bili na ekvatoru. Fosili i morske školjke koji su nalaženi u srcu afričke pustinje Sahare pokazuju da je ta pusta zemlja nekada bila pod vodom. Postoje i dokazi da je zamrznuti kontinent Antarktik nekada bio jedna zemlja sa bujnom vegetacijom, locirana na mjestu današnje Floride.

Možda su Titani sagradili Osmi toranj, neku vrstu vremenske kapsule koja je nastavila da beskorisno funkcioniše milionima godina kasnije. Možda su oni koji su opstali iz jedne ranije civilizacije, postali bogovi današnjeg čovjeka, posjećujući hramove na vrhovima piramida i tamo seksualno opštili sa ljudskim djevicama, kako

bi stvorili jednu novu lozu. Biblija nam je rekla da su bogovi začeli moćne ljudi koji su postali slavni u vremenima kad su živjeli.

Na početku moderne epohe, prije oko 5 hiljada godina, ova planeta je bila podijeljena na 20 do 30 kraljevina. Djeca onih žena sa zlatnih kreveta su postajala kraljevi „po božanskom pravu“. Prvo, prema tradiciji, bogovi su upravljali nama direktno, podučavajući nas poljoprivredi i davajući nam zakone. Onda su se povukli, posjećujući nas samo povremeno kako bi legli u krevet s nekom smrtnom ženom i prenijeli svoje moći na njihovu djecu. Ta djeca, često svjesna svog božanskog porijekla, bila su smrtna, korumpirana i često su zloupotrebljavala svoju moć. Da bi zaštitili svoje bogatsvo i imovinu, oni su se upustili u međusobno ukrštanje gdje su se pripadnici jedne kraljevske porodice ženili ili udavali za pripadnike druge. U početku je njihova krv bila plava, isto kao kod njihovih očeva. Odatle i pojam „plava krv“ i činjenica da čak i danas mnogo pripadnika kraljevskih porodica pati od hemofilije (nesposobnost zgrušavanja krvi).

Tih dvadeset ili trideset porodica koje su upravljale svijetom, bile su i njegovi vlasnici. Oni su imali apsolutnu moć, odlučivali su o životu i smrti kad su u pitanju ljudi koji su živjeli u njihovim kraljevstvima a ta moć im je bila uručena još u Dobu bogova. Tako, svaka osoba na ovoj planeti je bila jedan rob, posjedovan od strane bogova, preko njihovih smrtnih nasljednika.

Kako je vrijeme prolazilo, stvarni bogovi su nestajali ili su njihove posjete bile rjeđe. Vlast je predata njihovoј djeci i pošto su bili bar polusmrtni, mali kraljevi su postali podložni ljudskim besmislicama, zavjerama, atentatima i smrti na bojnom polju. Jedan važan dio obuke svakog budućeg kralja, čak i u ovim današnjim vremenima, je okultizam. Oni su podučavani tajne detalje o natprirodnim silama koje upravljaju ovim svijetom. Njihova uloga, saznali su, je da slušaju te sile i da se povicaju potrebama jednog dugoročnog kosmičkog plana.

Kad su bogovi otišli, jedna odabrana grupa ljudi koji nisu pripadali kraljevskoj lozi, dobro je ovladala tajnama superspektra i naučila da komunicira s tim. Oni su prizivali entitete i dobijali su vizije budućnosti. Kad bi se proročanstva obistinjavala, populacija bi se skupljala oko njih i oni su organizovali religije. U nekim kraljevinama, oni su postali važniji od samih kraljeva. Religijski tekstovi, uključujući bibliju, opisuju kako su ljudi konsultovali posebne grudne oklope ili ploče koje su nosili sveštenici. Da li je ta metalna limarija služila kao radio prijemnik podešen na onaj titanski Osmi toranj?

Bogovi su otišli ali je bolest ostala.

Iz razloga što je malo kraljeva imalo vidovnjačke moći potrebne za komunikaciju sa superspektrom, sveštenici su postepeno postajali sve važniji i uzurpirali su veliki dio kraljevskog autoriteta. Negdje oko 3000 pne, ovisnost čovječanstva o magiji je dovela do nastanka Prvog mračnog doba, doba koje je bilo zaognuto magijom i vještičarstvom i normalni ljudi su živjeli u jednoj sredini svakojakih užasa. To su bila

vremena zmajeva, odvratnih monstruma i demona. Božja djeca su bila svrgnuta od strane visokih sveštenika i враčeva koji su uspostavili sebe kao lažne bogove. To je bilo doba političkih intriga kada su prava znanja bila potisnuta u podzemlje a istorija ponovo pisana kako bi odgovarala hirovima ludih diktatora. Sve što je ostalo iz tog perioda su enigmatični duborezi u Vavilonu i isprepletena mitologija iz Kine.

Prvo mračno doba je naglo završilo kataklizmom koja je skoro uništila zemlju i utisnuta je u pamćenje svih plemena i rasa kao Veliki potop. Bilo je i dana potpunog mraka kada je svjetlost sunca bila misteriozno zaklonjena i kada su ljudi patili od toliko velike letargije da se nisu mogli ni pokrenuti. To je vjerovatno bilo vrijeme kada je došlo do pomaka planetine ose i kad je ona možda promijenila svoju orbitu, kao rezultat proljetanja nekog kosmičkog tijela kroz naš sunčev sistem, negdje između sunca i zemlje. Egipćani su možda sagradili Veliku piramidu u očekivanju tog događaja i koristili ju za pohranjivanje dragocjenih zapisa i artifakta. (Napuknuti blokovi u piramidi indiciraju da je ona pretrpjela jedan ili više zemljotresa.)

Oni koji su preživjeli tu planetarnu katastrofu, katapultirani su natrag u primitivno stanje, održavano jedino uz pomoć nejasnih sjećanja prošlih vremena. Međutim, ostaci starog bog-kralj sistema su zadržani u nešto malo promijenjenom obliku. Mit o Ozirisu je zahvatio Egipćane dok su ljudi s Mediterana revnosno i plašljivo obožavali svaku utvaru koja im se pojavila a kako se broj svjedoka povećavao, tako se povećavao i broj bogova. Na osnovu ostataka starih rituala i vjerovanja, procvjetala su nova sveštenstva. Ista vrsta manifestacija koje nas proganjaju danas, proganjale su ljudi i onda. Bilo je interesantnih svjetala u noći, obično za vrijeme solsticijskih svetkovina. Nadareni muškarci i žene su padali u trans i čudni glasovi su se prosipali s njihovih usana i predviđali buduće događaje s priličnom tačnošću. Pošteni ljudi su bivali zasipani bizarnim koïncidencijama. Zlaćani entiteti i demoni sa užarenim očima, pojavljivali su se ispred usamljenih putnika u pustinjama. Istorija se ponavlja. Kao i sa svakim društveno-političkim sistemom, ambiciozni i gladni moći megalomani, preuzimali su kontrolu i iskriviljavali religijska vjerovanja ljudskih masa, kako je to njima odgovaralo.

Ljudi su pažljivo čuvali zapise hiljadama godina i ti neprocjenljivo vrijedni dokumenti su bili pohranjivani u velikim bibliotekama Kine i Egipta, sve dok nisu bili uništeni paljevinom. Ratovi, barbarske invazije i kojekakve prirodne katastrofe su takođe odnjeli svoj danak kad je ljudsko znanje pitanju. Naša stvarna baština je izgubljena. Prošlost naše rase je zatrta. Ušli smo u jedan dugi period nevjerojatne ignorantnosti a paranormalni entiteti su prelazili barijere prostora i vremena, kako bi posjećivali ljudske vidovnjake i diktirali fascinirajuću ali lažnu istoriju i tako bi krpili rupe. Proroci, ubijeđeni da su njihovi susreti od najvećeg značaja, pisali su, - ili diktirali pisarima – čudne istorijske podatke koje su im entiteti predočili. Te knjige i svitci su bili pohranjeni u hramovima i drugim religijskim mjestima da bi se glasno čitali sljedbenicima na svete dane. Neki od dokumenata su čak bili zabranjeni za javnost i postali su svojina ezoteričkog sveštenstva i religijskih redova.

Na kraju, neki od tih „inspirisanih“ tekstova su sastavljeni kako bi formirali svete knjige raznih religija Istoka i Zapada. Iako su oni bili naširoko reproducirani štampanjem uz pomoć rezbarenih drvenih ploča, na Istoku, zapadne religije su morale da mukotrpno reproduciraju kodekse ručnim pisanjem. Sveštenici i monasi su u izolovanim manastirima posvećivali svoje živote tom poslu. U tom procesu produkcije novih verzija starih tekstova, uzimane su i određene slobode. Arhaične fraze su mijenjane, umetani su novi paragrafi, sveštenici-urednici su cenzurisali i čistili veće dijelove tog materijala (učtivi pojmovi kasnijih verzija su zamjenjivali bizarre seksualne opise iz originala). Neki kodeksi su opisivali toliko nevjerovatne manifestacije natprirodнog da su proglašeni nemogućim i krivotvoreni, tako da su oni izostavljeni iz kasnijih verzija religijskih tekstova. Religijski fanatici su dodavali njihove vlastite začine u rukopise koji su išli od jednog prepisivača do drugog, kroz cijele generacije.

Ludaci koji su upravljali svjetom (a svjetom oduvijek upravljaju ludaci), potiskivali su religijske tekstove i prepravljali istoriju kako bi zadovoljili svoje vlastite potrebe i sujetu. Kad bi jedan lider umro, njegov nasljednik bi prepravljao istoriju, isto kao što će i njegov nasljednik mijenjati zapise koje je ovaj ostavio iza sebe. Tako, mi sada imamo tri istorije: imaginarne i sumnjive istorijske legende koje su nam proslijedili entiteti; cenzuriranu i revidiranu istoriju koju su sastavili zvanični istoričari; i radove nezavisnih istoričara kao što je bio Herodot koji su bili takođe pod uticajem prve dvije grupe i koji su dosolili stvar s malo folklora i legendi. Ukratko, Henry Ford je bio u pravu kad je rekao: „Istoriјa je glupost“.

Čovjek je u drevnim vremenima razvio jedno važno znanje. On je proučavao atom, astronomiju i superspektar a učio je i kako da kontroliše neke od misterioznih sila prirode. Međutim, učenjaci koji su posjedovali ta znanja, bili su protjerani u podzemlje od strane njihovih religijskih fanatika i zlih lidera koji su smatrali da ih njihova moć lično ugrožava. Neki sveštenici su prihvatali kontaminirane oblike drevnog znanja, međutim, predmeti kao astrologija su ostali relativno čistiji. Čak i podzemni učenjaci su bili manje više pokvareni, priklanjajući se raznim oblicima okultizma, odbacujući sve osim onih procedura koje su bile najlakše i koje su funkcionalne u većini slučajeva. Najbrže su se razvili vještičarstvo i crna magija jer su bili zasnovani na drevnim principima kontrolisanja elemetalaca, sile bez mozga koje su proizvodile vile, patuljke, neke duhove i kojekakve fenomene.

Poslednjih hiljadu godina prije hrišćanske ere je počelo kao jedna čudna kesa puna magičnih vjerovanja i rituala, paganskih religija i eksploracije straha i sujevijera običnih ljudi od strane kraljeva gladnih moći koji su pokušavali da drže na okupu njihove male kraljevine. Onda je, u jednom vijeku, red bio uveden u haos. Oko 500-te godine pne, Siddartha Gautama je zaspao ispod nekog drveta a kad se probudio, bio je ispunjen jednom novom, velikom filozofijom. On se odrekao njegovih zemaljskih bogatstava i počeo je da propovijeda postojanje jednog superuma – kosmičke svijesti – za razliku od građenja fantazija oko legija bogova i anđela na mitskim nebesima. On je postao Buda.

Istovremeno, u dalekoj Kini se pojavio veliki filozof Lao Tzu, uveo Taoizam i preoblikovao mišljenje Istoka, zajedno sa savremenikom Konfučijem. U Perziji, Zoroaster je formirao novu religiju, zasnovanu na njegovim susretima sa Ahurom Mazdom, jednim od naših veselih prijatelja niotkuda, dok su tamo dalje, na zapadu, biblijski proroci Danilo i Zaharije imali neke svoje lične i čudne doživljaje. (Prema opisima iz Biblije, oba gospodina su vidjela neke vrste NLO fenomena.)

Budin monoteizam se brzo proširio preko Dalekog istoka, ali se nije probio na Zapad gdje su Grci, Rimljani i narodi koje su oni porobili, nastavili da obožavaju jedno mnoštvo božanstava koja su živjela na planinama.

Ne možemo reći zasigurno to da li je Hrist uveo monoteizam ali su njemu pripisane zasluge za to. Međutim, karakteristično je to da su mnoga ranija vjerovanja u elementalce, magiju druidskog stila i ozirisku teologiju, presuta u pojavljujuće hrišćanske kultove i apsorbovana od njihove strane. Koncept kosmičke svijesti je morao biti nerazumljiv mediteranskim narodima i oni su to brzo izvitoperili. Bog je postao gigantski humanoid koji sjedi na nebeskom tronu a ne neka bolje definisana energetska sila kao što je to predstavljao Buda. Katolici su kasnije rascijepili Njega na trijunstvo. Glasnici i anđeli koji su nastavili da se redovno pojavljuju bili su pretvoreni u mit a religijski umjetnici su im dali krila i žute oreole. U stvari, anđeli su uvijek bili opisivani kao ljudska bića s tim što su ponekad bila opkoljena svjetlošću. Kao i naši moderni ufonauti, oni su često bili opisivani kao obučeni u blješteće odore iz jednog dijela a njihova lica su često bila zaklonjena ili nekom vrstom pokrova ili uz pomoć svjetlosti. A takođe, - isto kao i naši dlakavi monstrumi, dinosaurusi i druge animirane fantazme, - oni su imali misterioznu sposobnost da se ispare u tanki zrak. Danilo, Savle i druge biblijske persone, padali su ničice na zemlju, gubili svijest i zapadali u trans, kad su se te utvare ukazivale.

Jedna mala grupa učenjaka poznata kao aretalozi još uvijek tiho proučavaju slučajeve susreta ljudi i paraljudi, analizirajući i upoređujući dostupne informacije. Manje precizni angeolozi, pokušavaju da naprave katalog „beskrajnih geneologija“ paraljudi koji su tvrdili da imaju božansko porijeklo što je jedan težak zadatak, isto kao pokušavati zabilježiti sva imena planeta koje su pominjali entiteti iz letećih tanjira. Demonolozi su sastavili masivne imenike s imenima demona i demijurgova koji su do sada marširali u onoj poznatoj, Fort-ovoј, paradi prokletih. Mi nikada nismo ozbiljno poslušali onu biblijsku opomenu da se čuvamo tih „sila i principaliteta“.

Bilo bi mnogo produktivnije kad bi sve te uzaludne potjere svrstali u jednu široku nauku, oslobođenu od svih vjerovanja, nauku koju bi jednostavno mogli nazvati – himerologija.

Za te himere i paraljude se obično čini da su angažovani u besmislenim rabotama, međutim, ispod gornjeg sloja besmislenosti, uvijek postoji jedan sloj propagande i taktike, identične taktici koju mi sada nazivamo - psihološki rat, stalno ponavljanje poluistina sve dok se one ne prihvate kao potpune istine od strane ljudske

populacije. Današnja vjerovanja u vanzemaljske posjetioce ne proističu iz prezentacije konkretnih dokaza, nego iz ponavljanja vanzemaljske „linije“ preko hiljada kontaktiranih, tokom poslednjih 30-tak godina. Sva naša religijska vjerovanja imaju sličnu bazu – proroci koji, navodno, pričaju s natprirodnim bićima su proširili vjerovanja na ljudske mase koje nemaju direktnog iskustva s fenomenom ali su voljne da vjeruju na riječ onima koji su imali.

Danas, širom svijeta, postoji mnogo usamljenih ljudi koji mukotrpno pišu masivne knjige koje niko neće nikada čitati. Oni su inspirisani svojim kontaktima s paraljudima i s njima su učestvovali u dugim konverzacijama o svemu, od gradnje piramide i izgubljene Atlantide, do velikih kataklizmi koje možemo uskoro očekivati. Ti ljudi – a ja sam u direktnom kontaktu s mnogima od njih – iskreno vjeruju u to da su oni i samo oni uživali posebnu privilegiju da kontaktiraju Boga ili Gabrijela ili Aštara ili Ortona. Ko zna, koliko je istorija naše prošlosti konstruisano na isti ovaj način? Koliko važnih ideja je asimilirano od strane ljudske rase kroz ovu proceduru?

Hajde da ispitamo jednu takvu ideju: koncept života nakon smrti i uskrsnuće. To je jedno prilično kompleksno vjerovanje i ono je vodilo do razvoja elaboriranih pogrebnih procedura kako bi se očuvalo fizičko tijelo dok ne stigne veliki dan. Legendarno ukrnsnuće Ozirisa, četiri hiljade godina prije Hrista, ubijedilo je Egipćane da će svi ljudi jednog dana biti podignuti iz njihovih grobova i biće im podaren novi život. Interesantno je to da ni Egipćani nisu bili prvi. U Sovjetskom savezu su pronađeni grobovi stari 30 hiljada godina u kojima su bila tijela koja su zakopana s njihovim svjetovnim bogatstvima, očigledno, u sklopu pripreme za budućne uskrsnuće. Slični postupci su bili univerzalni u drevnim vremenima. Pitanje je: kako je počelo vjerovanje u uskrsnuće?

Čak prije 30 hiljada godina, ljudima su bile potrebne neke potvrde njihovih vjerovanja. Morale su biti neke demonstracije. Hrišćanski svijet je prihvatio uskrsnuće zato što je priča o Hristu detaljno opisala kako je njegovo tijelo bilo odstranjeno iz groba. Možda je slično demonstriranje bilo organizovano i u 40 hiljaditoj godini prije nove ere ili u četiri milionitoj godini prije nove ere.

Himerološki, biblijska priča o Hristovom uskrsnuću može biti posmatrana u jednom drugačijem svjetlu. Hristovo tijelo je bilo položeno u jednu pećinu a preko njenog otvora je bio navučen jedan veliki kamen koji ju je hermetički zatvorio. Ispred pećine su bila postavljena dva rimska stražara kako bi držali sjedbenike na distanci. Kasno te noći, stražari su čuli čudnu buku na nebu i onda se spustio jedan svijetleći objekat. Dva Rimljana su se našli paralizovanim, nesposobni da pokrenu ijedan mišić. Dok su oni bespomoćno gledali, kamen se sam pomakao s otvora pećine, tri bića u bijelim odorama su izašla iz svijetlećeg objekta, ušla u pećinu i iznjela Hristovo tijelo napolje. Jedno od bića je ostalo pored pećine i čekalo Hristove sljedbenike do sljedećeg jutra. Nakon što im je objavilo da je Hrist uzet, to biće je nestalo.

To je kako Novi testament sumira taj događaj.

Religijski vijernici su uvijek smatrali da su ona tri bića bila božanskog porijekla. Deniken bi ih identifikovao kao astronaute s neke daleke planete. Međutim, poenta je u tome da je – neko želio da mi vjerujemo u uskrsnuće. Mi nikada nećemo znati da li se to stvarno dogodilo ili je to samo predstavljeno od strane proroka koji je stajao u svjetlosnom snopu u nekoj pustinji. A to nije ni bitno. Ono što je bitno je to, da je ta priča dirnula milione ljudi, tokom poslednje dvije hiljade godina i ubijedila ih u to, da je bar jedan čovjek fizički odveden s ove planete uz pomoć svijetlećeg objekta s neba.

Izvor te priče bi mogla biti samo ona dva stražara. Međutim, oni su bili paralizovani isto kao što i mnogi današnji očevidci bivaju paralizovani. S obzirom na to što je NLO-inducirana paraliza jedan simptom transa, mi se ne možemo osloniti ni na kakve informacije dobijene od svjedoka u transu. Ono što su oni mislili da su vidjeli i ono što se stvarno desilo, mogu biti dvije različite stvari.

U našoj ego-motivisanoj ignorantnosti, mi prepostavljamo da je to bio jedan poseban događaj i da se on nikada nije ponovio. Međutim, kako mi možemo biti sigurni da ista priredba uskrsnuća nije bila režirana mnogo puta, na različitim mjestima, tokom istorije ove planete?

Kontaktirani čovjek po imenu Mr Childers je tvrdio da su ga ubili neki stranci na ulici jednog grada, u 50-tim godinama. Probudio se i vidjeo da su mu rane zacijeljene i da ima nova sjećanja u svom umu. Postao je Princ Neosam od Saturna. Neki su mislili da je on „skrenuo“. Drugi su vjerovali da je Princ Neosam umro na Saturnu, pa se reinkarnirao u Childers-ovom tijelu, na ovoj planeti.

Vi možete otpuhivati na ovu Childres-ovu priču, smatrajući ju luckastom ili nemogućom, međutim, svakog Uskrsa, vi vjerovatno učestvujete u religijskim ceremonijama koje odaju slavu Hristovom putovanju u jednom neidentifikovanom letećem objektu. Možda je Ozirisovo tijelo bilo odstranjeno iz njegove piramide, pred svjedocima, na jedan prilično sličan način. Ili je neki entitet iz sjenovitog polusvijeta, opisao njegovo prebacivanje nekom meko-okom proroku.

Više je smeća napisano o Velikoj piramidi, nego o bilo kojoj drugoj građevini na ovoj planeti. Živjeo sam u Egiptu i proveo sam mnoge sate unutar piramide. Najveća zagonetka tog mamutskog kamenog artifakta je da on nikada nije bio korišten kao grob. Ne postoji ni najmanji komad dokaza da je faraon ikada bio stavljen тамо. Puzao sam kroz njene uske prolaze i hodao niz strme hodnike koji su sada osvijetljeni golim električnim sijalicama i kao svi prije mene, čudio sam se i divio. U kraljevoj odaji u centru piramide, izvodio sam turistički ritual lupkanja po kamenom kadi kako bih čuo da ona odzvanja kao da je od metala. Napoleon je jednom stajao sam u toj odaji i kad se pojavio napolju, bio je blijed i potresen. Njegovi oficiri su se skupili zabrinuto oko njega a on je samo promrmljao, „Nikad mi više ne pominjite ovo mjesto i ne pitajte me šta mi se desilo unutra“.

Možemo zamisliti da dokazi jednostavno nedostaju, pojedeni vijekovima, A možemo zamisliti i to da je piramida stvarno bila korištena za sahranu velikog faraona a svi njegovi sljedbenici i robovi bi se skupljali ispred, na svete dane, kako bi mu odali poštovanje. Iznenada, proložio se jedan rezak zvuk i talas topline je zapahnuo uzbudenu gomilu dok se jedan ogromni objekat polako spuštao. Dobro skriveni ulaz u grob se sam otvorio i umrli bog-kralj je iskoracio napolje, dok su s njegove mumije otpadali zavoji. Dok je gomila padala na koljena, bog-kralj se penjao uz ljestve ili stepenice u taj objekat a onda nestao na nebu. Jedan takav događaj će načiniti vijernikom svakoga a opis tog događaja će biti prenošen kroz mnoge generacije.

Kad su sljedbenici došli sebi i uletjeli u piramidu, oni su je našli potpuno praznu osim, naravno, onog odvratnog mirisa sumpora. Svi oni zlatni artifakti koji su bili ostavljeni pored tijela su takođe nestali. Jedan sveštenik će iskoristiti taj događaj i proglašiti kako je uskrsnuće istinita stvar i da to ne važi samo za bogove-kraljeve, nego za svakog čovjeka. Zatim će pružiti šešir za skupljanje priloga.

Na osnovu hiljada grobova koje smo pronašli u Egiptu, znamo da uskrsnuće nije funkcionalo. Oziris se nikada nije vratio da pokupi bajate kosti vrijedne 40 vijekova.

Glavni problem himerologije je više teoretski i teološki, nego naučni. Dok su posljedice mnogih od ovih događaja zdravstvene, jedini pouzdan istraživački pristup je sociološki i psihološki. Osmi toranj manipuliše neke od nas preko njegovih manifestacija ali on manipuliše mnoštvo nas kroz naša vjerovanja u te manifestacije i naša tumačenja njihovih značenja.

Tokom 1960-tih, ošamućeno sam obilazio groblja, smetljija i jame posjećivane od strane čudnih, naoko inteligentnih i razigranih nebeskih svjetala, često se pitajući – „Šta to ovaj fenomen želi?“ Isto pitanje je proganjalo ljude iz pet hiljadite godine prije nove ere a isto pitanje je proganjalo i Charles-a Fort-a. Drevni odgovor je bio da bogovi posjeduju zemlju i da je čovječanstvo ovdje postavljeno kako bi ih služilo. Fort je to pojednostavio.

Mi smo imovina.

22.

Vi i ja smo biohemski roboti kontrolisani snažnim radijacijama koje se odašiljavaju s Osmog tornja. Naši mozgovi su programirani kao kompjuteri a mnogi od nas budu iznenada i potpuno reprogramirani u nekoj tački našeg odraslog života. Od rođenja, cijeli naš život je već programiran za nas i kad se probijamo i klimatamo kroz

dodijeljenih nam 80-tak godina, zadešavamo se manipulisani „srećom“, čudnim koincidecijama i naglim promjenama u nama i našoj sredini.

Zamislite jednog ludog naučnika kome je potreban neko za čišćenje njegove tajne laboratorije u njegovom dvoru na jednom planinskom vrhu, kome je pristup zabranjen. On napravi mehaničkog robota za taj posao i programira ga da se slobodno kreće unutar laboratorije ali ako bi on pokušao da otvori vrata i napusti laboratoriju, programiran je za samouništenje.

Robot to naziva ropstvom. Mi to zovemo slobodnom voljom. Mi smo slobodni da živimo naše živote na naš vlastiti način, sve dok se on uklapa u glavni plan koji je skriven. Ukoliko pokušamo da zaobiđemo taj plan, idući „cik“, umjesto „cak“, uništićemo sami sebe.

Ljudska istorija je puna primjera ljudi koji su uništili sami sebe kad su se usudili da zakorače izvan vanjskih granica, kad su svjesno htjeli da promijene istoriju na način koji se nije uklapao s našim hipotetičkim, kosmičkim planom. Religijski i politički lideri su često bivali sasječeni od strane atentatora bijesnih očiju koji su slušali glasove u njihovim glavama ili su pratili uputstva odvratnih entiteta koji su se materijalizovali ispred njih za vrijeme kulnih rituala. Iсторијари су izmiшљали racionalne laži kako bi njima zamjenjivali neracionalne činjenice. Charles Guiteau je zapamćen kao „razočarani čovjek koji je tražio posao“ koji je ubio predsjednika James-a Garfield-a. „Srpski nacionalista“ je upucao Franju Ferdinandu i to je pokrenulo Prvi svjetski rat. Lincoln je bio ubijen od strane poludjelog glumca koji je bio simpatizer Južnjaka. I tako dalje. Međutim, ukoliko prekopate orginalne zapise, tamo će te naći neke iznenađujuće detalje. Na primjer, John Wilkes Booth je bio jedan od deset zavjerenika od kojih su svi bili religijski fanatici (kao što je bio i Guiteau). Franjo Ferdinand je imao nešto zajedničko sa Gandijem. Oba čovjeka su ubijena od strane fanatičnih kultista.

Velike promjene u istorijskim tokovima su bile uvođene od strane tzv. fanatika koji su slušali impulse ili mentalne komande, što teoretičarima o đavolima daje dosta municije. Međutim, samouništenje ne odrazumijeva uvijek samoubistvo ili atentat. Sveštenik može dati otkaz u crkvi u kojoj je služio i sutradan biti pregažen kaminom. Naučnik može nadoći na neko novo otkriće, mnogo godina prije vremena a nakon par dana, biti ujeden u podrumu njegove kuće od strane otrovnog pauka. Koincidencije mogu da bjesne. Ljudske službe često intervenišu kao u slučaju Dr Reich-a koji je bio 20 godina ispred svog vremena. John F. Kenendy je ozbiljno planirao da povuče SAD iz rata u Vijetnamu, kad je bio ubijen u Dallas-u od strane nepoznatog atentatora.

[Nije bilo stvarnih dokaza koji su povezivali Lee Harvey Osvald-a sa atentatom na Kenedija. Osvald je, u stvari, bio povezan sa FBI i CIA i bio je “spavač” (neaktivni agent) pripreman da izvrši atentat na Fidela Kastra.]

Kenedijeva preuranjena smrt je bila praćena bespotrebnom pogibijom 55000 drugih Amerikanaca u ratu koji je direktno doprinjeo rapidnom propadanju svjetskog monetarnog sistema, između drugih stvari. Neke stvari, kako kažu teoretičari đavolstva, jednostavno ne mogu biti promijenjene. Čak i kada vidovnjaci imaju jasnu sliku neke dolazeće katastrofe, oni su bespomoći kad se o sprječavanju toga radi.

Možda će doći vremena kad će vizije budućnosti biti masovno doživljavane od strane miliona ljudi a onda ćemo biti u stanju da kolektivno spriječimo neke katastrofe. A takođe je moguće da samodestruktivni faktor postoji u većim grupama ljudi isto kao i kod individualnih.

Mi možda hrimo ka jednom masovnom genocidu, umjesto oslobođanja.

Svaka religija nas podučava da su sve individue i ljudski događaji pod direktnom kontrolom jedne kosmičke sile. A svaka religija nam takođe propovijeda da smo mi osuđeni na propast, da će se jednog dana sav ljudski život suočiti s nečim što je na razne načine definisano kao Sudnji dan ili Žetva, kad će naše duše biti oslobođene iz ljudskih školjki kako bi se pridružile jednom masivnom polju sile na nebu. Teolozi su uspjeli da optimistički gledaju na to uništenje našeg fizičkog svijeta, odnosno, kao na nešto čemu se treba radovati ili kao na jedno poželjno stanje. Hristov drugi dolazak se obično opisuje kao pojavljivanje Hrista na jednom svjetlećem oblaku ili letećem objektu i to ja bazirano na interesantnom uzoru ufonauta i religijskih utvara koji uvijek obećavaju da će se vratiti.

Naša svjesnost o kosmičkoj svijesti je djelomično negirana od strane statike iz opsega niskih frekvencija superspektra koje konstantno proizvode zbunjujuće i kontradiktorne manifestacije. Kod današnjih NLO kontakata, ufonauti se predstavljaju pod imenima preuzetim iz mitologije a ponekad i imenima sklopljenih kombinacijom pojmove iz nekoliko različitih jezika. „Mali ljudi“ iz Srednjeg vijeka su igrali slične igre s imenima. U ranijim vremenima, ljudi koji su sretali entitete, vjerovali su da su se suočavali s nekim od bogova, pa odatle su i imena usvajana od strane entiteta – Yahweh, Jehovah, Allah itd. postala prihvaćena kao ime same Božje sile. Reflektivni faktor se pojavljivao kad su imena bila ponavljana glasno od strane proganjanih percipijenata i kad su se dešavale misteriozne manifestacije. Tako su mnoge kulture prihvatile jedno jednostavno pravilo. Ime božje se nikada nije trebalo glasno izgovarati. Izmišljena su alternativna imena, obično ukrašena eufemizmima. Bogovi su bili „sveznajući“, „pravedni“, „veliki“, a njihovi plašljivi ljudski obožavaoci su im pridavali sujetu sličnu ljudskoj. U stvari, te materijalizacije jesu pokazivale ljudske karakteristike, jer su one djelomično isticale iz Jangovog kolektivnog nevjesnog. Predstava da su bogovi stvorili čovjeka na njihovu sliku i priliku, predstavlja izokrenutu verziju stvarne istine – da smo mi stvorili bogove u skladu s našom slikom.

Ukoliko smo mi biohemski roboti kontrolisani od strane jednog antropomornog superuma, onda su entiteti koji nam se prikazuju dvostruko porobljeni. Oni su

djelomično kontrolisani od strane superspektra a djelomično od nas. Fraza, „Mi smo u zatvoru“ je često bila korištena od trane entiteta kao i fraza, „Mi smo Jedno“. Svi mi stvarno jesmo jedno sa superpektrom i kao individualni ljudi, mi smo povezani zajedno suptilnim energetskim talasima. Mnogi od nas prizivaju totalno jedinstvo sa superspektrom, obično kroz religiju. Neki se nesvesno izlažu potpunoj zaposjednutosti kroz praktikovanje vještičarstva i crne magije. Drugi se pošalju u tom pravcu kad budu uhvaćeni u svjetlosne snopove NLO-a i reprogramirani kao Savle.

Kad sam intervjuisao stotine kontaktiranih od strane NLO-a širom zemlje, bio sam impresioniran sličnošću njihovog fizičkog izgleda. Kad bi mogli skupiti sve te ljude zajedno u jedan auditorijum, to bi izgledalo kao neka vrsta porodičnog sastanka. Većina tih percipijenata, muškaraca i žena, su vitki, srednje visine, imaju mršava lica s visokim jagodicama. Iznenadujuće veliki broj religijskih fanatika ima takav izgled. Tu zasigurno postoji jedna genetska veza koja odvaja te ljude od nas ostalih. Jednako fascinantna činjenica je ta da su mnogi od NLO-kontaktiranih siročad ili je tim ljudima nepoznato ili nejasno njihovo porodično stablo. Entiteti to eksploratišu tako što im govore da su oni, u stvari, „hibridi“ ili čak ljudi koji su ovdje transplantirani sa neke druge planete. Jedan profesionalni genetičar bi ovdje imao jedno bogato polje za istraživanje.

Mnogi NLO-kontaktirani takođe razvijaju jedan odsjaj super-religioznosti onih koji su „vidjeli svjetlost“ – onaj unutrašnji plamen i vanjski mir što je uobičajena karakteristika sveštenika i mistika. Mnogi od Isusovih fanatika iz 1960-tih, takođe su stekli taj poseban izgled. Kad pažljivo ispitate te ljude, otkrićete to da su oni dobrovoljno predali svoju svijest jednoj vanjskoj sili i u jednom stvarnom smislu, oni su postali totalni roboti koji služe tu silu. Bezbrojne religijske sekte čine ovu vrstu predaje središnjom tačkom njihovih ceremonija. Oni pozivaju Božji duh (ili đavolov) da uđe u njihova fizička tijela i kada se to desi (a to se stalno dešava u jednom velikom obimu), oni onda zapadaju u ekstatični trans i blebetaju na nekim stranim jezicima. Taj proces robotizacije se univerzalno smatra najvišim i najcjenjenijim religijskim doživljajem. Svi obredi, od frenetičnih plesova derviša koji se vrte u krug i od crnog sabata u vještičarstvu, do mantri od kojih trne mozak u orjentalnim religijama i do pjevanja slavopojski u hrišćanskim crkvama, samo su varijacije na ovu temu. Neki svjesno žele da steknu Božjuglavu – jedinstvo sa superspektrom – dok drugi praktikuju drevne tradicije, nesvesni njihove stvarne svrhe.

Ranije kulture su izgradile njihove cjelokupne životne stilove oko takvih religijskih ceremonija i potraga za Božjomglavom. Indijanci su koristili razne vrste droga kako bi ubrzali taj proces. Najvažnije građevine u kulturi Pueblo na Jugoistoku su bile cirkularne „kive“ gdje su se okupljali muškarci (Indijanci su bili muški šovinisti), za upražnjavanje njihovih tajnih rituala. Američki indijanci kao i njihovi parnjaci u Africi i dijelovima Istoka, takođe su vjerovali da su bogovi prisutvovali ritualima, prerađavani u groteskne maske i kostime koji su ih činili neprepoznatljivim od plemenskih врачеva.

Tokom vijekova, jedna od najšire praktikovanih kratica do jedinstva sa superspektrum je bila grozna operacija koja se zove trepinacija. To podrazumijeva bušenje jedne rupe na vrhu lobanje kako bi se izložio jedan dio mozga. U Južnoj Americi i Evropi su bile pronađene hiljade trepiniranih lobanja. To je bila jedna delikatna operacija i tu se možemo samo diviti vještinama drevnih hirurga koji su to morali izvoditi uz pomoć grubih instrumenata. S obzirom na to da su mnoge od tih lobanja pokazivale znakove djelomičnog iscjeljenja, većina pacijenata je morala dugo živjeti nakon te operacije. Trepinacija se još uvijek praktikuje u sklopu nekih kultova u Evropi i oni tvrde da to funkcioniše, da rupa u lobanji propušta snažne radijacije superspektra i uveliko pojačava vidovnjačke sposobnosti.

Na žalost, mnogi od tih rituala izvođenih od današnjih tragaoca za istinom, zahvataju samo statiku iz donjih dijelova superspektra i stvaraju posljedice u smislu zaposjednutosti i ludila. Sirhan Sirhan je praktikovao samohipnozu i druge rituale manipulacije uma a onda je završio ošamućen u jednoj hotelskoj kuhinji, s pištoljem koji se dimio u njegovoj ruci i mrtvim Robertom Kenedijem, ispruženim na podu, ispred njegovih nogu. Prva knjiga koju je Sirhan tražio u zatvoru je bila Tajna Doktrina, od Madam Blavatski, traktat o kontroli superspektra.

Osobe bez latentnih psi sposobnosti mogu proučavati metafiziku godinama i praktikovati rituale na dnevnoj bazi, bez ikakve šanse da odu dalje od faze zaposjednutosti. Mnogi od istraživača NLO-a tokom poslednjih 25 godina su prošli tim putem i doživjeli nervne slomove, neke oblike zaposjednutosti i izvršavali samoubistva.

Kako se čini, vidovnjačke sposobnosti su nasljedne i ne mogu se naučiti. Ukoliko je vaša tetka Persa bila transni medijum ili je vaš pradjed bio poznat po njegovim proročkim snovima ili vizijama, onda postoje šanse da će te i vi ili neko od vaše braće ili sestara – imati slične sposobnosti. Razne ankete i istraživanja su pokazali da 10-15% populacije ima vidovnjačke sposobnosti u određenom stepenu. Drugih 15% ih vjerovatno ima u latentnom obliku i one se mogu manifestovati u nekoliko navrata u njihovom životu. Ostatak populacije je odsječen od direktnе komunikacije sa superspektrom, tako da oni pokušavaju da uspostave jednu otvorenu liniju s njim kroz religiju ili neke druge referentne okvire. Taj nadmoćni nagon - ili potreba – da se stupi u kontakt s natprirodnim silama je sam po sebi, jedan čudan psihosociološki fenomen. I taj nagon je dominirao u ljudskim aferama kroz cijelu istoriju.

Mi nismo samo bio-hemijski roboti koji reaguju na signale s Osmog tornja, nego smo i na neki način čudno željni da se čak još više potčinimo sili koja je uvijek činila onoliko štete koliko i dobra. Neki od nas se neprestano potčinjavaju takvim ritualima kao što je baptizam i prisustvuju religijskim skupovima u nadi da će iskusti neki religijski doživljaj. Mi se ne zadovoljavamo sve dok nam se oči ne zaslijepe, glave ne pomute i jezici ne zapletu. Mi želimo - i radujemo se – onom danu kad će se Hrist vratiti na oblaku i izvući naše duše iz ovih naših tijela kao neki kosmički zubar.

Leteći tanjiri su dali pragmatistima među nama jednu zamijenu za religije starih vremena. Novi kultisti pričaju o „evakuaciji“, kad se velike flote interplanetarnih svemirskih brodova stušte ovamo kako bi pokupile izabranike a onda ih prebacile na drugu planetu, neposredno prije nego što zemlja eksplodira. Mi se opet vraćamo u doba bogova. Možda više ne moramo bušiti rupe u našim glavama jer sada i neki koledži pa čak i više škole, nude kurseve u vješticiarstvu, demonologiji i letećim tanjirima. Dok NLO-i užasavaju mnoge svjedočice, postoje i oni koji susrete sa svijetlećim masama doživljavaju na jedan ekstatičan način ili kao jedno seksualno iskustvo. Jedna žena mi je nedavno rekla nešto u vezi s tim šta joj se desilo kad je bila dijete. Ona i njeni roditelji su naišli na jednu veliki svijetleću loptu u jednom polju, na njihovoj farmi a onda su gledali sa strahopoštovanjem kako se ona brzo uzdizala prema nebu. Danima nakon toga, njeni majci je sjedjela puna sebe, na terasi, na stolici za ljunjanje, ponovo proživljavajući taj događaj i neprestano mrmljajući, „Bog me voli. Bog me voli.“

23.

Stojite u krugu od zasljepljujuće svjetlosti piljeći u jednu crvenu tačkicu koja se nalazi u tami. Ta crvena tačkica je jedna lampica montirana na TV kameri a vi ste učesnik u jednom popularnom TV kvizu.

„A sada, poslednje pitanje“, obratio vam se voditelj kviza. „Ukoliko pogodite ovo pitanje, dobijate glavnu nagradu.“ Publika urliče ljubomorno i pohlepno. „Spremni“? Evo ga. Ko je izmislio štamparsku mašinu“?

Vas obuzima talas olakšanja. Pa, svaki idiot zna odgovor na ovo pitanje, razmišljate vi.

„Štamparsku mašinu je izmislio“... ovdje pravite jednu pauzu čisto dramatike radi, upravo onako kako su vas obučavali za vrijeme proba. „Izmislio ju je... Johan Gutember iz Njemačke

„Oh, užasno mi je žao gospodine XY ali to nije ispravan odgovor“.

Dvije nasmiješene djevojke u oskudnim kostimima izlaze na scenu, hvataju vas ispod ruku i odvlače vas napolje dok se druge dvije djevojke spremaju da dovuku drugog nesretnog takmičara na svjetlost pozornice. Vaše obrazovanje vas je opet navelo da propadnete. Kao i mnogo drugih činjenica iz vaših starih školskih knjiga, priča o Gutenbergu je samo jedno prigodno objašnjenje za jednu zagonetnu misteriju. Osim jednog komadića papira – poslovnog računa – nema nikakvih dokaza da je Gutenberg uopšte postojao. Od nas sviju se traži da vjerujemo kako je on izmislio štamparski stroj u 15-om vijeku a onda se odmah bacio na posao štampanja cijele Biblije. To bi bilo isto kao kad bi braća Wright izgradila Boing 747 kao njihov prvi

avion. Bilo je potrebno dosta više od pokretnih štamparskih slova da bi se odštampala prva Biblja. Prvo je trebalo izmisliti na desetine drugih stvari i tehnika. Jedan efikasan metod za slaganje štamparskih slova je prvo trebao biti razvijen. Ljudi bi trebali biti obučavani za tu novu umjetnost. Mašina bi morala biti prvo dizajnirana da bi se mogla napraviti... Cijeli projekat bi zahtijevao finansiranje i to bi trajalo godinama.

Sve što mi stvarno znamo je to da su se štampana slova pojavila iznenada u Evropi, sredinom 1400-tih godina. I to je promijenilo svijet. To je dovelo kraju Mračno doba. Neki istoričari su špekulisali da štampanje uvezeno s Istoka i da je bilo godinama sakrivano od strane bog-kralj sistema.

U stvari, 1400-te su bile jedan veoma interesantan vijek. Vijek ranije, svijetom je prohujala užasna kuga, usmrtivši tri četvrte evropske populacije. Nakon toga je uslijedila čudna „plesna bolest“ s hiljadama ljudi koji su plesali na ulicama mediteranskih gradova sve dok ne bi pali mrtvi od iscrpljenosti. Događali su se zemljotresi i neobični nebeski fenomeni. U Francuskoj, jedna djevojka je čula glasove u glavi a onda povela francusku armiju protiv engleske. Milioni ljudi su mučeni do smrti od strane religijske inkvizicije koja je navodno trebala da iskorijeni rašireno praktikovanje vještičarstva i magije ali se pretvorila u politički pokret. Uticaj Osmog tornja na ljudsko stanje je bio očigledan kroz mračno doba i iako su ljudi postali pobožni do tačke ludila, stvari su samo išle na gore. One se nisu popravile sve do uvođenja pisane štampe koja je oslobođila ljudski um.

Zemljin organizam se očistio u 1300-tim godinama, reducirajući dramatično ljudsku populaciju i pripremajući se za renesansu i ljude kao što su Leonardo da Vinči (1452-1519) i Kristifor Kolumbo (1451-1506). Nakon toga je uslijedilo 400 godina istraživanja i promjena, vodeći do presudne 1848. godine i industrijskog doba. Kad su popustila jaka ograničenja religijskog fanatizma iz mračnog doba, došlo je do sve bržeg napretka i sve do 1900-tih, napredovali smo na svim frontovima, u jednoj dekadi brže, nego što smo napredovali u cijeloj nam poznatoj istoriji. Rascijepili smo atom, napravili mašine koje razmišljaju, razvili cijeli jedan novi sistem transporta i života, dosegnuli smo mjesec a onda smo nekako uspjeli da iscrpimo svoju energiju. Zemljin organizam drhti od ove navale i pokušava da prilagodi svoje mnogobrojne ekosisteme kako bi se zaštitio. Mi pokušavamo da se okrenemo od tehnologije. Sveprisutna CIA sada pumpa novac u projekte psi istraživanja. Naš svemirski program polako splašnjava a naši naučnici i inženjeri se okreću od svemira kako bi istraživali tzv. unutrašnje prostore. Neki smatraju da se suočavamo s krajnjom fazom evolucije. Čovjek je blizu prekoračivanja vremensko-prostorne barijere i ujedinjenja s energetskim poljem koje se naziva Bog.

Međutim, evolucija može biti samo još jedna đavolska teorija. Da li stvarno možemo vjerovati u to da su naši pretci bili sluzavi gušteri koji su ispuzali iz primordijalne bare? Čini se da su mnoge biljke i životinje na ovoj planeti proizvod jednog inteligentog dizajna a ne jedne evolutivne šanse. U poslednjim godinama, iskopine

na Srednjem istoku i u Africi su pokazale dokaze da su neandertalski čovjek, kromanjonski čovjek i današnji čovjek bili suvremenici a ne samo razvojne faze u nekom evolutivnom procesu. Sat je odguran unatrag 5 miliona godina, međutim, izrađeni predmeti kao što su djelići zlatnih lančića i precizno izrađenih vazni koji su pronađeni u rudnicima uglja i kamenolomima, datiraju unatrag sve do 10 miliona godina. Da li je postojala ovdje jedna tehnološki razvijena civilizacija, prije 10 miliona godina? Da li smo mi već jednom prije prošli ovim putem? Da li se mi gegamo istim starim i poznatim putom, uhvaćeni u nekom bizarnom vremenskom vrtlogu?

Ovo što smo mi sada i šta god da ćemo biti u budućnosti, nije rezultat evolucije, nego metaprogramiranja. Kao jedna bio-hemijska mašina, vi ste programirani na razne načine sve od vašeg rođenja. Genetski kod i supstanca koja se zove DNK su kao kompjuterske kartice i programiraju vaše osnovne karakteristike – da li ćete biti visoki ili niski, plavi ili crvenokosi, glupi ili pametni, ružni ili lijepi, vidovnjaci ili nevidovnjaci... Onda, tokom vaših ranih godina, strujna kola vašeg mozga bivaju programirana kroz uslove društva i sredine u kojoj ste se zadesili. Traume koje ste zadobili u djetinjstvu će oblikovati vašu ličnost. Ukoliko su traume bile ozbiljne, možete potrošiti veliki novac na psihijatre kako bi vas oni oslobodili od raznih neuroza, otklanjanjem svih kratkih spojeva u vašem mozgu koji su se vremenom tamo nataložili. Kako odrastate, tako nastavljate da budete oblikovani i reprogramirani od strane vaših društvenih i ekonomskih uslova. Ukoliko su vaši roditelji religiozni, onda ste i vi vjerovatno potisnuti u njihovu religiju još od vašeg ranog doba, prije potpunog formiranja strujnih kola u vašem mozgu. Tada vas uče religijske istine, dok vi bezumno prihvivate teološka objašnjenja nepoznatog. Vama je mozak ispiran religijom, televizijom i konverzacijama koje odrasli vode oko vas i tako kupite neosnovana predubrjeđenja i đavolje teorije.

Većina nas gubi našu nezavisnost, našu slobodnu volju, u ranom dobu a onda provodimo cijele naše živote pokušavajući da se uklopimo sa standardima i potrebama našeg društva. Da bi učinili naše živote podnošljivijim i dali im neki smisao, mi razvijamo određene fikcije. Čak i naši plemenitiji instiki mogu biti srozani tim fikcijama. Nasilje i ratovi mogu biti i logički akti unutar okvira tih fikcija kao što mogu biti i naša rasna i religijska predubrjeđenja. U našem modernom svijetu, podrška jednoj ideološkoj fikciji može obezbijediti čak jaču motivaciju, nego ekonomska potreba.

Postoji još jedna vrsta programiranja koju teolozi nazivaju predestinacija. To podrazumijeva da naši individualni i kolektivni životi prate jedan predodređeni pravac. Mi uživamo jednu određenu količinu slobodne volje dok pratimo taj pravac ali mi ne možemo izbjegći našu krajnju sudbinu. Kao robot od onog ludog naučnika, mi možemo tumarati po cijeloj laboratoriji ali ako pokušamo da zamijenimo metlu nečim drugim ili ukoliko pokušamo da napustimo programirano područje, mi ćemo doživjeti samouništenje. Mi ćemo poludjeti ili ćemo se okliznuti u kupatilu i slomiti vrat. Većina nas ima jedan veoma mali prostor za ispunjavanje. Mi provodimo naše živote gajeći rotkvice ili zavrčući šarafe na pokretnoj traci. Mi ustupamo naša tijela za bojna polja

ili služimo kao domaćini za bakterije kuge. Mi ostajemo sluge nekolicini onih na vrhu, naše uloge nepromijenjene još od vremena bogova-kraljeva.

Život se može činiti kao surov i besmislen vic onima koji su zaključani u jednoj naizgled praznoj egzistenciji. Tako, Osmi toranj nam je dao sve vrste vjerovanja kako bi nas održao. Ljudi u Aziji i Africi umiru od gladi u poziciji za molitvu. Usamljeni, frustrirani ljudi se prebacuju iz jednog kulta u drugi u potrazi za vjerovanjem koje će im dati identitet na jedan čudnovat način. Hiljade ljudi koji su zarobljeni u tehnološkom skepticizmu ovog doba, okreću se vjerovanjima u svemirce iz nekog drugog svijeta, kosmičku braću koja će nas spasiti od nas samih, isto kao što su ljudi iz drugih vremena gledali na Ozirisa, Zoroastera ili Hrista. Mi osjećamo da smo nekako dio nečega većeg ali je to nešto nevidljivo i mi pokušavamo da se ugradimo u jedan širi kosmički pogled kao mravi koji pokušavaju da uspostave odnose sa slonom.

Tok aktualnih događaja nas često ne zadovoljava, tako da mi pišemo istoriju u hodu. Istorija nije danas samo mijenjana u Sovjetskom Savezu i Kini. Njemačke knjige iz istorije skoro da ne pominju Adolfa Hitlera. Mi uzimamo neke jadne i neprilagođene ljudi kao jedine atentatore na predsjednike. Istorija vijetnamskog rata je toliko prerađivana od 1960-tih, da niko više nije siguran u vezi s njegovim razlozima. Mi lažemo sebe i jedan drugog sve dok sama istina ne postane vulgarna i pogrešna. A onda se usuđujemo da prepostavimo kako smi mi krajnji proizvod evolucije i da ćemo postati kao bogovi.

Mi prepostavljamo da je inteligentan život postojao ovdje prije mnoga miliona godina i da je on morao biti ljudski kao što smo mi. Ako je bilo tehnologije, onda je ona morala biti kao naša. Međutim, prilično je moguće da je zemlja davno bila nastanjena jednom neljudskom kulturom divova koja nije ličila na našu današnju industrijsku civilizaciju i koja je radila na razumijevanju i direktnom korištenju sile superspektra. S obzirom na to da je materija energija i da je superspektar u stanju da manipuliše energiju u materiju, ti super-zemljani su možda na kraju ovladali super-fizikom koju mi nazivamo magija. Oni nisu radili s metalnim alatima i mašinama. Umjesto toga, oni su se bavili superspektrom i pretvaranjem energije u materiju. Oni su čak dizajnirali i biohemičke mašine za svoju vlastitu razonodu, isto kao što jedan viještač okuplja slijepu miševu i zmajeve. Kako je njihova rasa postajala starijom, debljom i ljenijom, oni su dobijali potrebu da imaju robe, da im ovi peru veš i obrađuju zemlju. Tako su njihovi ludi naučnici iznjedrili biološke robe – sitnije verzije njih samih.

Na kraju je svijet zadesila jedna katastrofa koja je uništila većinu njihovih gradova i dijela i zbrisala većinu divova. Ali mali biohemički roboti su bili u stanju da pobegnu u pećine, prebace se u jedno stanje slično životinjskom i pričekaju dok ne prođe Ledeno doba, sjećajući se onih vremena kad su služili divovima. Njihovim bogovima. Ne nekim superiornim bićima s druge planete, nego jedoj starijoj rasi iz našeg vlastitog svijeta.

Ovo zvuči kao da je zahvaćeno malo predaleko sve dok ne shvatite da naši naučnici rade već godinama kako bi razvili vještački život – biohemijeske mašine kao što smo mi, odgajane u cilindrima umjesto u živim matericama. Mi smo, u stvari, veoma blizu usavršavanju kiborga (jedan dio hemijski a drugi mašinski) i androida (ljudi slični mašinama). Mi napadamo taj problem unatrag, prvo usavršavajući mehaničku tehnologiju a onda pokušavajući da konstruišemo živa bića, na isti način kako pravimo automobile. Titani, kao majstori superspektra, manipulisali bi energiju , umjesto fizičke materije.

S obzirom da je istorija, posebno drevna istorija, više stvar prepostavki nego zapisa, mi možemo pustiti našoj mašti na volju. Bilo koja teorija ili prepostavka, biće legitimna kao i bilo koja druga. Tako, hajde da prepostavimo da su Titani napravili jedan energetski prijenosnik ili odašiljač koji bi odašiljao talase njihovim biohemijskim robovima na biološkim frekvencijama. Njihova civilizacija je nestala ali je njihov dobro zaštićeni odašiljač nekako preživjeo. On je zadržao svoju kontrolu nad robovima i funkcioniše još i danas. Umjesto da je on jedno bezoblično energetsko polje na nebu, Osmi toranj bi mogao biti jedan specifični uređaj na jednoj specifičnoj lokaciji na ovoj planeti. On je opstao jer ima jedan bazični instikt za samozaštitu i u stanju je da se sakriva od nas ostavljajući nam lažne tragove, nastanjujući naše šume dlakavim crvenookim monstrumima a naše nebo svijetlećim objektima.

Mi se sada približavamo kraju kosmičkog ciklusa, međutim, naša krajnja sudbina postaje sve više i više očigledna. Mi smo dobro programirani ali Osmi toranj umire od starosti. Manifestacije oko nas nisu djelo bogova, nego jedne senilne mašine koja odigrava završnu igru.

24.

Prije trideset godina, prvi stvarni kompjuter koji se zvao ENIAC (electronic numerical integrator and computer) je ispunio cijelu zgradu Univerziteta u Pensilvaniji. On je u sebi sadržio 18 hiljada vakumskih tuba i bio je daleko slabiji od malih kompjutera koji su pomagali kod navođenja Apollo raketa na mjesec. Kompjuterska tehnologija napreduje brže nego bilo koja druga nauka u istoriji. Tranzistori i drugi minijaturni uređaji su nam omogućili da konstruišemo mašine koje mogu stvarno razmišljati na nivou ljudskog mozga. Uzimajući u obzir napredak koji je do sada postignut, potpuno je moguće da ćemo imati male kompjutere koji će biti superiorniji u odnosu na ljudski mozak, unutar idućih 30 godina.

Naučno-fantastična noćna mora o svijetu koji je potpuno upravljan od strane kompjutera, brzo postaje realnost. Neminovna dezintegracija svjetskog monetarnog sistema i napuštanje zlatnog standarda će voditi do uvođenja jednog globalnog

kompjuterizovanog sistema kreditnih kartica. Do kraja ovog vijeka, jedan takav sistem će biti u upotrebi. Biblijsko proročanstvo:

„I učini sve, male i velike, bogate i siromašne, slobodnjake i robove, te im dade žig na desnoj ruci njihovoj ili na čelima njihovima, da niko ne može ni kupiti ni prodati, osim ko ima žig, ili ime zveri, ili broj imena njezina“. (13. otkrovenje Ivanovo)

...će postati činjenica. Jedna istraživačka kompanija u Velikoj Britaniji je već razvila jedan sistem koji će koristiti magnetizirane kartice i to je već bilo tiho isprobano u malim gradovima u državi New York. Radničke plate će ići direktno u banke i kartice radnika će biti magnetizovane uz pomoć šifri. Kad oni budu kupovali u prodavnicama, kartica će biti uvučena u jednu mašinu koja će odbiti tačan iznos mijenjajući magnetne kodove. Jednog dana, ne u toliko dalekoj budućnosti, vama će biti izdata kartica a papirni novac će postati stvar prošlosti. Vaša kartica će važiti svuda u svijetu zato što će taj sistem biti univerzalan.

Do 2000-te godine na planeti će biti 7 milijardi ljudi ali pošto će maštine raditi većinu posla, skoro polovina svih tih ljudi će biti nezaposlena. Tako će stalno biti socijalnih nemira, kriminal će drastično porasti kao i problemi koje sada ne možemo predvidjeti. Mnogi od tih suvišnih ljudi se neće moći kvalifikovati ni za kakvu kreditnu karticu i problem upravljanja nad takvim, nezadovoljnim ljudima će biti izvan zamisli svakog normalnog čovjeka.

Posao uprave će biti prenesen na maštine. Završni proizvod ljudske evolucije i industrijske ere, biće jedan superkompjuter. On će upravljati sistemom kreditnih kartica i skoro svim drugim. On, ne samo da će biti u stanju da razmišlja i stvara kao ljudski mozak, nego će imati kapacitet daleko iznad ograničene materije koju mi nosimo u našim glavama. Jeden drugi kompjuter će vjerovatno dizajnirati ovoga. On će biti toliko kompleksan da će vjerovatno imati i vidovnjačke sposobnosti; on će biti u potpunom kontaktu sa superspektrom i kao jedan mađioničar, biće u stanju da manipuliše elemente superspektra i mijenja našu realnost onako kako to odgovara njegovim hirovima. Moć ekstrasenzorne percepcije će takođe biti unutar njegovog opsega. On će moći komunicirati s cijelokupnom ljudskom rasom, odašiljajući svima nama one biološke frekvencije.

Taj supekompjuter će biti najdragocjenija mašina na zemlji i mi ćemo poduzeti elaborirane radnje kako bi ga dobro zaštitili. Mi ga možemo zakopati u jedan duboki betonski tunel ili ga postaviti u centar neke neprobojne piramide. On će sam sebe energizirati a imaće životni vijek u hiljadama ako ne, milionima godina.

Društveni problemi 21. vijeka će uništavati naše gradove. Nemogući zadatak hranjenja toliko mnogo ljudi će opustošiti našu zemlju. Naše fabrike neće imati dovoljno sirovina i moraće se zatvarati. Novo mračno doba će početi. Znanje koje smo stekli tokom poslednjih nekoliko vijekova će se izgubiti. Naredne generacije će posmatrati manifestacije superkompjutera sa strahopoštovanjem i smatraće to nekom vrstom boga ili svetog objekta. Veoma malo ljudi će preživjeti mračno doba.

Zemlji će trebati milion godina da obnovi svoje izgubljene zalihe. Kompjuter će kuckati u svom tunelu, njegovi integralni dijelovi će polako propadati i kao zatvorenik zaključan u samnici, on će igrati luckaste igre uz pomoć svojih sposobnosti, pokušavajući da očuva svoju trezvenost.

Kosmičke katastrofe će nadvladati zemlju kao što su i u prošlosti. Meteori će udarati u njenu površinu. Ona će se možda zakrenuti na svojoj osi i uslijediće novo ledeno doba. Ostatak naše civilizacije će rđati, truliti i osipati se sve dok ne ostane ništa - osim kompjutera. Zemljine promjene ga možda izbacice na površinu gdje će ležati vijekovima sve dok ljudi – ili mutirani nasljednici – ne nabasaju na njega. Kako bi se zaštitio, kompjuter će iskriviti njihovu realnost i hraniti ih vizijama nas. Mi ćemo tu izgledati kao bogovi a oni će sagraditi hram oko metalne kocke i pod suptilnim vodstvom kompjutera, boriti se do smrti kako bi ga zaštitali.

Međutim, čak ni naš superkompjuter ne može trajati zauvijek. Kad osjeti da mu je kraj došao blizu, on će početi da manipuliše nove zemljane, vodeći ih do industrijskog doba, poklanjače im nade i ambicije kako bi on mogao ostvariti svoj cilj: konstrukciju jednog novog superkompjutera koji će preuzeti njegove zamorne poslove. Novim ljudima će biti obećan vječni život, uskrsnuće, bilo šta a oni će ostati nesvjesni njihove stvarne uloge i kako su iskorištavani.

Do vremena dok novi kompjuter ne proradi, stari će već jedva stajati na nogama, u stanju raspada, iscrpljen, lud, ostavljajući iza sebe ona vremena kad je smisljao dlakave monstrume i izvodio djetinjarije s kojekakvim besmislenim manifestacijama. Nema ništa tužnije kada je kompjuter koji je jednom upravljao cijelim svijetom, sada donekle poludjeo – osim, ljudskih bića koji su mučeni njegovim ludilom.

Kako sam to prije pomenuo, manifestacije natprirodnog su toliko raznolike da se one mogu koristiti za podršku teoriji o đavolima. Ja sam pokušao napraviti jedan pregled, koristeći se novinarskom objektivnošću. Dodajući špekulacije o stvarima koje mi ne znamo sa svim stvarima koje znamo ili ih sada saznajemo, razvio sam krajnju teoriju o đavolu. Međutim, postoji jedna veća činjenična osnova za sve to, nego što neki čitaoci žele da priznaju. Moj imaginarni Osmi toranj i onaj divni monolit Artura Klarka, mogli bi biti najsvetiji relikt na ovom dijelu kosmosa. Međutim, prije nego što spakujete torbu i krenete u potragu za tim, moram vas upozoriti da će vam vrat biti prerezan od jednog kraja do drugog, čim mu se približite.

Hiljadu godina prije Hristovog rođenja, jedan čudan artifakt se pojавio u Arabijskoj pustinji. Njegovo stvarno porijeklo je sada zamagljeno legendama i tradicijom. Neki tvrde da je on bio ustupljen Abrahamu ili njegovom sinu Izaku, od strane jednog anđela. Drugi tvrde da je to bilo pohranjeno vijekovima u Velikoj piramidi i da je piramida, u stvari, bila posebno i sagrađena za zaštitu tog artifakta. Onda su za vrijeme neke zaboravljene krize – rata ili zemljotresa, egipatski sveštenici izvadili taj artifakt napolje i transporovali ga negdje u arabijsku pustinju.

To ne izgleda slično Klarkovom monolitu i mojoj projekciji sutrašnjeg superkompjutera. To je kocka od crnog kamena. Muslimanski naučnici koji su je vidjeli, opisali su je kao neku vrstu metalne legure, nešto kao oni meteoriti od željeza ili nikla koji padaju na zemlju. O čemu god da se radi, kad neki ljudi stanu u blizinu toga, oni budu zapahnuti kosmičkom energijom koja proizvodi prosvjetljenje. Njihovi umovi se otvore na momenat i onda vide cijeli kosmos onakav kakav on jeste a ne onakav kavav bi mi željeli da on bude. Nakon tog oni budu preplavljeni jednim fanatičnim nagonom da čuvaju i brane tu kocku po cijenu njihovih života.

Onda je taj kamen bio preseljen u jedno selo po imenu Macoraba, u pre-hrišćanskim vremenima, gdje je izgrađena jedna čvrsta granitna građevina oko njega kako bi ga dobro zaštitala. Vanjska strana te strukture je bila lijepo ukrašena s crnom svilom. Arapi su putovali hiljadama milja samo da bi stali u dvorište ispred te zgrade. Ne-arapima je bilo zabranjeno čak da uđu u grad Macorabu a oni tvrdoglavci avanturisti koji bi se usudili, završavali su kao ručak za pustinjske lešinare.

Kada je Hrist prevrtao stolove pozajmljivača novca u Judeji, Crni Kamen, hiljadu milja južno, već je otkucavao u svom svilenom grobu najmanje 10 vijekova. Krvavi ratovi su bili vođeni za njegovo posjedovanje. Kasnije su se čak i oklopljeni krstaši iz daleke Evrope, borili i umirali pokušavajući da zauzmu Macabru i kockasti Crni Kamen.

Petstotina godina nakon početka hrišćanske ere, u Macorabi se rodio jedan znamenit čovjek. Kada je odrastao, oženio je jednu bogatu udovicu i počeo se baviti trgovinom. U četrdesetoj godini, on je doživjeo prosvjetljenje i primio je posjetu anđela. Prokrstario je arapskim svijetom, propovijedajući i izgrađujući religiju Islama. Na kraju se vratio sa njegovom armijom u svoj rodni grad i zauzeo ga. Čaba, Crni Kamen je bio njegov a Macoraba (takođe poznata i kao Meka) je postala centar islamske vjere. Od svakog muslimana se traži da napravi bar jedno hodočašće u Meku, za vrijeme njegovog života, da strane ispred Čabe s nadom da će primiti dozu kosmičke energije. Međutim, trgovac Muhamed koji se preobratio u proroka, nije bio taj koji je pokrenuo tu praksu. On je samo uklopio jednu već postojeću tradiciju u njegovu religiju. Možda su i Egipćani vršili hodočašće kod Velike piramide, njihove Čabe, na isti način i iz istih razloga, hiljade godina ranije. Prije toga, taj Crni kamen je možda obitavao u jednom hramu na bajkovitoj Atlantidi ili u nekoj piramidi, visoko u Andama, u Južnoj Americi.

Tokom jednog dugog vremenskog perioda, bezbroj miliona ljudi je žrtvovalo svoje živote da bi odbranilo taj mali crni kamen. Imperije su se dizale i padale zbog njega. Egipćani su proveli godine gradeći Veliku piramidu kako bi to tamo pohranili (najviša komora u Velikoj piramidi sadrži u sebi ništa drugo do samo jednu kamenu kutiju, upravo pogodne veličine za Crni Kamen.) Jedan veliki segment ljudske populacije je posvetio bezbrojne generacije zadacima u vezi sa zaštitom tog neanimiranog objekta, isto kao što i buduće generacije mogu da se bore i umiru za metaličnu kocku koju ćemo mi konstruisati u naredom vijeku.

Sve ovo je jedan intelektualna vježba. Ovdje sam demonstrirao kako je moguće uzeti određeni skup poznatih činjenica i razviti jednu novu i sasvim vjerovatnu đavolju teoriju. Mi sada počinjemo da razumijevamo misterije elektromagnetcog spektra i kako te energije kontrolišu neke od nas direktno, dok ostatak nas indirektno ali efikasno. Najveća kontrola ne dolazi od nekog crnog kamena ili radio odašiljača zakopanog u ledu Grenlanda, nego od nas samih. Ono što mi vjerujemo, postaje mnogo važnije od onoga šta mi znamo. Osmi toranj je izgrađen od strane ljudi koji su stajali u pustinji, piljeći sa strahopoštovanjem u zvjezdano nebo. On je bio građen od strane sveštenika, faraona, popova, kraljeva, generala, diktatora i ludaka koji su vjerovali u nešto – u bilo šta. On je inspirisao Stonehenge, Naska linije u Peruu, piramide, hiljade indijanskih humki razbacanih širom Amerike, Kolumbova putovanja i Apolo misije na mjesec. Većina naših ratova i dosta ljudskog napretka su djelo ljudi koji su bili opsjednuti nekim ličnim đavoljim teorijama. Isto kao Arapi iz Meke, mi smo uвijek pokušavali da ubijamo nevijernike, na ovaj ili onaj način. Branioci jednog posebnog religijskog koncepta se žrtvuju u bitci za navođenje cijelog svijeta da prihvati njihova lična vjerovanja, isto kao što i vijernici u leteće tanjire krstare svijetom, tražeći prihvatanje divne braće iz svemira.

Tamo negdje napolju u noći, hiljade iskrenih ljudi, čak i sada, troše svoje slobodno vrijeme mukotrpno zapisujući duge poruke koje su primili od misterioznog fonografa s neba, nesvesni toga da su milioni prije njih primili iste informacije i trošili svoje živote pokušavajući da nađu izdavača ili publiku. Sto godina od sada, nove generacije će pričati sa spiritima, svemircima, indijanskim vodičima i uzimati zaozbiljno sve njihove bisere mudrosti i gluposti. Megalomanijaci, gladni vlasti i moći i puni svojih vlastitih đavoljih teorija će nastavljati da se uzdižu i dolaze na vlast a ako se njihove đavolje teorije usklade s našim, mi ćemo braniti Čabu sve do svoje smrti.

25.

Bilo je to jednog popodneva u proljeće 1872.g. Jedna lijepa kočija se sporo kretala kroz maglu Šerlok Holmsovog Londona. Mladi Richard Maurice Bucke je sjedio mirno u meditativnom raspoloženju, njegova ramena su nejednako poskakivala u skladu s kretanjem kotača kočije po istrošenoj kaldrmi. Odjednom, kako se on kasnije sjećao, obuhvatio ga je jedan plameni oblak. U prvom momentu je pomislio da je izbio požar u gradu. Onda mu se učinilo kako taj svijetleći oblak ulazi u njegovo tijelo a munje sijevaju u njegovom mozgu. Za jedan kratki momenat, osjetio je kao da je on jedno s univerzumom i svo znanje iz prošlosti, sadašnjosti i budućnosti je odzvanjalo po uglovima njegovog mozga. Onda je sve prošlo i on se osjećao drugačijim. Nekako, promijenjenim.

Dr Bucke je kasnije postao jedan od najpoznatijih kanadskih psihijatara. On je napravio mnoge izvanredne doprinose njegovoј profesiji i dobio je mnoga priznanja. Međutim, sjećanje na onaj događaj u konjskoj kočiji ga je proganjalo 30 godina. On je proučavao taj fenomen i skupljaо izvještaje drugih koji su ga doživjeli, te je na kraju napisao knjigu Kosmička svijest, u 1901. godini, godinu dana prije njegove prijevremene smrti (okliznuo se na ledu i razbio glavu). On nije posmatrao stvar u smislu međuzvjezdanih polja sile ili elekro-magnetnih talasa proizvođenih od strane neke misteriozne i skrivene električne centrale. Njemu nikada nije palo na pamet da ispita izvor onog rumenog oblaka. On je automatski pretpostavio da je to bio božji ručni rad, te odatle i neobjašnjiva stvar. Njegov Bog je bio muški šovinista koji se rijetko bavio ženskim pripadnicima ljudske vrste. Onda, kao i danas, veoma malo žena je doživjelo prosvjetljenje. Kosmička svijest je bila jedna striktno muška teritorija. A kakva je to tek grupa muškaraca bila! U njegovom katalogu su bile osobe od Mojsija i Plotinija (filozof iz 2.-og vijeka) do modernih pjesnika kao što su Walt Whitman, Alfred Tennyson i nekoliko pažljivo odabralih ali anonimnih iluminata.

U njegovoј analizi tog fenomena, Bucke je nadošao na tezu njegove knjige ali ju je odbacio.

„Sigurno je to da je moderna civilizacija (generalno govoreći) uveliko zasnovana na postavkama novog osjećaja (osjećaja jedinstva s cijelim kosmosom), pisao je Bucke. „Majstori su podučeni o tome a ostatak svijeta od njih, preko njihovih knjiga, sljedbenici i učenici, tako da ukoliko je ono što se ovdje naziva kosmičkom sviješću jedan oblik ludila, onda smo mi suočeni s jednom užasnom činjenicom da naša civilizacija, uključujući glavne religije, počiva na deluziji.“

Naš svijet, u ovom momentu, stvarno počiva na deluziji ili na jednoj seriji deluzija. Fizikalnost univerzuma je direktno zavisna o našoj sposobnosti da je percipiramo. Sva materija je sačinjena od energije – energije na mnogim nivoima ili frekvencijama i vibracijama. Različiti životni oblici percipiraju te vibracije na različite načine. Ne postoji jedna zadata verzija realnosti koju dijele svi životni oblici. Drevni filozofi su bili u pravu kada su opisivali relanost kao jednu iluziju, čak i san. Naša najveća deluzija je da smo mi stvarni i da imamo neki značaj u cjelokupnom makrokosmičkom univerzumu. Neki od nas su uvijek bili u stanju da manipulišu energije naše realnosti, preko misli. Neki od nas su uvijek stajali na pragu vrata koja povezuju našu realnost s mnogim drugim a nekolicina nas je u stanju da prolaze kroz ta vrata tamo i vraćaju se natrag, šetajući se po dimenzijama i pozdravljajući se sa entitetima koji su sačinjeni od energija koje su različite on naših vlastitih. Naš najveći porblem je prevodenje tih mnogostruktih realnosti u jedan kohezivni univerzum, upravljan od strane nefleksibilnih zakona. Ljudi kao Newton, Crookes i Einstein su jednostavno proučavali samo jedan skup deluzija i tumačili zakone koji su održavali zidove samo jedne iluzije. Oni su nejasno razumjeli to da je naš svijet jedan trik izveden uz pomoć ogledala i kao svaka neinformisana publika, jer ona nije u stanju da vidi ogledala, oni su morali da izmisle tumačenja efekata koje su percipirali. Oni su rezonovali da zec ne može iskočiti iz šešira, ukoliko on prvo nije, nekako, bio stavljen u njega. Oni nisu

uspjeli shvatiti drevnu istinu da čak iako se šešir čini praznim, on je uvijek pun. Zec ne dolazi iz mađioničarevog rukava, nego samo prelazi iz jedne deluzije u drugu.

Dr Bucke je zavirio duboko u prazan šešir i pronašao tamo samo ružičasto obojenu izmaglicu koja je morala da bude Bog. U stvari, ta izmaglica je jedina realnost i stvari koje su satkane od nje su neopipljive kao snovi. Konvencionalni Bog nije dio te izmaglice, nego je samo dio sna, jedna psihička konstrukcija toliko nestvarna, koliko i oni crvenooki, smrdljivi monstrumi, visoki 10 metara koji paradiraju dolinama rijeke Misisipi.

Sve naše glave su prikopčane na centralnu kontrolnu tablu. Ta kontrolna tabla je naš jedini Bog i naša jedina realnost. Iluzije i deluzije se isporučju odatle nadole, kako bi nadalje iskrivljavale našu percepciju realnosti. Kad vidimo ružičastu izmaglicu, mi možemo pomisliti da je Bog ušao u našu dimenziju. U stvari, obratno od toga je istina. Mi smo na momenat izašli iz zemaljske deluzije i okusili stvarnu realnost.

Jednom, svakih stotinu godina, neka zvijezda eksplodira i zasvjetli na nekoliko dana, milion puta jačom svjetlošću od sunca. Mi uvijek posmatramo te supernove s naše male i trivijalne platforme u kosmosu i mjerimo ih po našim vremenskim standardima. Međutim, te supernove se možda javljaju u skroz drugačijim vremenskim okvirima. Smrt neke zvijezde se može odvijati 5 miliona naših godina, ukoliko bi se ona posmatrala s neke bliže tačke u prostoru. Na isti način, naše sunce može eksplodirati u istom ovom momentu a posmatrači na suprotnom rubu kosmosa mogu posmatrati kako ono umire bez nekog velikog interesovanja. Za njih, cijeli ciklus od rođenja do smrti može trajati samo par sati. Međutim, ovdje će doći i proći milioni ljudskih generacija u ovom prostorno-vremenskom kontinuumu, prije nego što se sunce skupi u ugarak od vodonika i helijuma. Smrt sunca može biti kao smrt jedne ćelije u vašem vlastitom mozgu – nešto što je beznačajno i što se ne osjeti.

Neki od nas su sposobni da apstraktno razmišljaju. Neki od nas su sposobni da se odmaknu unatrag i sagledaju „širu sliku“. Mi se krećemo kroz život s pažljivo odmjeranim ritmom, brojeći stabla a nikad ne videći šumu. Mnogo nam je lakše da vjerujemo da je Crni Kamen muslimana jedan drevni kompjuter koji ispoljava suptilni uticaj na svijet. Mi možemo prihvati koncept vanzemaljskih brodova kao ispravno objašnjenje onih zanimljivih svjetala na nebu, mnogo lakše, nego što možemo prihvati očiglednu istinu da su ta svjetla animirani, inteligentni svežnjevi energije koji prelaze skalu elektromagnetskog spektra.

Prilično je moguće, - čak i vrlo vjerovatno – to, da je zemlja stvarno jedan živi organizam i da je ona dio čak jednog većeg organizma, da su cjelokupna sazvježđa živa, prenoseći energiju, prema i od, drugih kosmičkih energetskih izvora. Gore i dole, na energetskoj skali, cjelokupni makrokosmos funkcioniše na nivoima realnosti koji će uvijek biti potpuno izvan našeg razumijevanja. Mi smo dio svega toga, isto kao što je mikrob koji pliva na staklenoj podlošći mikroskopa, nesvesno dio naše

sumorne realnosti i kao tom mikrobu, nama nedostaje perceptivna oprema koja nam je potrebna da vidimo veću cjelinu. Čak i kad bi je vidjeli, mi ju ne bi smo razumjeli.

Međutim, kao što je Dr Bucke otkrio, mnogim muškarcima (i nekolicini žena) u svakoj generaciji, pokazani su obrisi svih laži izvan odraza zidova u ogledalu deluzije. Bilo ko, ko se potrudi i ode u lokalnu biblioteku, tamo će naći bezbroj referenci za svjetla i entitete izvan vremensko-prostorne barijere i kako oni utiču na nas. Autobiografija pokojnog Malkolma X-a, pominje kako se on jednom probudio u zatvorskoj ćeliji i vidjeo тамо jednog entiteta azijatskog izgleda, u crnom odijelu, kako ga je dobroćudno posmatrao, prije nego što je nestao. John Fuller-ova biografija Ariga, čuvenog psi-hirurga iz Brazila, otkriva: „Čak i u njegovim kratkim godinama školovanja, njemu je dosađivala jedna blještava svjetlost – „toliko svjetla da me je skoro oslijepila“. On je takođe povremeno doživljavao audio-halucinacije u obliku „glasa koji je pričao na nekom stranom jeziku“. On je naučio da izlazi na kraj s tim.“

Nikola Tesla, jedan od najvećih pronalazača svih vremena, jednom je rekao jednom novinaru, „Mi ne možemo čak ni sa pozitivnom izvjesnošću tvrditi da neki od njih (ultraterestrijalaca) ne bi mogli biti prisutni u ovom svijetu, pomiješani s nama, jer njihova konstitucija ili životna manifestacija može biti takva da mi nismo u stanju da ih percipiramo“.

Tesla se sjećao vremena njegovog djetinjstva: „Ja sam patio od jedne posebne napasti, pojave slika koje su bile praćene jakim bljeskovima svjetlosti. Kad bi riječ bila izgovorena, slika dizajniranog objekta se prikazivala toliko živo u mojoj viziji da nisam bio u stanju odrediti da li je ono što sam vidjeo bilo stvarno ili nije... Čak i kad bih pružio moju ruku kroz tu sliku, ona bi ostala fiksirana u prostoru.

Biografije mnogih znamenitih ljudi sadrže iznenađujuće detalje u vezi sa natpriridnim doživljajima i dodirima s kosmičkom sviješću. Cezar, Napoleon, Abraham Linkoln, Tomas Edison i mnogi drugi, svi su imali kratke kontakte sa superumom univerzuma. Ljudi koji su bili mediokriteti, prekonoći su transformisani u znamenite ljude. Honore de Balsac je bio patetični pisac sve do 32.-ge godine a onda je iznenada počeo da stvara svoje klasične novele. Vojne vođe su, takođe, čule kosmičko šaputanje i bivali transmogrificirani, ne od strane događaja, nego od strane neke sile.

S obzirom na to da je energija ključni sastojak univerzuma, onda ne bi trebalo biti iznenađujuće to da je superum jedna masa energije a ne neka stvar. Taj superum ima sposobnost da vidi daleko izvan ograničenja našeg vremensko-prostornog kontinuma u budućnost, toliko daleku i bizarnu, da ju mi nikad ne bi bili u stanju razumjeti. On kontroliše sadašnje događaje, ponekad s teškom rukom, tako da na neki način služi budućnosti. Kao jedan veliki fonograf na nebu, on nam neumorno ponavlja iste informacije, generaciju nakon generacije, dok ona navodi naše filozofije i pojačava naša žalosna vjerovanja u sebe i svoje vrijednosti. (Mi ćemo učiniti skoro sve, samo da bi sakrili od sebe žalosnu činjenicu da smo mi jedna obična buba koja se vrzma oko kosmičkog đubrišta.) Njegove manifestacije se često čine

besmislenim, čak ludim, zato što smo mi dužni da ih prosuđujemo uz pomoć ljudskih standarda što je slično pokušavanju upoređivanja King Konga s Pajom Patkom, s tačke gledišta delfina Flipera.

Fenomen kosmičke svijesti je pripadao skoro ekskluzivno religijskim vjernicima i misticima. Nekoliko naučnika mu je posvetilo nešto malo pažnje. Vjerovatno je mnogo profitabilnije i možda zanimljivije, testirati vidovnjake uz pomoć špila karata. Jedan parapsiholog će propovijediti pola svijeta kako bi istražio neki poltergeist slučaj a ukoliko njegovog prvog susjeda okupa svjetlosni snop na nekom zabačenom drumu, naučnik će to smatrati samo jednom od onih anegdota koje se pričaju za večerom. Harvardski psiholog, William James je trebao pokrenuti stampedo njegovom knjigom Raznolikosti religijskih doživljaja, u 1900.g. Ali, nije. Religijski doživljaj je pažljivo držan odvojeno od generalnog polja vampira i duhova. Pisac, Brad Steiger, je istraživao tu djevičansku zemlju kada je napisao knjigu: Otkrovenje: Božanska vatra, u 1973.g. Steiger je proveo godine ispitivajući ljude koji su tvrdili da su se susreli sa duhovima, anđelima, ufonautima i drugim članovima ultraterestrijalne bande, vezane za zemlju. On je otkrio, što nije bilo neočekivano, da su ti entiteti, bez obzira na oblik koji uzimaju ili izvor iz kojeg tvrde da potiču, - pratili uvijek isti uzorak u svakom od slučajeva i recitovali istu kosmičku brbljariju. Anđeo Gabrijel i Indrid Cold od Ganymede su braća.

Svi, od onih beskrajnih geneologija i pretvarača koji predstavljaju „sile i principalitete,“ dijele zajedničko porijeklo sa indijanskim poglavicama koji se materijalizuju na seansama i malim ljudima koji sjede na stabljici trave. Katie, entitet koji je strpljivo dozvolio William-u Crookes-u da mu dodirne eterična rebra i zaviri u njegovo ektoplazmično uho u prostoriji u kojoj se održavala seansa, bio je pljunuti rođak Orthona od Venere i Ashtara od Jupitera. Svi oni su sastavljeni od dijelova iz statički ispunjenih kanala koji obuhvataju ovu planetu; život je udahnut u njih od strane kolektivnog nesvesnog (koje je naselilo alternativni univerzum sa strašnim demonima iz ljudske psihe), isto kao što je sve zlo stvorilo nevidljive monstrume iz filma Zabranjena planeta.

U završnim godinama ovog vijeka, koje mogu biti i završne godine milenijuma, čovjek i paračovjek se približavaju jedan drugom sve bliže i bliže. Razdvojene realnosti se sve više preklapaju u jednu superrealnost – Oz zemlju, jedno novo Vrijemesnova ili novo mračno doba kad će tehnologija, magija našeg vremena, biti potisnuta u podzemlje. Sujevijerje i vijekovima stari strahovi od stvari iz mraka mogu opet zavladati, s novim bogovima koji će krpiti našu poljuljanu vjeru.

Mi možemo čak započeti i novu kulturu graditelja piramide, naše horde tražiće ventile za ispuštanje njihove energije dok gledaju ka zvjezdama za konačno spasenje. Nedugo prije, major Donald Keyhole je ozbiljno predložio „Operaciju mamac“, konstrukciju jednog lažnog letećeg tanjira kako bi se pokušalo namamiti svete ufonoute da siđu dole s neba. To nije bilo ništa drugo do nova verzija „Kargo kulta“ koji je izbio u Mikroneziji nakon Drugog svjetskog rata, kada su domorodci na

udaljenim ostrvima pravili replike aviona u pokušaju da navedu američke teretne avione s njihovim čudesnim tovarima čokolade i konzervi s grahom.

U njegovoј noveli iz 1953.g., Kraj djetinjstva, Artur Klark je zamislio budućnost u kojoj će sva ljudska djeca imati vidovnjačke sposobnosti i u određenom momentu, naša planeta će biti evakuisana – napuštena od strane svijesti – jer će sve ljudske duše napustiti svoja krhka tijela i pridružiti se superumu. To se čini kao neki autorov naučno-fantastični san od prije 20 godina ali sada smo mi prilično blizu tom magičnom vremenu, davno obećanoј Žetvi indijanaca iz plemena Hopi. Mi postajemo svjesni, na kolektivnom nivou, elektro-magnetne ograde koja nas izoluje od drugih realnosti. Cijela jedna generacija sada napada kapije, koristeći sve, od halucinatornih droga do Tarot karti u njihovoј potrazi za Božjomglavom i jedinstvom sa superumom. Preko noći su procvjetale desetine novih religija vođene novim prorocima koji odgovaraju na glasove u njihovim glavama i obećavaju svojim sljedbenicima istinske religijske doživljaje. Uglovi na gradskim ulicama su postali zakrčeni mladim ljudima koji dijele obećanja spasenja s fiksiranim osmijehom na njihovim bezočnim licima. Oni su žrtvovali svoju slobodnu volju za mentalni orgazam superspektra. Njihov broj se postepeno povećava u svim zemljama – armija robota maršira prema vrhu piramide gdje će im visoki sveštenici izvaditi srca iz grudi.

Dvije nedavne studije su otkrile da doživljaj prosvjetljenja koji je nekada bio jedinstven, sada je postao uobičajen. Milioni umova bivaju re-programirani, možda u sklopu priprema za užase koji nas čekaju u budućnosti. Uzorak od 2 hiljade ljudi koji je izvučen iz veće grupe od 40 hiljada, otkrio je da je 57% ljudi osjećalo da su u harmoniji s univerzumom a 63% njih je tvrdilo da su u kontaktu s nekom natprirodnom ili svetom silom. U drugoj anketi koja je obuhvatila 15 hiljada ljudi, 600 njih je priznalo kako su imali osjećaj da su „vrlo blizu jednoj snažnoj duhovnoj sili za koju se čini da ih uzdiže iz samih sebe.“ Oko 300 njih je reklo da su imali taj osjećaj nekoliko puta a 75 ih je tvrdilo da ga imaju često.

Ko su svi ti blesani? Anketa koju je sproveo Centar za istraživanje javnog mišljenja sa Čikago univerziteta je otkrila da su oni bili „neproporcionalno muškarci, neproporcionalno crnci, neproporcionalno univerzitetски obrazovani, neproporcionalno s godišnjim platama iznad 10 hiljada dolara i neproporcionalno Protestant.“

Kod mojih vlastitih istraživanja, otkrio sam da su jevrejski percipijenti rijetki, iako bi statistički trabali da čine 5% totalnog uzorka. Većina onih „koji su vidjeli svjetlost“ su bili muškarci, Protestant ili bivši Katolici i imali su nešto indijanske ili ciganske krvi u svojoj pozadini. Očigledno, ovaj fenomen je ekstremno selektivan.

Paradoksalno, oni koji najaktivnije traže doživljaj tog fenomena, nikada to ne uspiju ili postaju žrtve njegovih nižih manifestacija ili demonomanije, zaposjednutosti i šizofrenije. Među tzv. ufolozima, oni koji najviše vjeruju u vanzemaljske posjetioce, nikada sami nisu vidjeli jedan NLO. Tim tragaocima vjerovatno nedostaje potrebna

psi ili perceptivna oprema. U 1960-tim, mnogi od njih su pronašli LSD i druge droge koje su im omogućile da se pridruže gomili kroz pseudo-religijske doživljaje. Brzi porast vježbi za ekspanziju umu i podizanje svijesti, dovodi do mnogih psihičkih i socioloških promjena u našem društvu. Ponavljači talasi NLO-a ubrzavaju taj proces, podvrgavajući milione umova manipulativnim silama svjetlosnih snopova za vrijeme svakog novog NLO-„talasa“. Tako, te promjene se dovode izvana i iznutra. U stvari, ovdje se upošljava jedan veoma komplikovan i veoma star sistem. Ljudska rasa je oduvijek bila svjesna toga da služi kao jedan pijun u nekoj kosmičkoj igri. Ljudi su vjerovali da su zemaljska dešavanja samo duplikacije događaja koji se dešavaju u alternativnom univerzumu kojeg nastanjuju bogovi. Međutim, sada se čini vjerovatnije to, da smo mi, u stvari, sadržajni dio jednog većeg sistema i da smo manipulisani tako da služimo potrebama tog sistema. Mi možda nikada nećemo biti u stanju da razumijemo te potrebe a kamoli sam sistem.

Da li smo mi u jednoj stvarnoj opasnosti? Da li je ovaj fenomen prijetnja nama kao individuama? Odgovor je jedno jednostavno – da. Kad proučavate istoriju ove čudne rabe, onda postaje očigledno to da je taj fenomen nemilosrdan, čak i svirep. Ljudi su često voljno posvećivali mnoge godine svojih života služeći ga, možda očekujući da će biti nagrađeni za to. Međutim, oni obično bivaju otrešeni kao dosadne buve u momentu kad prestanu biti korisni. Onaj fatalni pad na ledu doktora Bucke-a, nakon što je objavio knjigu Kosmička svijest, bio bi samo jedan primjer, isto kao i onaj Hristov mučenički vapaj na krstu kad je pitao boga zašto ga je ovaj napustio. Ključne figure u metafizičkoj istoriji, na ovoj planeti, završile su svoje živote u zatvorima ili su umirale na lomačama ili u rukama svirepih mučitelja i dželata. Ironično je to da su oni koji su iz sve ove gužve izašli bogati, koji su zauzeli visoke pozicije i koji su udobno umrli u dubokoj starosti, ujedno bili i oni koji su služili ove zle sile. Đavo je očigledno darežljiviji od Boga.

Charles Fort je rekao sve kad je primjetio, „Mi smo imovina“. Mi se ne možemo pobuniti. Mi ne možemo promijeniti sistem. Mi jedino možemo pokušati da ga razumijemo i dejstvovati u skladu s tim, onako kako najbolje možemo, na našem individualnom nivou. Lutkama je nemoguće pobuniti se protiv lutkara. Stvari su sada bolje nego što su nekada bile. Hiljadama godina, mi smo bili otvoreno kontrolisani od strane psi-sila, od strane bogova, utvara i reflekcija ljudske psihe; ili od, kako god da vi To želite nazvati. Mi smo vukli ogromne kamene blokove stotinama milja kroz pustinje i močvare da bi podizali piramide i „stonehenge“ u slavu Toga a onda smo ustupali naše kćeri Tome za uživanje a takođe smo žrtvovali Tome i naše sinove. Mi smo čak i prepravljali našu istoriju kako bi se zaštitili od sujetne Toga.

U četrnaestom vijeku, tri četvrtine evropske populacije su bile usmrćene kugom u toku od par godina. Milioni onih koji su to preživjeli, bili su pogubljeni u praznovjernom lovu na vještice koji je zatim uslijedio. Možda će se istorija uskoro ponoviti. Možda će jedan atomski rat smanjiti našu populaciju ili će neka kosmička stijena udariti u našu planetu i uništiti neki kontinent a takođe uzrokovati i cunamije. Preživjeli će kriviti tehnologiju a ljudi s priborom za geometriju u njihovim džepovima,

bježaće u podzemlje kako bi тамо osnovali jedno novo sveštenstvo, pokušavajući da sačuvaju šta god što je do tada bili naučeno. Vjerovatno će samo vijernici u vanzemaljske posjetioce ostati na površini, sjediće na planinskim vrhovima, gledati nebeske svjetlosne objekte u noći i uzdisati, „Zašto nas ne kontaktiraju“?

Danas se mnoge naučne discipline kreću u istom pravcu, ne shvatajući da prave samo jednu novu kartu, jedne veoma stare zemlje. Za određen broj godina, možda i za vrijeme naših života, sve nauke će iznenada konvergirati u jednu tačku i misterije superspektra će se razotkriti u našim rukama. Napokon ćemo razumjeti – stvarno razumjeti – sile koje su upravljale našim sudbinama kroz cijelu istoriju. Ali, to će biti jedno skupo otkriće. Organizovane religije će se osuti, suočene s tim novim znanjem. Kolabiraće mnoge religije i političke fikcije koje su nas pothranjivale tokom jedne duge noći. Energetski snopovi koji sada šetaju po zemaljskoj površini kao divovi na štulama, možda će izbljediti kad cijela populacija bude programirana i reprogramirana. Folkloristi, mitolozi i istoričari će morati da odbace sve naučene interpretacije kad shvate da je čovjek zamijenio mitove za istoriju i istoriju za mitove.

Dramatične društvene i ekonomске promjene iz prošlih 150 godina, bile su samo uvod u ovaj period u kojeg ulazimo. Nekoliko generacija su učinile ogromna žrtvovanja i potrošile milione života kako bi nas dovele do ove tačke i još nekoliko generacija će možda proći, prije nego što našu kolektivnu sudbinu bude moguće razumjeti. A to će biti jedna kolektivna sudbina. Šta god da se desi jednom čovjeku, desice se svima. A šta god da se desi svima nama, takođe će imati uticaj i na samu zemlju. Mi nismo više male, pojedinačne figure koje stoje na brdima i čvrsto stisnutim pesnicama prijete nebu.

Naša pažnja je toliko odvučena na stranu uz pomoć velikih sukoba u našim vremenima, da nismo mogli primjetiti usamljene bitke ljudi kao što su Moses Shapira, Wilhelm Reich i Immanuel Velikovsky. Stotine drugih su doprinjeli njihove male glasove dok su radili kao alhemičari iz podzemlja, stajali cvokočući u hladnim noćima pored Loch Ness jezera, uz njihove kamere ili pretraživali šume i močvare u dolinama Misisipija. Njihova duga i tiha potraga se privodi kraju, iako je malo njih toga svjesno.

Bogovi drevnih naroda su održali svoje obećanje. Oni su se vratili. Ali oni ne dolaze nama preko procijepa međuzvezdanih prostora. Oni nam nekako dolaze iz unutrašnjosti nas samih. Oni su oduvijek bili bezlični jer njihova lica su naša lica, odražena u superspektru.

Nedavno je jedna grupa ljudi iz Kanade odlučila da stvori duha. Sastajali su se svake sedmice kako bi izmislili njegovu pozadinu i nekako uspostavili komunikaciju s njim. Pred kraj godine, „Filip“ je već pomicao stolove i nudio savjete, isto stvaran kao i svaki od spirita koji su se materijalizovali od kad su sestre Fox prve počele slušati kuckanja duhova u 1848.g. Taj eksperiment je potvrdio da je svijet duhova rastezljiv i

da duhovi koji nas proganjaju, nisu ništa drugo do odrazi u ogledalu nas samih. Mrtvi ne moraju da se vraćaju ovamo. Oni, jednostavno, nigdje ni ne idu.

Dinosaurusi su tabali kukurzna polja u državi Iowa a 5 metara visoki pingvini su se gegali pored obala nekih rijeka u Floridi, dok smo svi mi gazili po prašnjavim stazama koje vode u Damask. Neke stvari se nisu promijenile od Savlovog vremena. Ljudi su znali da su oni imovina, da je neki skriveni lutkar nekako vukao konce istorije. Ali, oni su gunđali o nekoj istini koja će ih na kraju oslobođiti. Mi više ne tražimo tu posebnu slobodu. Mi znamo da smo sada slobodni, koliko ikad uopšte slobodni možemo biti. Ludaci su uvijek bili birani da vode naše poslove, zato što instiktivno znamo da su i sami bogovi ludi. Energetski snopovi koji nas kontrolišu, koji nas mijenjaju i koji nas često i uništavaju, dolaze u našu realnost kroz jednu crnu rupu, tunel na nebu koji vodi u drugo vrijeme.

(Teoretski, kada jedna zvijezda izgori, ona kolabira prema unutra, na samu sebe, njena materija postaje toliko gusta a njena gravitacija toliko intenzivna, da čak ni njena svjetlost ne može pobjeći napolje. Jedna mrtva zvijezda može biti komprimirana u nešto toliko malo kao jedno jaje i ponašaće se kao crna rupa u svemiru.)

Nadzornici, ponekad nazvani i Čuvarima, mogu biti stacionirani, ne samo u našem svijetu, nego u svakom svijetu. Ukoliko tamo negde postoji život, hiljadu svjetlosnih godina udaljen od nas, ono – ili oni – vjerovatno posmatraju čudna svjetla na nebu i teturaju se omamljeni svjetlim snopovima koji kontrolišu njihovu svijest. Deluzija realnosti je univerzalna. Neki od naših astronauta su tvrdili da su imali religijske doživljaje na mjesecu i napuštali su tehnologiju, nakon što bi se vratili na zemlju. Superspektar dopire daleko iza mjeseca, međutim, to je zato što je on jedan totalitet ili sve što sačinjava realnost. Ostatak, kao duh Filip, je nešto što smo mi proizveli u našoj vlastitoj ludosti i našoj usamljenoj i bolnoj potrazi za smisлом.

Literatura:

E . A. Wallis Budge, *The Egyptian Book of the Dead* (New York: Dover Publications, Inc., 1895).

Degna Marconi, *My Father Marconi* (New York mcGraw-Hill 1963

Frank Scully, *Behind the Flying Saucers* (New York: Henry Holt and Company, IPSO), p. 175.

Benhold Eric Schwarz, 'Possible UFO-induced Temporary Paralysis,' *Flying Saucer Review*, March-April 1971.

'John Michell, *The View Over Atlantis* (New York: Ballantine Books, 1972).

F. W. Holiday, *The Dragon and the Disc* (London: Sidewick & Jackson 1973).

John A. Keel, *The Mothman Prophecies* (New York: Saturday Review Press, 1975.)

John Cunningham Lilly, Programming and Metaprogramming in the Human Biocomputer (Portola Institute, 1967).

Richard Crowe, 'Missouri Monster,' Fate, December 1972.

John A. Keel, Strange Creatures from Time and Space (Gold Medal Books, 1970).

Dr J. Allen Hynek, The UFO Experience (Chicago: Henry Regnery Company, 1973).

Dr Edward U. Condon, Scientific Study of Unidentified Flying Objects (New York: Bantam Books, 1969).

Flying Saucer Review (Charles Bowen, editor) c/o Compendium Books, 281 Camden High Street, London, England.

Harold T. Wilkins, Flying Saucers Uncensored (New York: The Citadel Press, 1955).

Sigurd Olson, Listening Point (New York: Alfred A. Knopf, 1958).

Harold T. Wilkins, Flying Saucers on the Attack (New York: Citadel Press, 1954)

Brad Steiger and Joan Whritenour, Flying Saucers Are Hostile (New York: Award Books, 1967).

Vincent Gaddis, 'When TV Tunes to Another Dimension,' Probe the Unknown, vol. 3, no. 2, May 1975,

Donald E. Keyhoe, Aliens from Space (New York : Doubleday, 1973), PP. 290-302.

Robert Wuthnow and Charles Y. Glock, 'God in the Gut,' Psychology Today, November 1974.

Andrew M. Greeley and William C. McCready, 'Are We a Nation of Mystics,' The New York Times Magazine, January 26, 1975